

KATE DiCAMILLO

Η ιστορία του Ντρεπέρο

Εικονογράφηση
Timothy Basil Ering

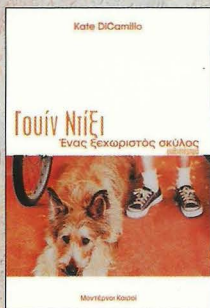

Newbery Medal 2004

Βραβείο Νεανικής Λογοτεχνίας

MONTEPNOI KAIPOI

Τα βιβλία της Kate DiCamillo

ΓΟΥΙΝ ΝΤΖΙ
Ένας ξεχωριστός σκύλος

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΗΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ
ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ

από τις εκδόσεις ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

KATE DiCAMILLO

Η ιστορία του Ντέσπερό

Εικονογράφηση
Timothy Basil Ering

Μετάφραση
Μαίρη Μεταξά-Παξινού

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Η ιστορία του

Ντεσπερό

είναι η ιστορία ενός ποντικού,

μιας πριγκίπισσας,

λίγης σούπας και

μιας κουβαρίστρας

*Αφιερωμένο στον Λουκ, που ζήτησε μια
ιστορία για έναν απίδανο ήρωα.*

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Tale of Despereaux*
KATE DICAMILLO

Copyright © 2003 by Kate DiCamillo
Cover illustration © 2003 Timothy Basil Ering
Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HU
All Rights Reserved.

Published by Costas A. Giannikos for Modern Times S.A.
1, G. Papandreou Str., 166 73 Voula, Athens, Greece.

Για την ελληνική έκδοση © 2009 ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ Α.Ε.Ε.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 1ης ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2004
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 3ης ΕΚΔΟΣΗΣ: ΜΑΡΤΙΟΣ 2009

ISBN: 978-960-397-904-3

Εκδότης: ΚΩΣΤΑΣ Α. ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ

Επιμέλεια κειμένων: ΛΥΝΤΗ ΓΑΛΑΤΗ, ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΤΣΙΡΟΥΚΗ, ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΠΟΤΑ
Επεξεργασία Εξωφύλλου-Σελιδοποίηση: ΗΛΙΑΣ ΣΟΥΦΡΑΣ
Υπεύθυνος Παραγωγής: ΛΙΝΟΣ ΚΑΜΣΗΣ
Παραγωγή: ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΜΣΗΣ
Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗ Α.Ε.

Απαγορεύεται η με κάθε τρόπο, μερική ή ολική,
αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος βιβλίου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ Α.Ε.Ε.
Γ. Παπανδρέου 1, 166 73 Βούλα, Αθήνα, Τηλ: 210 96 59 904-5, Fax: 210 89 92 101

Βιβλίο Πρώτο
Ένας Ποντικός Γεννιέται

11

Βιβλίο Δεύτερο
Κιαροσκούρο

81

Βιβλίο Τρίτο
Η Ιστορία της Μίγκερι Σο

121

Βιβλίο Τέταρτο
Πίσω στο Φως

167

Coda

263

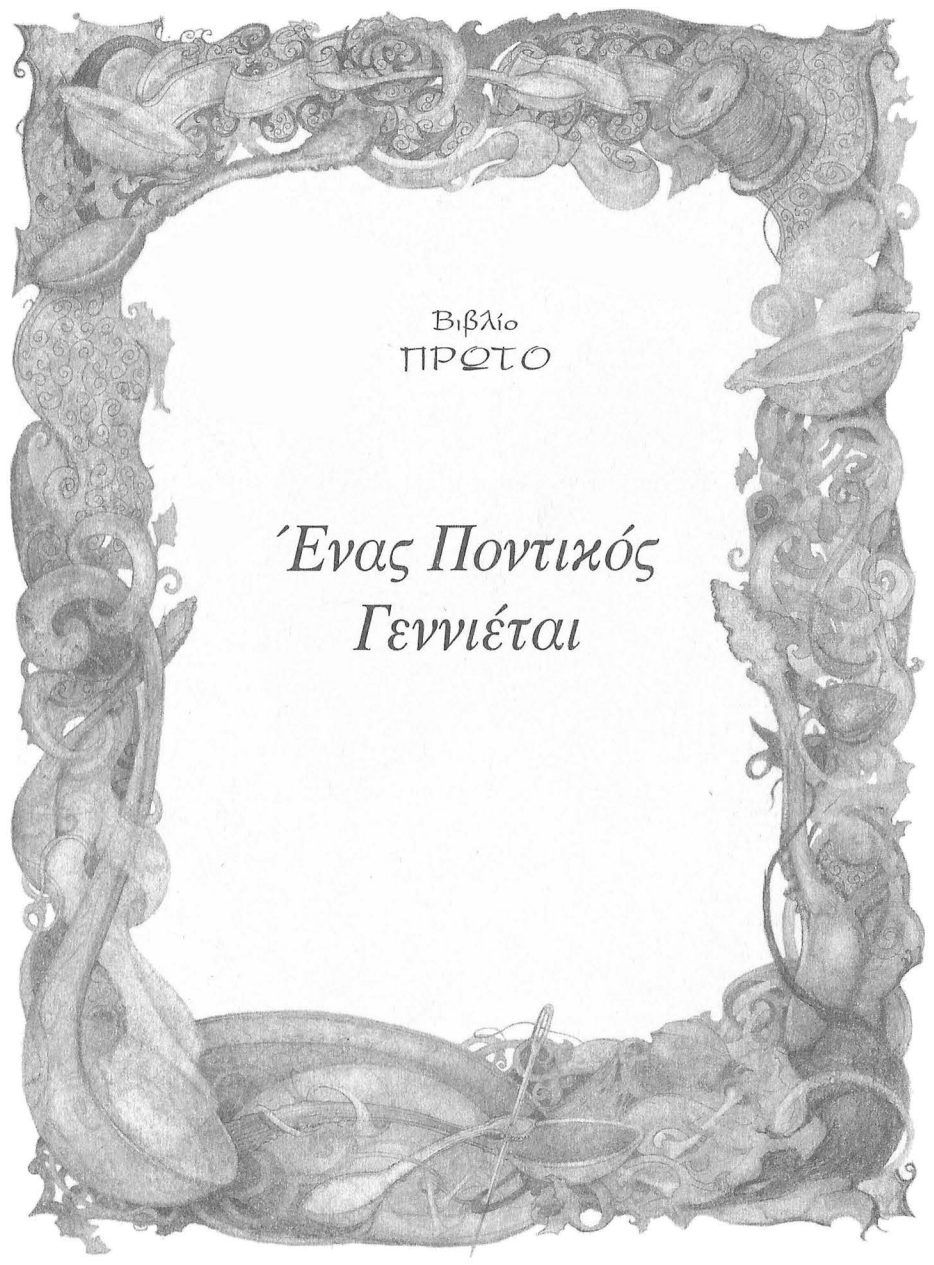
Ο κόσμος είναι σκοτεινός και το φως πολύτιμο.

Πλησίασε, καλέ μου αναγνώστη.

Δείξε μου εμπιστοσύνη.

Θα σου διηγηθώ μια ιστορία.

Βιβλίο
ΠΡΩΤΟ

Ένας Ποντικός
Γεννιέται

Κεφάλαιο 1

Ο τελευταίος ποντικός

Η ιστορία μας αρχίζει μέσα στα τείχη ενός πύργου με τη γέννηση ενός ποντικού, ενός μικρού ποντικού. Ήταν το τελευταίο ποντικάκι της οικογένειας και το μοναδικό που βγήκε ζωντανό από αυτή τη γέννα.

«Πού είναι τα μωρά μου;» ρώτησε εξαντλημένη η μητέρα όταν τελείωσε ο τοκετός. «Δείξε μου τα μωρά μου».

Τότε, ο πατέρας ποντικός κράτησε ψηλά στο χέρι του το ένα και μοναδικό ποντικάκι.

«Μόνο αυτό υπάρχει... Τα υπόλοιπα είναι πεθμένα», είπε.

«*Mon Dieu*, μόνο ένα μωρό;»

«Μόνο ένα. Πώς θα το ονομάσεις;» ρώτησε ο πατέρας.

«Τόση ταλαιπωρία για το τίποτα!» είπε εκείνη. «Είναι τόσο λυπηρό! Τέτοια απογοήτευση!»

Ήταν μια ποντικίνα γαλλικής καταγωγής, που είχε καταφτάσει στον πύργο κρυμμένη μέσα στις αποσκευές ενός Γάλλου διπλωμάτη. Η λέξη «απογοήτευση» ήταν από τις αγαπημένες της και τη χρησιμοποιούσε πολύ συχνά.

«Πώς θα το ονομάσεις;» ξαναρώτησε ο πατέρας.

«Θα το ονομάσω... θα το ονομάσω... όπως και να το ονομάσω, θα πεθάνει όπως και τα άλλα μωρά. Πόσο λυπηρό! Τέτοια τραγωδία!»

Η μαμά ποντικίνα σκούπιζε τη μύτη της με ένα μαντίλι, κουνώντας το πέρα δώθε μπροστά στο πρόσωπό της. Μυξόκλαιγε και έλεγε: «Θα το ονομάσω... Ναι, το βρήκα! Θα ονομάσω το ποντικάκι μου Ντεσπερό* για όλη τη λύπη, την κακοτυχία και την απελπισία που έχω ζήσει μέσα σ' αυτό το μέρος. Και τώρα, πού είναι ο καθρέφτης μου;»

Ο άντρας της της έδωσε ένα σπασμένο κομμάτι από καθρέφτη. Η μαμά ποντικίνα, που λεγόταν Αντουανέτα, κοίταξε το είδωλό της στον καθρέφτη και με κομμένη την ανάσα φώναξε σ' έναν από τους γιους της: «Τουλέζ, φέρε γρήγορα το νεσεσέρ με τα καλλυντικά. Τα μάτια μου είναι σκέτη φρίκη!»

Καθώς η Αντουανέτα έβαφε τα μάτια της, ο μπαμπάς ποντικός έβαλε τον Ντεσπερό σε ένα κρεβάτι φτιαγμένο από τα κουρέλια μιας κουβέρτας. Ο απριλιάτικος ήλιος, αδύναμος αλλά αποφασισμέ-

νος, έλαμψε μέσα από το παράθυρο του πύργου και, στριμωγμένος σε μια ηλιαχτίδα, πέρασε μέσα από τη μικρή τρύπα του τοίχου, αποθέτοντας το χρυσό άγγιγμά του πάνω στο μικρό νεογέννητο.

Τα άλλα ποντικάκια, τα πιο μεγάλα αδέρφια, μαζεύτηκαν γύρω από τον Ντεσπερό για να τον περιεργαστούν.

«Έχει πολύ μεγάλη αφτιά!» είπε η αδελφή του η Μερλό. «Είναι τα μεγαλύτερα αφτιά που έχω δει ποτέ μου!»

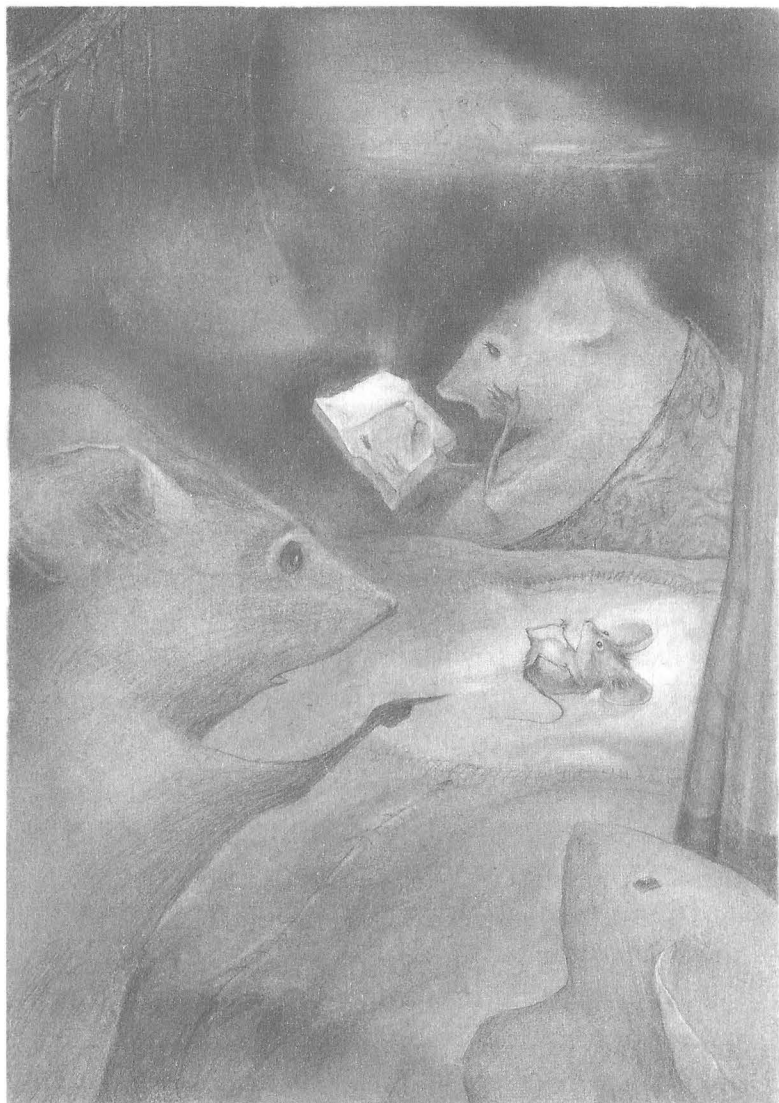
«Κοίτα!» φώναξε ο Φέρλοου, ο άλλος αδελφός. «Τα μάτια του είναι ανοιχτά! Μπαμπά, τα μάτια του είναι ανοιχτά! Δε θα 'πρεπε να είναι ανοιχτά!»

Και αυτό ήταν αλήθεια. Τα μάτια του Ντεσπερό δε θα έπρεπε να ήταν ανοιχτά. Αλλά ήταν. Κοιτούσαν κατευθείαν τον ήλιο που αντανakλούσε στον καθρέφτη της μαμάς του. Το φως, καθώς έλαμπε πάνω στο ταβάνι, σχημάτιζε ένα οβάλ λαμπερό σχέδιο που έκανε τον Ντεσπερό να χαμογελάει.

«Κάτι δεν πάει καλά μαζί του!» φώναξε ο πατέρας. «Αφήστε τον ήσυχο!»

Τα αδέρφια του Ντεσπερό απομακρύνθηκαν από το νεογέννητο.

«Αυτό είναι το τελευταίο!» δήλωσε η μητέρα του η Αντουανέτα από το κρεβάτι. «Τέρμα! Δε θέλω άλλα ποντικάκια μωρά. Είναι τέτοια απογοήτευση!

Τα μάτια του Ντεσπερό δε θα έπρεπε να ήταν ανοιχτά.

Κάνουν κακό στην ομορφιά μου! Καταστρέφουν την εμφάνισή μου! Και αυτό το μωρό είναι το τελευταίο! Όχι άλλα μωρά πια».

«Το τελευταίο», συμφώνησε και ο μπαμπάς ποντικός. «Και θα πεθάνει σύντομα. Δεν μπορεί να ζήσει. Πώς να ζήσει, άλλωστε, με τα μάτια έτσι ανοιχτά;»

Παρ' όλα αυτά, αγαπητέ αναγνώστη, ο Ντεσπερό έζησε. Και αυτή είναι η ιστορία του.

* Απελπισμένος

Κεφάλαιο 2

Μεγάλη απογοήτευση!

Ο Ντεσπερό Τίλινγκ έζησε, αλλά η ύπαρξή του έγινε αντικείμενο παρατήρησης στην κοινωνία των ποντικών.

«Είναι ο μικρότερος ποντικός που έχω δει στη ζωή μου», είπε η θεία Φλοράνς. «Είναι γελοίο. Ποτέ άλλοτε δεν έχει υπάρξει άλλο τόσο μικρό ποντίκι. Ούτε καν ένας Τίλινγκ». Η θεία Φλοράνς κοίταζε τον Ντεσπερό με συνοφρυωμένο ύφος σαν να απαιτούσε να εξαφανιστεί για πάντα από το οπτικό της πεδίο. «Κανένας ποντικός. Ποτέ», επανέλαβε. Ο Ντεσπερό με την ουρά στα σκέλια κοίταζε τη θεία του.

«Και αυτά τα τεράστια αφτιά!» παρατήρησε ο θεός Άλφρεντ. «Αν με ρωτούσε κάποιος, θα έλεγα πως μοιάζουν περισσότερο με αφτιά γαιϊδάρου».

«Είναι απαράδεκτα μεγάλα αφτιά», συμπλήρωσε η θεία Φλοράνς.

Τότε, ο Ντεσπερό κούνησε τ' αφτιά του και ξάφνιασε τη θεία Φλοράνς.

«Λένε πως γεννήθηκε έτσι, με τα μάτια ορθάνοιχτα», ψιθύρισε ο θεός Άλφρεντ.

Ο Ντεσπερό κοίταξε επίμονα το θείο του.

«Αδύνατον! Αυτό δεν έχει ξαναγίνει», είπε η θεία Φλοράνς. «Κανένας ποντικός ως τώρα δε γεννήθηκε με ανοιχτά μάτια, όσο μικρός κι αν ήταν ή όσο μεγάλα αφτιά κι αν είχε. Αποκλείεται να συμβαίνει τέτοιο πράγμα».

«Ο πατέρας του, ο Λέστερ, λέει πως ο Ντεσπερό δεν είναι καλά στην υγεία του», είπε ο θεός Άλφρεντ.

Εκείνη τη στιγμή, ο Ντεσπερό φτερνίστηκε. Δεν είπε τίποτα για να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Άλλωστε, τι θα μπορούσε να πει; Όλα όσα είχαν πει ο θεός και η θεία ήταν η πικρή αλήθεια. Ήταν κωμικοτραγικά μικρός. Τα αφτιά του ήταν απαράδεκτα μεγάλα. Γεννήθηκε με τα μάτια ορθάνοιχτα. Ήταν και φιλάσθενος. Έβηχε και φτερνιζόταν τόσο συχνά που κυκλοφορούσε συνέχεια με ένα μαντίλι στο χέρι. Συχνά είχε και πυρετό. Λιποθυμούσε όταν άκουγε φασαρία. Το πιο ανησυχητικό απ' όλα όμως είναι πως δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για τα πράγματα που ένας κανονικός ποντικός θα έπρεπε να ενδιαφέρεται.

Για παράδειγμα, δε σκεφτόταν το φαγητό όλη την ώρα. Δεν είχε τη διάθεση να κουβαλάει στη φωλιά κάθε ψίχουλο που έβρισκε. Όταν τα μεγάλα και καλοθρεμμένα αδέρφια του έτρωγαν, ο Ντεσπερό στεκόταν με το κεφάλι τεντωμένο να αφουγκράζεται το περιβάλλον του με μεγάλη προσοχή.

«Ακούτε αυτόν το γλυκό ήχο;» ρωτούσε.

«Το μόνο που ακούω είναι τον ήχο που κάνουν τα ψίχουλα από κείκ που πέφτουν από τα στόματα των ανθρώπων πάνω στο πάτωμα», έλεγε ο αδελφός του ο Τουλέζ. «Αυτός είναι ο μόνος ήχος που ακούω».

«Όχι», επέμενε ο Ντεσπερό. «Είναι ένας άλλος ήχος. Σαν χμ... μέλι».

«Μπορεί να έχεις μεγάλα αφτιά, αλλά δεν επικοινωνούν με το μυαλό σου. Δεν μπορείς να ακούσεις το μέλι. Το μέλι το μυρίζεις· όταν υπάρχει μέλι για να μυρίσεις, που στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει», του έλεγε ο Τουλέζ.

«Γιε μου! Άρπαξέ το!» φώναζε ο μπαμπάς στον Ντεσπερό πετώντας του ένα κομμάτι κείκ. «Σταμάτα να ονειρεύεσαι και ψάχνε για ψίχουλα».

«Σε παρακαλώ», του έλεγε η μαμά του, «πήγαινε να βρεις μερικά ψιχουλάκια να φας για να κάνεις τη μαμά σου ευτυχισμένη. Είσαι τόσο αδύνατο ποντικάκι. Είσαι σκέτη απογοήτευση για τη μαμά σου».

«Συγγνώμη, μαμά», έλεγε ο Ντεσπερό και χαμή-

λωνε το κεφάλι του προσπαθώντας να μυρίσει κατιτί στο πάτωμα του πύργου.

Ωστόσο, αγαπητέ αναγνώστη, ο Ντεσπερό δε μύριζε παρά άκουγε με τα μεγάλα αφτιά του αυτόν το γλυκύτατο ήχο που κανένα άλλο ποντίκι δεν ήταν σε θέση ν' ακούσει.

Κεφάλαιο 3

Μια φορά και ένα καιρό

Τα αδέλφια του Ντεσπερό αποφάσισαν να τον εκπαιδεύσουν και να του μάθουν όλα όσα πρέπει να ξέρει ένας ποντικός. Ο αδελφός του ο Φέρλοου τον πήγε μια βόλτα μέσα στον πύργο για να του μάθει να τρέχει σαν σωστός ποντικός.

«Να κινείσαι σαν να ανιχνεύεις από το ένα μέρος στο άλλο», τον συμβούλευε καθώς ψαχούλευε πάνω στο περασμένο με κερί πάτωμα του πύργου. «Να παρακολουθείς τα πάντα γύρω σου. Να μη σταματάς για κανένα λόγο».

Ο Ντεσπερό, όμως, δεν άκουγε τον Φέρλοου. Επέμενε να κοιτάζει το φως που περνούσε μέσα από τα χρωματιστά παράθυρα του πύργου. Στεκόταν στα πίσω πόδια του και κρατούσε το μαντίλι πάνω στην καρδιά του καρφώνοντας το βλέμμα του ψηλά, όσο πιο ψηλά μπορούσε στο λαμπερό φως.

«Φέρλοου, τι είναι αυτό; Τι είναι όλα αυτά τα χρώματα; Μήπως βρισκόμαστε στον παράδεισο;» ρωτούσε τον αδελφό του.

«Δεν το πιστεύω!» φώναζε ο Φέρλοου από την άλλη γωνιά του τοίχου. «Σταμάτα να στέκεσαι στη μέση του πατώματος και να μιλάς για τον παράδεισο. Κουνήσου! Δεν είσαι άνθρωπος, αλλά ποντικός. Πρέπει να μάθεις να τρέχεις· δεν υπάρχει χρόνος για να χαζεύεις, γιατί είναι επικίνδυνο».

«Τι;» ρωτούσε ο Ντεσπερό κοιτώντας προς το φως.

Ο Φέρλοου όμως δεν μπορούσε άλλο να περιμένει. Σαν σωστός ποντικός, είχε συρθεί μέσα σε μια τρύπα.

Η Μερλό, η αδελφή του Ντεσπερό, τον πήγε στη βιβλιοθήκη του πύργου, εκεί όπου το φως ορμούσε σαν χείμαρρος μέσα από τα θεόρατα και ψηλά παράθυρα και ύστερα απλωνόταν πάνω στο πάτωμα σχηματίζοντας λαμπερές κίτρινες κηλίδες.

«Ακολούθησέ με, μικρέ αδελφέ, και θα σου μάθω τα σωστά σημεία για να ροκανίζεις το χαρτί», τον παρότρυνε η Μερλό, η οποία ανέβηκε πάνω σε μια καρέκλα και από 'κεί πήδησε πάνω στο τραπέζι όπου υπήρχε ανοιχτό ένα μεγάλο βιβλίο.

«Από 'δώ!» είπε στον αδελφό της καθώς τρύπωσε μέσα στις σελίδες του βιβλίου. Και ο Ντε-

σπερό την ακολούθησε από την καρέκλα πάνω στο τραπέζι και μετά πάνω στη σελίδα.

«Τώρα κοίτα... Αυτή η κόλλα εδώ έχει ωραία γεύση και οι άκρες των σελίδων είναι τραγανές και νόστιμες», είπε και στη συνέχεια άρπαξε με τα δόντια της την άκρη της σελίδας κι ύστερα κοίταξε τον Ντεσπερό. «Προσπάθησε κι εσύ. Πρώτα μια δαγκωνιά από την κόλλα και μετά ένα κομματάκι σελίδα. Και αυτά τα ορνιθοσκαλίσματα είναι πολύ νόστιμα».

Ο Ντεσπερό κοίταξε μέσα στο βιβλίο και κάτι αξιοσημείωτο συνέβη. Τα σημάδια πάνω στη σελίδα, τα... ορνιθοσκαλίσματα που μόλις είχε αναφέρει η Μερλό, πήραν συγκεκριμένα σχήματα. Τα σχήματα αυτά πήραν τη μορφή λέξεων και οι λέξεις δημιούργησαν μια υπέροχη φράση: *Μια φορά και έναν καιρό...*

«Μια φορά και έναν καιρό», ψέλλισε ο Ντεσπερό.

«Τι;» ρώτησε η Μερλό.

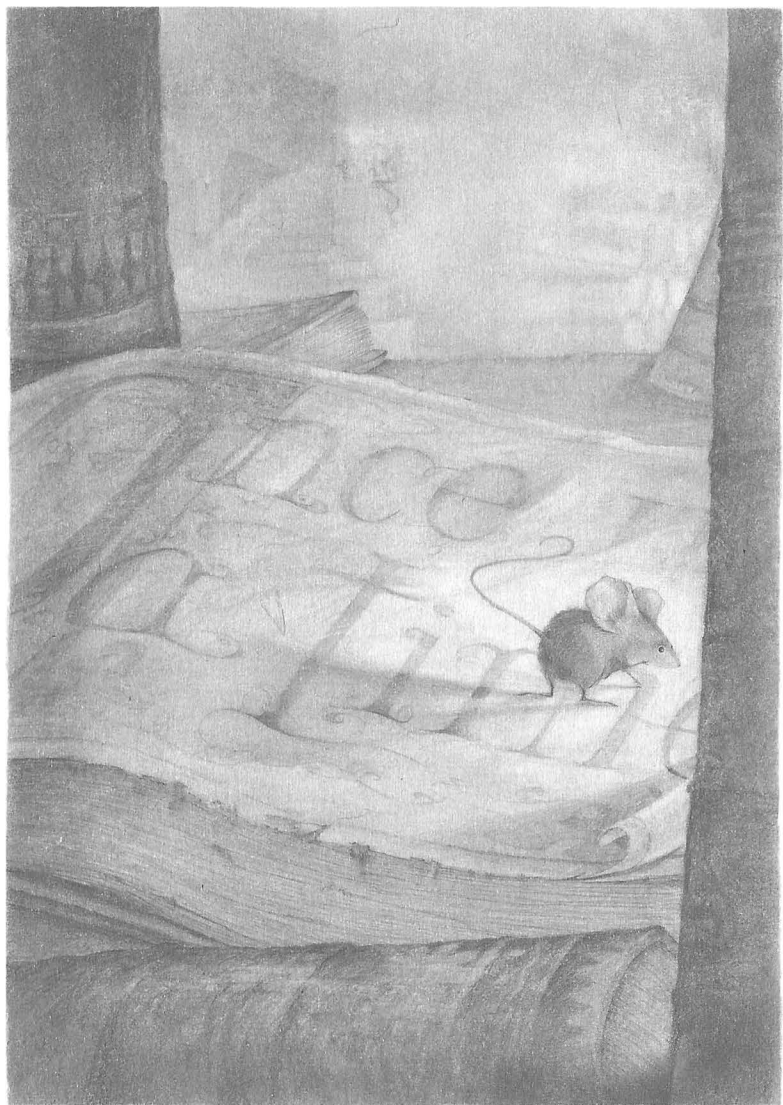
«Τίποτε».

«Φάε!» είπε η Μερλό.

«Μου είναι αδύνατο», είπε ο Ντεσπερό και απομακρύνθηκε από το βιβλίο.

«Γιατί;»

«Χμ... δεν μπορώ να καταστρέψω την ιστορία». απάντησε ο Ντεσπερό.

«Μια φορά και έναν καιρό», ψέλλισε ο Ντεσπερό.

«Την ιστορία; Ποια ιστορία;» τον ρώτησε η Μερλό κοιτάζοντάς τον επίμονα, καθώς ένα κομμάτι χαρτί τρεμόπαιζε πίσω από το αγανακτισμένο μουστάκι της. «Το είπε ο μπαμπάς όταν γεννήθηκες. Κάτι δεν πάει καλά με σένα». Γύρισε την πλάτη της και έφυγε βιαστικά από τη βιβλιοθήκη για να ανακοινώσει στους γονείς της τα τελευταία απογοητευτικά νέα.

Ο Ντεσπερό περίμενε ώσπου να φύγει η Μερλό και τότε άρχισε να αγγίζει τις όμορφες λέξεις με το ένα του ποδαράκι.

Μια φορά και έναν καιρό...

Έτρεμε, φτερνιζόταν και φυσούσε τη μύτη του στο μαντίλι.

«Μια φορά και έναν καιρό», διάβασε δυνατά κάνοντας ακόμη πιο όμορφο τον ήχο. Κατόπιν, ακολουθώντας μία μία λέξη με το χέρι του, διάβασε την ιστορία της πανέμορφης πριγκίπισσας και του γενναίου ιππότη που τη σεβόταν και την τιμούσε.

Ο Ντεσπερό δεν το ήξερε, αλλά θα χρειαζόταν να γίνει σύντομα και αυτός πολύ γενναίος.

Άραγε, σας έχω αναφέρει πως κάτω από τον πύργο υπήρχε ένα μπουντρούμι στο οποίο ζούσαν αρουραίοι; Μάλιστα, υπήρχαν μεγάλοι και κακοί αρουραίοι. Το πεπρωμένο του Ντεσπερό ήταν να συναντήσει αυτούς τους αρουραίους.

Αγαπητέ αναγνώστη, πρέπει να μάθεις πως μια ενδιαφέρουσα τύχη –είτε έχει να κάνει με αρουραίους είτε όχι– περιμένει σχεδόν τον καθένα μας, ποντικό ή άνθρωπο, που δε συμμορφώνεται.

Κεφάλαιο 4 ~

Η είσοδος της Μπιζέλα!

Τα αδέλφια και οι αδελφές του Ντεσπερό εγκατέλειψαν το άχαρο καθήκον τους να τον εκπαιδεύσουν ώστε να γίνει ένας σωστός ποντικός.

Έτσι, λοιπόν, ο Ντεσπερό έμεινε ελεύθερος. Περνούσε τις μέρες του όπως ήθελε. Περιφερόταν στα δωμάτια του πύργου, χάζευε το φως που περνούσε μέσα από τα χρωματιστά παράθυρα και ονειροπολούσε. Πήγαινε στη βιβλιοθήκη και διάβαζε ξανά και ξανά την ιστορία της όμορφης αρχοντοπούλας και του ιππότη που της έσωσε τη ζωή. Όσπου μια μέρα, ανακάλυψε το γλυκό ήχο από μέλι. Ήταν η μελωδία της μουσικής.

Προερχόταν από το βασιλιά Φίλιππο, που έπαιζε κιθάρα και τραγουδούσε στην κόρη του, την πριγκίπισσα Μπιζέλα, κάθε βράδυ προτού κοιμηθεί.

Κρυμμένος μέσα σε μια τρύπα του τοίχου, μέσα

στο υπνοδωμάτιο της πριγκίπισσας, το μικρό ποντίκι άκουγε μαγεμένο. Η μελωδία από τη μουσική του βασιλιά έκανε την ψυχή του Ντεσπερό να φουσκώνει από ευτυχία και να φωτίζει την καρδιά του.

«Ω!» έλεγε, «ακούγεται σαν παράδεισος! Και μυρίζει σαν μέλι!»

Έβγαλε το αριστερό αφτί του έξω από την τρύπα του τοίχου έτσι ώστε να ακούει καλύτερα τη μουσική και μετά έβγαλε και το δεξί αφτί του, για να ακούει ακόμη καλύτερα. Δεν πέρασε πολλή ώρα ώσπου άρχισε να ξεπροβάλλει ολόκληρος, χωρίς να το έχει πραγματικά σχεδιάσει, παρασυρμένος από τη μουσική.

Και, παρότι ο Ντεσπερό δεν ακολουθούσε τις οδηγίες των άλλων ποντικών, μέχρι τώρα είχε σεβαστεί τη σπουδαιότερη απ' όλες: *«Ποτέ και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αποκαλυφθείς στους ανθρώπους»*.

Εκείνη η μουσική, όμως, τον έκανε να χάσει το μυαλό του παραβιάζοντας το βασικό κανόνα επιβίωσης των ποντικών. Επειδή λοιπόν ένιωθε την καρδιά του να φτερουγίζει από ευτυχία, αποκάλυψε τον εαυτό του. Σχεδόν αμέσως, η πριγκίπισσα Μπιζέλα τον πρόσεξε.

«Οχ! Μπαμπά! Κοίτα, ένα ποντίκι!» φώναξε εκείνη.

Ο βασιλιάς σταμάτησε το τραγούδι και στραβοκοίταξε αλληθωρίζοντας λιγάκι. Βλέπετε, είχε μυωπία. Και αυτό σημαίνει πως οτιδήποτε δεν ήταν ακριβώς μπροστά στα μάτια του ήταν πολύ δύσκολο γι' αυτόν να το δει.

«Πού;» ρώτησε.

«Εκεί!» είπε η πριγκίπισσα και έδειξε με το δάχτυλο.

«Αυτό, αγαπητή μου, είναι ένα ζωύφιο και όχι ποντικός. Είναι πάρα πολύ μικρό για να είναι ποντίκι.

«Όχι, όχι είναι ποντίκι».

«Ζωύφιο!» επέμενε ο βασιλιάς που ήθελε πάντα να έχει δίκιο.

«Ποντίκι!» φώναξε η Μπιζέλα που ήξερε πως είχε δίκιο.

Όσο για τον Ντεσπερό, άρχισε να αντιλαμβάνεται πως είχε κάνει ένα μεγάλο λάθος. Άρχισε να τρέμει, να φτερνίζεται και ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει.

«Φοβάται», είπε η Μπιζέλα. «Κοίτα, φοβάται τόσο πολύ που τρέμει ολόκληρος. Νομίζω πως άκουγε τη μουσική. Παίξε κάτι, μπαμπά».

«Ένας βασιλιάς να παίζει μουσική για ένα ζωύφιο;» ρώτησε ο βασιλιάς Φίλιππος συνοφρυωμένος. «Το βρίσκεις σωστό; Δε νομίζεις ότι θα προκαλούσε μεγάλη αναστάτωση στον κόσμο αν ένας βασιλιάς έπαιζε μουσική για ένα ζωύφιο;»

«Μα σου είπα πως είναι ένας *ποντικός*», είπε η Μπιζέλα. «Σε παρακαλώ, παίξε».

«Εντάξει, αν αυτό σε κάνει ευτυχισμένη. Εγώ, ο βασιλιάς, θα παίξω μουσική για ένα ζωύφιο».

Ο βασιλιάς φόρεσε τη βαριά χρυσή κορόνα στο κεφάλι του, καθάρισε τη φωνή του, γρατσούνισε την κιθάρα του και άρχισε να τραγουδάει ένα τραγούδι για την αστρόσκονη. Το τραγούδι ήταν γλυκό, όπως ακριβώς το φως που περνούσε μέσα από τα χρωματιστά παράθυρα, και σε αιχμαλώτιζε τόσο όσο μια ιστορία σε ένα βιβλίο.

Ο Ντεσπερό ξέχασε μεμιάς όλους τους φόβους του. Το μόνο που ήθελε ήταν ν' ακούει τη μουσική. Σύρθηκε κοντά, τόσο κοντά που έφτασε να κάτσει δίπλα στα πόδια του βασιλιά.

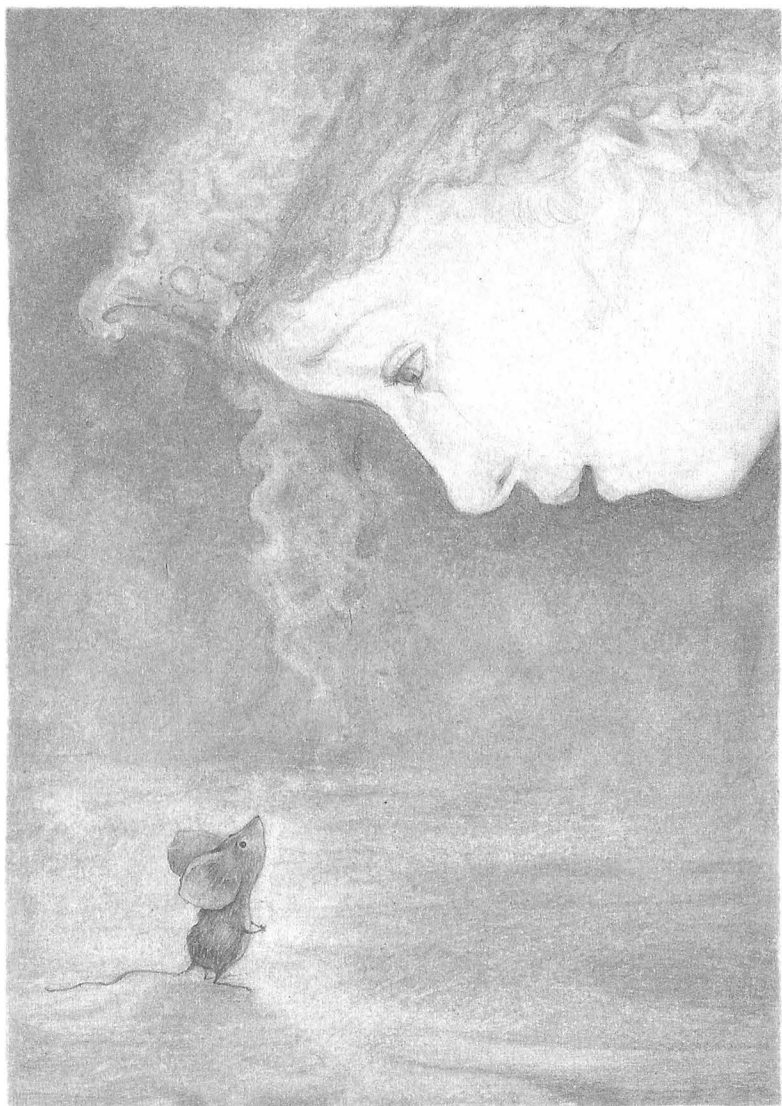
Κεφάλαιο 5 ~

Τι είδε ο Φέρλοου

Η πριγκίπισσα Μπιζέλα είδε τον Ντεσπερό και του χαμογέλασε. Καθώς ο πατέρας της τραγουδούσε ένα τραγούδι για το βαθύ μοβ χρώμα που έπεφτε πάνω στους τοίχους των κοιμισμένων κήπων, η πριγκίπισσα έσκυψε και χάιδεψε το κεφαλάκι του Ντεσπερό.

Ο Ντεσπερό την κοίταξε έκπληκτος. Σκέφτηκε πως η Μπιζέλα μοιάζει με την όμορφη κοπέλα στην εικόνα του βιβλίου που είχε διαβάσει στη βιβλιοθήκη. Η πριγκίπισσα του χαμογέλασε ξανά κι αυτή τη φορά ο Ντεσπερό της ανταπέδωσε το χαμόγελο. Ύστερα, συνέβη κάτι απίστευτο· το ποντικάκι ερωτεύτηκε.

Αγαπητέ αναγνώστη, σίγουρα θα αναρωτιέσαι πώς είναι δυνατόν ένα τόσο μικρό, αρρωστιάρικο και με μεγάλα αφτιά ποντίκι να ερωτευτεί μια όμορφη πριγκιποπούλα. Φαίνεται πως είναι δυνατόν. Παρ' όλα αυτά, δεν παύει να μοιάζει γελοίο.

Ο Ντεσπερό την κοίταξε έκπληκτος.

Ο έρωτας όμως, όπως όλοι γνωρίζουν, είναι υπέροχο συναίσθημα και δυνατό. Και ο έρωτας του Ντεσπερό για την πριγκίπισσα Μπιζέλα σε λίγο καιρό θα αποδεικνυόταν πως είναι συγχρόνως όλα αυτά τα πράγματα μαζί: δυνατός, υπέροχος και γελοίος.

«Είσαι τόσο γλυκός», είπε η πριγκίπισσα στον Ντεσπερό. «Και τόσο μικρούλης...»

Καθώς ο Ντεσπερό την κοίταζε με λατρεία, ο Φέρλοου έτυχε να περνάει βιαστικά μέσα από το δωμάτιο της πριγκίπισσας, κουνώντας το κεφάλι του προς τα αριστερά, μετά προς τα δεξιά και μετά πάνω και κάτω.

«Δεν το πιστεύω!» είπε ο Φέρλοου και φρέναρε απότομα, κοιτάζοντας μέσα στο δωμάτιο της πριγκίπισσας και τεντώνοντας τα μουστάκια του σαν συρμάτινες χορδές.

Ο Φέρλοου αντίκρισε ένα φοβερό θέαμα: τον Ντεσπερό Τίλινγκ να κάθεται στα πόδια του βασιλιά και, επιπλέον, την πριγκίπισσα να χαϊδεύει το κεφάλι του αδελφού του.

«Απίστευτο!» φώναξε ο Φέρλοου πάλι. «Πάει και αυτός! Τελείωσε...» Και εκτελώντας την καλύτερη στροφή που είχε κάνει ποτέ, έτρεξε να μεταφέρει στον πατέρα του, τον Λέστερ Τίλινγκ, το φοβερό και απίστευτο γεγονός που μόλις είχε δει.

Κεφάλαιο 6

Αυτό το τύμπανο...

«Δεν μπορεί... Αποκλείεται να είναι δικός μου γιος!» φώναξε ο Λέστερ. Έσφιξε τα μουστάκια του με τα μπροστινά του πόδια και κούνησε απελπισμένος το κεφάλι του πέρα δώθε.

«Και βέβαια είναι δικός σου γιος», είπε η Αντουανέτα. «Τι εννοείς ότι δεν είναι δικός σου; Αυτή είναι μια γελοία δήλωση. Γιατί πρέπει πάντα να κάνεις τόσο γελοίες δηλώσεις;»

«Εσύ φταις», της είπε ο Λέστερ. «Είναι δικό σου το λάθος. Το γαλλικό αίμα μέσα του τον έχει αποτρελάνει».

«C'est moi; Γιατί πάντα εγώ να φταίω για όλα; Εάν ο γιος σου είναι τέτοια απογοήτευση είναι τόσο δικό σου λάθος όσο και δικό μου».

«Κάτι πρέπει να κάνουμε», είπε προβληματισμένος ο Λέστερ και τράβηξε τόσο δυνατά τα μουστά-

κια του που ξεριζωσε μερικές τρίχες. Ύστερα έπιασε μια ξεριζωμένη τρίχα και, κουνώντας την πάνω από το κεφάλι του, την έστρεψε προς τη γυναίκα του. «Ο Ντεσπερό θα είναι το τέλος όλων μας!» φώναξε. «Ακούς εκεί, να κάθεται στα πόδια ενός ανθρώπου βασιλιά. Απίστευτο, αδιανόητο!»

«Ω! Σιγά το δράμα!» είπε η Αντουανέτα κοιτάζοντας τα βαμμένα νύχια της. «Είναι ένας μικρός ποντικός. Τι κακό μπορεί να κάνει;»

«Εάν υπάρχει ένα πράγμα που έχω μάθει σε αυτό τον κόσμο», είπε ο Λέστερ, «είναι ότι οι ποντικοί πρέπει να φέρονται σαν ποντικοί αλλιώς θα υπάρχουν προβλήματα. Θα καλέσω σε έκτακτη συνάντηση όλο το Συμβούλιο των Ποντικών. Όλοι μαζί θα αποφασίσουμε τι πρέπει να γίνει».

«Οχ! Εσύ και το Συμβούλιο των Ποντικών! Είναι χάσιμο χρόνου, κατά τη γνώμη μου», είπε η Αντουανέτα.

«Δεν καταλαβαίνεις;» φώναξε ο Λέστερ. «Πρέπει να τιμωρηθεί. Πρέπει να παρουσιαστεί στην Επιτροπή Κρίσης».

Στη συνέχεια, ο Λέστερ παραμέρισε την Αντουανέτα και κατευθύνθηκε προς ένα σωρό γεμάτο από πεταμένα χαρτιά. Άρχισε να σκάβει με μανία ώσπου ξέθαψε μια δαχτυλήθρα καλυμμένη από ένα κομμάτι δέρμα στο ανοιχτό της σημείο.

«Οχ, σε παρακαλώ!» έκανε η Αντουανέτα καλύπτοντας τα αφτιά της. «Όχι αυτό το τύμπανο για το Συμβούλιο των Ποντικών».

«Ναι! Αυτό το τύμπανο», επέμεινε ο Λέστερ.

Το κράτησε ψηλά πάνω από το κεφάλι του πρώτα προς βορρά και μετά προς νότο, μετά προς την ανατολή και μετά προς τη δύση. Έπειτα το χαμήλωσε και, γυρίζοντας την πλάτη του στη γυναίκα του, έκλεισε τα μάτια του, πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να χτυπά το τύμπανο σιγανά ένα μακρόσυρτο χτύπημα με την ουρά και δύο στακάτα χτυπήματα με τα πόδια του.

Μπουμ. Τατ-τατ. Μπουμ. Τατ-τατ. Μπουμ. Τατ-Τατ.

Ο ρυθμός του τύμπανου ήταν το σύνθημα για σύναξη των μελών του Συμβουλίου των Ποντικών.

Μπουμ. Τατ-τατ. Μπουμ. Τατ-τατ. Μπουμ.

Το ειδικό χτύπημα του τύμπανου τους άφηνε να καταλάβουν πως μια σπουδαία απόφαση θα έπρεπε να ληφθεί, μια απόφαση που θα αφορούσε την ασφάλεια και την καλή διαβίωση όλης της κοινότητας των ποντικών.

Μπουμ. Τατ-τατ. Μπουμ. Τατ-τατ.

Μπουμ.

Κεφάλαιο 7 ~

Άρας ερωτευμένος ποντικός

Τι νομίζετε ότι έκανε το αγαπημένο μας μέλος της κοινότητας των ποντικών καθώς ηχούσε το τύμπανο για τη συνέλευση μέσα από τους τοίχους του κάστρου;

Αγαπητέ αναγνώστη, πρέπει να αναφέρω πως ο Φέρλοου δεν είχε δει το χειρότερο απ' όλα: Ο Ντεσπερό καθόταν με την πριγκίπισσα και το βασιλιά και άκουγε το ένα τραγούδι μετά το άλλο. Κάποια στιγμή, η Μπιζέλα σήκωσε πολύ απαλά τον Ντεσπερό και τον κράτησε στην παλάμη της χαϊδεύοντάς του τα μεγάλα του αφτιά.

«Έχεις όμορφα αφτιά», του είπε. «Απαλά σαν μικρά κομμάτια από βελούδο».

Ο Ντεσπερό νόμιζε πως θα λιποθυμούσε από ευτυχία που κάποιος χαρακτήριζε τα αφτιά του μικρά και όμορφα. Τύλιξε την ουρά του γύρω από τον καρπό της Μπιζέλα για να βολευτεί καλύτερα και

αισθάνθηκε το σφυγμό της περιγίπισσας, τους χτύπους της καρδιάς της, και συντόνισε τη δική του μικρή καρδιά στο ρυθμό της δικής της.

«Μπαμπά», είπε η Μπιζέλα μόλις τελείωσε η μουσική, «θέλω να κρατήσω αυτό το ποντικάκι. Θα γίνουμε σπουδαίοι φίλοι».

«Ένας ποντικός...» μουρμούρισε ο βασιλιάς παρατηρώντας τον Ντεσπερό στα χέρια της κόρης του.
«Ένα τρωκτικό...»

«Τι;» ρώτησε η Μπιζέλα.

«Άφησέ τον κάτω!» τη διέταξε ο βασιλιάς.

«Όχι!» απάντησε η Μπιζέλα, που δεν είχε συνηθίσει καθόλου να της λένε τι να κάνει. «Γιατί να τον αφήσω;»

«Γιατί έτσι σου είπα».

«Μα γιατί;» διαμαρτυρήθηκε.

«Γιατί είναι ένας ποντικός».

«Το ξέρω. Εγώ είμαι που σου πρωτοείπα πως είναι ποντικός».

«Δεν το είχα σκεφτεί», είπε ο βασιλιάς.

«Δεν είχες σκεφτεί τι;»

«Τη μητέρα σου, τη βασίλισσα».

«Τη μητέρα μου;»

«Οι ποντικοί είναι τρωκτικά και συγγενεύουν με τους αρουραίους. Ξέρεις ποια είναι τα αισθήματά μας για τους αρουραίους. Όπως ξέρεις, επίσης, την

παράξενη ιστορία που μας συνδέει με τους αρουραίους».

Η Μπιζέλα ανατρίχιασε.

«Μα, μπαμπά, αυτός δεν είναι αρουραίος, αλλά ποντικός. Υπάρχει διαφορά».

«Η βασιλεία έχει πολλές ευθύνες. Και μια από αυτές είναι να μην ερχόμαστε σε προσωπική επαφή ούτε καν με τους μακρινούς συγγενείς των εχθρών μας. Άφησέ τον κάτω, Μπιζέλα».

Η πριγκίπισσα ακούμπησε τον Ντεσπερό κάτω.

«Καλό κορίτσι», είπε ο βασιλιάς. Ύστερα κοιτάξε τον Ντεσπερό και του είπε: «Εξαφανίσου».

Ωστόσο, ο Ντεσπερό δεν εξαφανίστηκε παρά έμεινε καθιστός να κοιτάζει την πριγκίπισσα.

Ο βασιλιάς χτύπησε το πόδι του στο πάτωμα για να τον φοβίσει και ξαναφώναξε: «Εξαφανίσου!»

«Μπαμπά, σε παρακαλώ, μην είσαι τόσο κακός μαζί του», μεσολάβησε η πριγκίπισσα κι άρχισε να κλαίει.

Ο Ντεσπερό, μόλις είδε τα δάκρυά της, παραβίασε τον τελευταίο δυνατό πανάρχαιο κανόνα των ποντικών· μίλησε σε άνθρωπο.

«Σε παρακαλώ, μην κλαις», της είπε και της πρόσφερε το μαντίλι του.

Η Μπιζέλα ρούφηξε τη μύτη της και έγειρε κοντά του.

«Μην της μιλάς!» τον κεραυνοβόλησε ο βασιλιάς.

Ο Ντεσπερό πέταξε το μαντίλι του και απομακρύνθηκε από το βασιλιά.

«Τα τρωκτικά δε μιλάνε στις πριγκίπισσες. Δε θα επιτρέψουμε σε αυτό τον κόσμο να γίνει άνω κάτω. Υπάρχουν κανόνες. Εξαφανίσου, χάσου από τα μάτια μου, προτού επιστρέψει η κοινή λογική στο κεφάλι μου και σε σκοτώσω».

Ο βασιλιάς χτύπησε πάλι το πόδι του στο πάτωμα. Ο Ντεσπερό ανησύχησε τόσο βλέποντας ένα τεράστιο πόδι να χτυπάει με τέτοια λύσσα το πάτωμα τόσο κοντά στο μικρό του κεφάλι που έτρεξε να κρυφτεί στην τρύπα του τοίχου. Αλλά, λίγο πριν μπει τελείως μέσα, γύρισε το κεφαλάκι του και είπε δυνατά στην πριγκίπισσα:

«Το όνομά μου είναι Ντεσπερό».

«Ντεσπερό;» επανέλαβε αυτή.

«Σε τιμώ απεριόριστα!» φώναξε ο Ντεσπερό.

Αυτή ακριβώς τη φράση είχε πει ο ιππότης στην ιστορία της όμορφης κόρης που ο Ντεσπερό διάβαζε στο βιβλίο μέσα στη βιβλιοθήκη. Ο Ντεσπερό είχε ψελλίσει πολλές φορές τη φράση στον εαυτό του, αλλά ποτέ δεν είχε την ευκαιρία μέχρι το σημερινό απόγευμα να την πει σε κάποιον άλλο.

«Φύγε μακριά απ' αυτήν!» φώναξε ο βασιλιάς χτυπώντας αυτή τη φορά ακόμα πιο άγρια το πόδι

του στο πάτωμα, κάνοντας το κάστρο και τον κόσμο όλο να σειστεί. «Τα τρωκτικά δεν έχουν ιδέα για το τι σημαίνει τιμή».

Ο Ντεσπερό χώθηκε στην τρύπα και μέσα από 'κεί παρατηρούσε την πριγκίπισσα. Είχε σηκώσει το μαντίλι του από το πάτωμα και κοίταζε κατευθείαν μέσα στην ψυχή του.

«Ντεσπερό...» ψιθύρισε. Εκείνος είδε το όνομά του να σχηματίζεται στα χείλη της.

«Σε τιμώ», ψέλλισε ο Ντεσπερό. Έτεινε το ποδαράκι του μπροστά και έκανε μια βαθιά υπόκλιση, τόσο βαθιά που τα μoustάκια του άγγιξαν το πάτωμα.

Αλίμονο! Ήταν ένας βαθιά ερωτευμένος ποντικός.

Κεφάλαιο 8 ~

Προς τους αρουραίους

Το Συμβούλιο των Ποντικών –που αποτελούνταν από δεκατρία τιμώμενα μέλη και έναν επικεφαλής, τον αξιότιμο Πόντικα– έλαβε υπόψη το κάλεσμα από το τύμπανο του Λέστερ και μαζεύτηκε σε μια μικρή κρυφή τρύπα μέσα στην αίθουσα που ήταν ο θρόνος του βασιλιά Φίλιππου. Οι δεκατέσσερις ποντικοί κάθισαν γύρω από ένα κομμάτι ξύλο που είχαν τοποθετήσει πάνω σε κουβαρίστρες με κλωστές και άκουγαν με σεβασμό τον πατέρα του Ντεσπερό να διηγείται όσα είχε δει ο Φέρλοου.

«Στα πόδια του βασιλιά», είπε ο Λέστερ. «Το δάχτυλό της πάνω στο κεφάλι του», συμπλήρωσε. «Την κοιτούσε αλλά... όχι από φόβο».

Το Συμβούλιο των Ποντικών άκουγε με ανοιχτό το στόμα, χαμηλωμένα τα μουστάκια και πεσμένα τα αφτιά. Άκουγαν με τρόμο, κατάπληξη και φόβο.

Όταν ο Λέστερ τελείωσε, απλώθηκε μια βαθιά θλιβερή σιωπή.

«Κάτι δεν πάει καλά με το γιο σου», τόνισε ο αξιότιμος Πόντικας. «Δεν είναι στα καλά του. Πέρα από τα μεγάλα του αφτιά, τους πυρετούς του και την καχεκτική εμφάνισή του, είναι βαθιά άρρωστος. Η συμπεριφορά του μας εκθέτει. Μας βάζει σε κίνδυνο. Δεν μπορούμε να έχουμε εμπιστοσύνη στους ανθρώπους. Αυτή είναι μια αναμφισβήτητη αλήθεια. Έναν ποντικό που είναι σε αρμονία με τους ανθρώπους, έναν ποντικό που θα καθόταν στα πόδια ενός ανθρώπου, *έναν ποντικό που θα επέτρεπε σ' έναν άνθρωπο να τον αγγίξει* –και σε αυτό το σημείο όλο το Συμβούλιο των Ποντικών άρχισε να τρέμει από αηδία– δεν μπορεί κανείς να τον εμπιστευτεί. Αυτός είναι ο κανόνας του δικού μας κόσμου.

»Φίλοι ποντικοί, ελπίζω ο Ντεσπερό να μην έχει μιλήσει σ' αυτούς τους ανθρώπους. Αλλά η αλήθεια είναι πως δεν μπορούμε να στηριχτούμε σε υποθέσεις. Γι' αυτό πρέπει να πάψουμε ν' αναρωτιόμαστε και να αναλάβουμε δράση».

Ο Λέστερ κούνησε το κεφάλι του σαν να συμφωνούσε. Και τα άλλα δώδεκα μέλη του Συμβουλίου των Ποντικών κούνησαν και αυτά τα κεφάλια τους.

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Πρέπει να πάει στο μπουντρούμι!» είπε ο αξιότιμος Πόντικας και χτύπησε

με το μπροστινό πόδι του το τραπέζι. «Πρέπει να πάει στους αρουραίους αμέσως. Μέλη του συμβουλίου, τώρα θα σας ζητήσω να ψηφίσετε. Όσοι συμφωνούν να πάει ο Ντεσπερό στο μπουντρούμι να πουν “άι”».

Ακούστηκε ένας χορός από λυπημένα «άι».

«Όσοι έχουν αντίρρηση να πουν “όι”».

Ησυχία βασίλεψε στο δωμάτιο.

Η μόνη φωνή που ακούστηκε ήταν αυτή του Λέστερ, ο οποίος έκλαιγε. Και οι δεκατρείς ποντικοί, ντροπιασμένοι για τη συμπεριφορά του, απέφυγαν να τον κοιτάξουν!

Αγαπητέ αναγνώστη, μπορείς να φανταστείς το δικό σου πατέρα να μην ψηφίζει κατά της απόφασης να σε στείλουν σ’ ένα μπουντρούμι γεμάτο αρουραίους; Μπορείς να φανταστείς τον πατέρα σου να μη λέει τίποτα για να σε υπερασπιστεί;

Ο πατέρας του Ντεσπερό έκλαιγε και ο αξιότιμος Πόντικας χτύπησε πάλι το πόδι του πάνω στο τραπέζι, λέγοντας: «Ο Ντεσπερό Τίλινγκ θα παρουσιαστεί ενώπιον του Συμβουλίου των Ποντικών. Θα ακούσει όλες τις κατηγορίες για τα αμαρτήματά του. Θα του δοθεί η ευκαιρία να τις αρνηθεί. Εάν δεν τις αρνηθεί, θα έχει την ευκαιρία να ομολογήσει για να εκτίσει την ποινή του στο μπουντρούμι με καθαρή καρδιά. Ο Ντεσπερό Τίλινγκ καλείται να απολογηθεί στο Συμβούλιο των Ποντικών».

Τουλάχιστον ο Λέστερ είχε τη σεμνότητα να κλάψει για τη δολιότητά του. Γνωρίζεις, αγαπητέ αναγνώστη τι σημαίνει «δολιότητα»; Πιστεύω πως γνωρίζεις. Έχει να κάνει με τη σκηνή που μόλις διαδραματίστηκε στο βιβλίο που διαβάζεις. Καλύτερα, όμως, να ψάξεις τη λέξη στο λεξικό για να σιγουρευτείς.

Κεφάλαιο 9 ~

Η σωστή ερώτηση

Το Συμβούλιο των Ποντικών έστειλε τον Φέρλοου να μαζέψει τον Ντεσπερό. Ο Φέρλοου βρήκε τον αδελφό του στη βιβλιοθήκη να στέκεται πάνω στο μεγάλο ανοιχτό βιβλίο, με την ουρά του τυλιγμένη γύρω από τα ποδαράκια του και το μικρό του σώματάκι να τρέμει.

Ο Ντεσπερό διάβαζε την ιστορία δυνατά. Τη διάβαζε από την αρχή για να φτάσει στο τέλος, όπου ο αναγνώστης θα ήταν σίγουρος πως ο ιππότης και η όμορφη κοπέλα έζησαν για πάντα ευτυχισμένοι.

Ο Ντεσπερό ήθελε να διαβάσει αυτές τις λέξεις: *έζησαν για πάντα ευτυχισμένοι*. Ήθελε να προφέρει τις λέξεις δυνατά. Ήθελε να σιγουρευτεί πως αυτό που αισθανόταν για την πριγκίπισσα Μπιζέλα, αυτός ο έρωτας που ένιωθε θα είχε ευτυχισμένο τέλος. Και έτσι διάβαζε την ιστορία σαν να επρόκειτο για

ένα ξόρκι, του οποίου οι λέξεις μπορούσαν να κάνουν μάγια, εάν κάποιος τις έλεγε δυνατά.

«Κοίτα εδώ», είπε ο Φέρλοου δυνατά στον εαυτό του κοιτάζοντας τον αδελφό του. «Γι' αυτό ακριβώς το πράγμα μιλάω. Αυτό ακριβώς εννοώ. Μα τι στο καλό κάνει εδώ αυτός; Δεν τρώει το χαρτί αλλά μιλάει στο χαρτί. Είναι τελείως λάθος αυτό. Λάθος! Λάθος».

«Ει!» φώναξε στον Ντεσπερό.

Ο Ντεσπερό συνέχισε να διαβάζει.

«Ει!» επανέλαβε ο Φέρλοου. «Ντεσπερό! Το Συμβούλιο των Ποντικών σε ζητάει».

«Ορίστε;» έκανε ο Ντεσπερό κοιτώντας τον πάνω από το ανοιχτό βιβλίο.

«Το Συμβούλιο των Ποντικών σε αναζητά».

«Εμένα;»

«Εσένα».

«Τώρα έχω δουλειά», είπε και ξανάβαλε το κεφάλι του μέσα στο ανοιχτό βιβλίο.

Ο Φέρλοου ξεφύσηξε.

«Δεν το πιστεύω! Αυτός ο τύπος δεν καταλαβαίνει τίποτα. Καλά έκανα που τον μαρτύρησα. Είναι άρρωστος». Πήδησε πάνω στο πόδι της καρέκλας και με ένα σάλτο βρέθηκε πάνω στο βιβλίο. Στάθηκε δίπλα στον Ντεσπερό, τον σκούνησε μια φορά και μετά δεύτερη. «Το Συμβούλιο των Ποντι-

κόν δεν παρακαλάει. Απαιτεί. Διατάζει. Πρέπει να έρθεις μαζί μου. Τώρα αμέσως».

Ο Ντεσπερό γύρισε προς τον Φέρλοου και τον ρώτησε: «Ξέρεις τι είναι ο έρωτας;»

«Ποιος;»

«Ο έρωτας».

«Κάνεις λάθος ερώτηση», είπε ο Φέρλοου κουνώντας το κεφάλι του. «Αυτό που θα έπρεπε να ρωτήσεις είναι γιατί το συμβούλιο θέλει να σε δει».

«Υπάρχει κάποια που με αγαπάει», δήλωσε ο Ντεσπερό, «κι εγώ την αγαπάω και αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία για μένα».

«Κάποια που σε αγαπάει και εσύ την αγαπάς; Τι σχέση έχει αυτό; Αυτό που έχει σημασία είναι ότι έχεις μπλέξει με το Συμβούλιο των Ποντικών».

«Τη λένε Μπιζέλα», είπε ο Ντεσπερό.

«Τι;»

«Αυτή που με αγαπάει. Τη λένε Μπιζέλα».

«Άντε πάλι! Δεν καταλαβαίνεις απολύτως τίποτε. Δεν καταλαβαίνεις τι σημαίνει να είσαι ποντικός. Δεν καταλαβαίνεις τι σημαίνει να σε καλεί το Συμβούλιο των Ποντικών. Πρέπει να έρθεις μαζί μου. Έτσι λέει ο νόμος. Σε έχουν καλέσει».

Ο Ντεσπερό αναστέναξε. Έψαξε και άγγιξε μία μία τις λέξεις *όμορφη κοπέλα* μέσα στο βιβλίο. Τις χάιδεψε με το μπροστινό ποδαράκι του και μετά

ακούμπησε αυτό το ποδαράκι στο στόμα του.

«Δεν το πιστεύω!» του είπε πάλι ο Φέρλοου.
«Γίνεσαι γελοίος. Πάμε να φύγουμε».

«Σε σέβομαι και σε τιμώ», ψιθύρισε ο Ντεσπερό.
«Σε τιμώ».

Έπειτα απ' αυτό, αγαπητέ αναγνώστη, ακολούθησε τον Φέρλοου που κατέβηκε από το βιβλίο, γλίστρησε από το πόδι της καρέκλας, διέσχισε το πάτωμα της βιβλιοθήκης και βρέθηκε στο Συμβούλιο των Ποντικών.

Ο Ντεσπερό επέτρεψε στον αδελφό του να τον οδηγήσει στο πεπρωμένο του.

Κεφάλαιο 10 ~

Υπάρχουν σοβαροί λόγοι

Ολόκληρη η κοινότητα των ποντικών, όπως δόθηκε εντολή από τον αξιότιμο Πόντικα, είχε μαζευτεί πίσω από την αίθουσα του χορού στον πύργο. Τα μέλη του συμβουλίου κάθονταν πάνω σε τρία ψηλά τούβλα και μπροστά τους τριγύριζαν σκορπισμένοι όλοι οι ποντικοί –γέροι και νέοι, άμυαλοι και σοφοί–, οι οποίοι ζούσαν μέσα στο κάστρο.

Περίμεναν όλοι τον Ντεσπερό.

«Κάντε πιο πέρα!» φώναξε ο Φέρλοου. «Να τος! Τον έπιασα! Κάντε χώρο».

Ο Φέρλοου έσπρωχνε το πλήθος των ποντικών. Ο Ντεσπερό είχε κρεμαστεί στην ουρά του αδελφού του.

«Να τος!» ψιθύρισαν οι ποντικοί.

«Είναι τόσο μικρός!»

«Λένε πως γεννήθηκε με τα μάτια ανοιχτά».

Κάποιοι από τους ποντικούς γύρισαν την πλάτη

τους στον Ντεσπερό με αηδία, ενώ κάποιοι άλλοι που ένιωθαν συγκινημένοι αναζήτησαν να τον αγγίξουν είτε με το πόδι τους είτε με το μουστάκι τους.

«Τον άγγιξε η πριγκίπισσα με το δάχτυλό της!»

«Λένε πως έκατσε δίπλα στα πόδια του βασιλιά!»

«Αυτό δε γίνεται!» ακούστηκε διακριτικά η φωνή της θείας Φλοράνς.

«Κάντε στην άκρη!» ήχησε πάλι η φωνή του Φέρλουου. «Τον έχω εδώ μαζί μου. Έχω εδώ τον Ντεσπερό Τίλινγκ, τον οποίο κάλεσε το Συμβούλιο των Ποντικών».

Ο Φέρλουου οδήγησε τον Ντεσπερό μπροστά στα μέλη του συμβουλίου.

«Αξιότιμα μέλη του Συμβουλίου των Ποντικών, σας έφερα τον Ντεσπερό Τίλινγκ, όπως ζητήσατε», ανακοίνωσε. Ύστερα κοίταξε εξεταστικά τον αδελφό του. «Άσε με να φύγω...» του είπε.

Ο Ντεσπερό άφησε την ουρά του Φέρλουου. Κοίταξε τα μέλη του Συμβουλίου των Ποντικών και συνάντησε το βλέμμα του πατέρα του, ο οποίος τον κοίταξε, κούνησε το κεφάλι του και έστρεψε αλλού τη ματιά του. Ο Ντεσπερό γύρισε το κεφάλι του και τότε πρόσεξε μια θάλασσα από ποντικούς.

«Στο μπουντρούμι! Κατευθείαν στο μπουντρούμι!» ακούστηκε μια φωνή.

Το κεφάλι του Ντεσπερό ξαφνικά καθάρισε. Μέ-

χρη εκείνη την ώρα ήταν γεμάτο από χαρούμενες φράσεις όπως «ευτυχισμένοι για πάντα», «υπέροχα αφτιά» και «σε τιμάω απεριόριστα».

«Κατευθείαν στο μπουντρούμι!» ξαναφώναξε μια φωνή.

«Φτάνει!» είπε ο αξιότιμος Πόντικας. «Αυτή η δίκη θα γίνει με τάξη. Θα συμπεριφερθούμε πολιτισμένα». Καθάρισε τη φωνή του και είπε στον Ντεσπερό: «Παιδί μου, γύρνα προς εμένα. Κοίταξέ με».

Ο Ντεσπερό γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια του Πόντικα. Τα μάτια του ήταν σκοτεινά, βαθουλωτά, λυπημένα και τρομαγμένα. Και, κοιτώντας μέσα σε αυτά τα μάτια, η καρδιά του Ντεσπερό χτύπησε δυνατά μια δυό φορές.

«Ντεσπερό Τίλινγκ!» είπε ο αξιότιμος Πόντικας.

«Παρών!» απάντησε ο ποντικούλης.

«Όλοι εμείς, τα δεκατέσσερα μέλη του Συμβουλίου των Ποντικών, έχουμε κουβεντιάσει τη συμπεριφορά σου. Πρώτα απ' όλα θα σου δώσουμε την ευκαιρία να υπερασπιστείς τον εαυτό σου και να μας αποδείξεις ότι δεν ευσταθούν οι κατηγορίες για τις αποτρόπαιες πράξεις σου. Λοιπόν, κάθισες ή δεν κάθισες στα πόδια του ανθρώπου βασιλιά;»

«Κάθισα, κύριε!» απάντησε ο Ντεσπερό. «Αλλά άκουγα τη μουσική. Βρέθηκα εκεί για να ακούσω το τραγούδι που τραγουδούσε ο βασιλιάς».

«Να ακούσεις τι;»

«Το τραγούδι, κύριε. Τραγουδούσε ένα τραγούδι για το βαθύ μοβ χρώμα που έπεφτε πάνω στους κοιμισμένους τοίχους του κήπου».

Ο αξιότιμος Πόντικας κούνησε το κεφάλι του.

«Αυτά που λες είναι εκτός θέματος. Η ερώτηση είναι μία και μοναδική. Κάθισες ή δεν κάθισες στα πόδια του ανθρώπου βασιλιά;»

«Κάθισα, κύριε».

Το Συμβούλιο των Ποντικών κούνησε πόδια, ουρές και μουστάκια. Τ' αφτιά τεντώθηκαν...

«Και επέτρεψες στην κοπέλα άνθρωπο, την πριγκίπισσα, να σε αγγίξει;»

«Το όνομά της είναι Μπιζέλα».

«Δε μας νοιάζει το όνομά της. Της επέτρεψες να σε αγγίξει;»

«Μάλιστα, κύριε. Την άφησα να με αγγίξει. Μου άρεσε».

Μια άναρθρη κραυγή βγήκε από τους ποντικούς.

Ο Ντεσπερό τότε άκουσε τη φωνή της μαμάς του.

«*Mon Dieu!* Δεν είναι το τέλος του κόσμου. Ένα απλό άγγιγμα, και τι έγινε;»

«Απλώς δεν επιτρέπεται!» ήρθε η απάντηση της θείας Φλοράνς μέσα από το πλήθος.

«Στο μπουντρούμι!» φώναξε ένας ποντικός από την πρώτη σειρά.

«Ησυχία!» μούγκρισε ο Πόντικας και κοίταξε τον Ντεσπερό. «Εσύ, Ντεσπερό, έχεις καταλάβει τους ιερούς κανόνες συμπεριφοράς των ποντικών, αυτούς που ποτέ δεν πρέπει να παραβιάζουμε;»

«Ναι», απάντησε ο Ντεσπερό. «Υποθέτω πως τους ξέρω. Αλλά...

«Τους παραβιάσες;»

«Μάλιστα, κύριε», απάντησε ο Ντεσπερό υψώνοντας τη φωνή του. «Τους παραβίασα για καλό λόγο· για τη μουσική και για τον έρωτα».

«Τον έρωτα;» απόρησε ο Πόντικας.

«Δεν το πιστεύω! Πάλι τα ίδια!» μουρμούρισε ο Φέρλοου.

«Την αγαπάω, κύριε», δήλωσε ο Ντεσπερό.

«Δεν είμαστε εδώ για να μιλήσουμε για αγάπη. Αυτή η δίκη δεν έχει καμία σχέση με την αγάπη. Έχει να κάνει με τη συμπεριφορά σου», φώναξε ο αξιότιμος Πόντικας πάνω από το πιο ψηλό τούβλο. «Κι εσύ δε συμπεριφέρεσαι σαν ποντικός».

«Μάλιστα, κύριε. Το ξέρω», συμφώνησε ο Ντεσπερό.

«Όχι, δε νομίζω πως το ξέρεις. Και αφού δεν αρνείσαι τις κατηγορίες εναντίον σου, πρέπει να τιμωρηθείς. Θα σε στείλουμε, όπως προβλέπει το αρχαίο νομικό διάταγμα των ποντικών, στο μπουντρούμι. Θα πας στους αρουραίους».

«Αυτό είναι και το σωστό», φώναξε ένας ποντικός μέσα από το πλήθος. «Αυτό είναι το τίμημα».

Στο μπουντρούμι! Στους αρουραίους! Η καρδούλα του Ντεσπερό βούλιαξε μέχρι την άκρη της ουράς του. Δε θα υπήρχε φως στο μπουντρούμι! Δε θα υπήρχαν χρωματιστά παράθυρα. Ούτε βιβλιοθήκη, ούτε βιβλία. Μα ούτε και η πριγκίπισσα Μπιζέλα.

«Πρώτα, όμως», είπε ο Πόντικας, «θα σου δώσουμε το δικαίωμα να ομολογήσεις τις πράξεις σου, να μετανοήσεις. Θα σου δώσουμε την ευκαιρία να πας στο μπουντρούμι με καθαρή καρδιά».

«Να ομολογήσω;»

«Να μετανοήσεις. Να ζητήσεις συγγνώμη που κάθισες στα πόδια του βασιλιά και άφησες την πριγκίπισσα να σου αγγίξει το κεφάλι. Να πεις ότι μετανοείς για τις πράξεις σου».

Ο Ντεσπερό αισθάνθηκε ρίγος κι ύστερα έξαψη. Να την αρνηθεί; Να αρνηθεί την πριγκίπισσα;

«*Mon Dieu!*» ακούστηκε η φωνή της μητέρας του. «Γιε μου, μην κάνεις το βλάκα. Ομολόγησε! Δείξε μετανοημένος!»

«Τι λες, Ντεσπερό Τίλινγκ;»

«Λέω... λέω... λέω... όχι», ψιθύρισε ο Ντεσπερό.

«Τι είπες;» ρώτησε ο Πόντικας.

«Όχι», απάντησε θαρραλέα ο Ντεσπερό κι αυτή τη φορά καθόλου ψιθυριστά. «Δε μετανιώνω. Δεν

αρνιέμαι τις πράξεις μου. Την αγαπάω. Αγαπάω την πριγκίπισσα».

Ακουστήκε ένα ομαδικό μούγκρισμα αγανάκτησης. Το Συμβούλιο των Ποντικών ξέσπασε. Όλοι οι ποντικοί έγιναν ένα τέρας οργισμένο, με εκατό ουρές και χίλια μουστάκια, με ένα τεράστιο θυμωμένο στόμα που ανοιγόκλεινε επαναλαμβάνοντας διαρκώς την ίδια φράση: «Στο μπουντρούμι, στο μπουντρούμι, στο μπουντρούμι!»

Οι λέξεις σφυροκοπούσαν το σώμα του με κάθε χτύπο της καρδιάς του.

«Πολύ καλά. Τότε ετοιμάσου να πεθάνεις με μαύρη καρδιά. Τελετάρχη, φέρε την κλωστή», διέταξε ο αξιότιμος Πόντικας.

Ο Ντεσπερό έμεινε έκπληκτος από τη γενναιότητά του. Θαύμασε την απαξιωτική στάση του και, στη συνέχεια, λιποθύμησε.

Κεφάλαιο 11

Ο Τελετάρχης της κόκκινης κλωστής

Όταν ο Ντεσπερό συνήλθε, άκουσε το τύμπανο. Ο πατέρας του χτυπούσε σ' ένα ρυθμό με πολύ περισσότερα *μπουμ* και πολύ λιγότερα *τατ*. Ο ήχος που παραγόταν από το τύμπανο ήταν δυσοίωνος και πήγαινε κάπως έτσι: *Μπουμ-μπουμ-μπουμ-τατ. Μπουμ-μπουμ-μπουμ-τατ.*

«Κάντε χώρο για την κλωστή!» φώναξε ένας ποντικός που έσπρωχνε μια ξύλινη κουβαρίστρα με μια κόκκινη κλωστή ανάμεσα απ' το πλήθος.

«Στο μπουντρούμι!» φώναζαν οι ποντικοί.

Ο Ντεσπερό ξάπλωσε ανάσκελα ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του και αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν τα πράγματα να έχουν πάει ξαφνικά τόσο στραβά. Μα, δεν είναι καλό πράγμα ν' αγαπάει κάποιος; Στην ιστορία του βιβλίου η αγάπη παρουσιαζόταν σαν ένα υπέροχο συναίσθημα. Επειδή ο

ιππότης αγαπούσε την όμορφη κοπέλα κατάφερε και να τη σώσει. Κι έτσι έζησαν μαζί για πάντα ευτυχισμένοι. Έτσι ήταν γραμμένο μέσα στο βιβλίο. Και αυτές ήταν οι τελευταίες λέξεις της σελίδας. *Για πάντα ευτυχισμένοι.* Ο Ντεσπερό ήταν σίγουρος πως είχε διαβάσει ακριβώς αυτές τις λέξεις πολλές φορές.

Ξαπλωμένος στο πάτωμα με το τύμπανο να χτυπά, τους ποντικούς να ξεφωνίζουν και τον τελετάρχη της κόκκινης κλωστής να φωνάζει «κάντε χώρο, κάνουντε χώρο», μια ξαφνική παγωμένη σκέψη διαπέρασε το μυαλό του Ντεσπερό: Μήπως οι λέξεις που έλεγαν την αλήθεια για το τέλος της ιστορίας στο βιβλίο είχαν φαγωθεί από άλλους ποντικούς; Μήπως ο ιππότης και η όμορφη κοπέλα δεν έζησαν τελικά για πάντα μαζί ευτυχισμένοι;

Αγαπητέ αναγνώστη, πιστεύεις ότι ισχύει το «για πάντα ευτυχισμένοι»; Μήπως άρχισες κι εσύ ν' αμφιβάλλεις όπως ο Ντεσπερό για την πιθανότητα του ευτυχισμένου τέλους;

«Για πάντα ευτυχισμένοι», ψιθύρισε ο Ντεσπερό. «Για πάντα ευτυχισμένοι», επανέλαβε, καθώς η κουβαρίστρα με την κλωστή κύλησε και σταμάτησε δίπλα του.

«Η κλωστή, η κλωστή, η κλωστή!» μουρμούρισαν όλοι μαζί οι ποντικοί.

«Με συγχωρείς», είπε ο ποντικός πίσω από την κουβαρίστρα, «αλλά πρέπει να σου ζητήσω να σηκωθείς όρθιος. Πρέπει να κάνω τη δουλειά μου».

Ο Ντεσπερό σηκώθηκε αργά στα πόδια του.

«Στα πίσω πόδια, σε παρακαλώ», τον προέτρεψε ο Τελετάρχης. «Αυτοί είναι οι κανονισμοί».

Ο Ντεσπερό στάθηκε όρθιος στα πίσω του πόδια.

«Ευχαριστώ», του απάντησε ο ποντικός. «Το εκτιμώ αυτό».

Ο Ντεσπερό είδε τότε τον ποντικό να ξετυλίγει ένα κομμάτι κόκκινη κλωστή από την κουβαρίστρα και να δένει μια θηλιά.

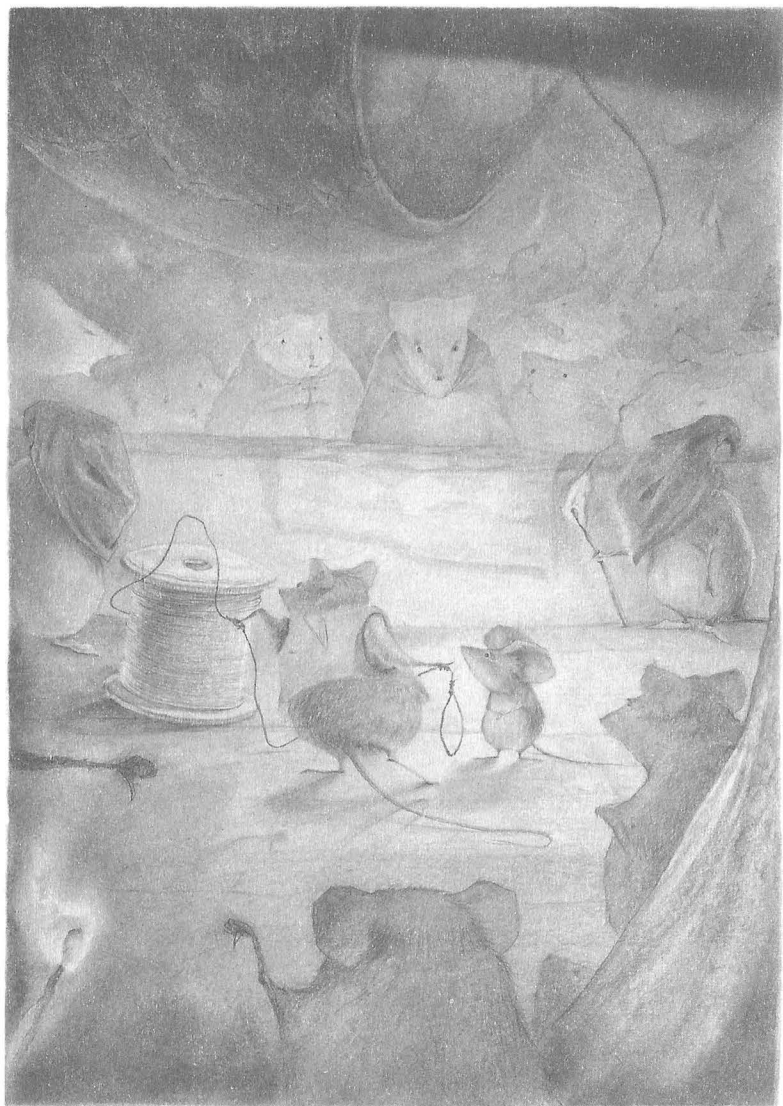
«Νομίζω ότι αρκεί αυτή η κλωστή για το λαιμό», ψέλλισε. «Ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο. Αυτό μου το έμαθε ο προηγούμενος που έκανε την ίδια δουλειά. Αρκετή κλωστή για το λαιμό». Έπειτα κοίταξε τον Ντεσπερό και μετά ξανακοίταξε τη θηλιά. «Εσύ βέβαια, φίλε μου, έχεις λεπτό λαιμό».

Ύψωσε τα χέρια του και τα πέρασε γύρω από το λαιμό του Ντεσπερό. Καθώς τον πλησίασε, ο Ντεσπερό μύρισε σέλινο. Ένιωσε την αναπνοή του ποντικού στο αφτί του ενώ του έσφιγγε τη θηλιά γύρω από το λαιμό.

«Είναι όμορφη;» ρώτησε ψιθυριστά.

«Τι;» έκανε ο Ντεσπερό.

«Σσς! Μη φωνάζεις. Είναι όμορφη;»

«Νομίζω ότι αρκεί αυτή η κλωστή για το λαιμό», ψέλλισε.
«Ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο».

«Η πριγκίπισσα Μπιζέλα;»

«Ναι».

«Είναι τόσο όμορφη όσο δε φαντάζεσαι», απάντησε ο Ντεσπερό.

«Ακριβώς όπως πρέπει», είπε ο Τελετάρχης της κόκκινης κλωστής. Έκανε ένα βήμα πίσω και κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Μια όμορφη πριγκίπισσα ακριβώς σαν νεράιδα. Κι εσύ την αγαπάς όπως ο ιππότης αγαπούσε την όμορφη κοπέλα. Και την αγαπάς με μια ρομαντική αγάπη, μια αγάπη που είναι βασισμένη στη γενναιότητα και την ευγένεια, την τιμή και την αφοσίωση. Αυτό είναι».

«Ω! Πώς ξέρεις για όλα αυτά;» ρώτησε ο Ντεσπερό. «Πώς ξέρεις για τις νεράιδες;»

«Σσας;!» Ο ποντικός τον πλησίασε και ο Ντεσπερό ένιωσε πάλι τη μυρωδιά του σέλινου. «Να είσαι γενναίος για χάρη της πριγκίπισσας».

Κατόπιν έκανε ένα βήμα πίσω, γύρισε προς τους άλλους ποντικούς και φώναξε: «Φίλοι ποντικοί, η κλωστή θηλιάστηκε».

Μια βοή αποδοχής αντήχησε από τον όχλο. Ο Ντεσπερό ίσιωσε τους ώμους του. Είχε πάρει μια απόφαση. Θα ακολουθούσε τη συμβουλή του Τελετάρχη: θα παρέμενε γενναίος για χάρη της πριγκίπισσας.

Ακόμα κι αν –αγαπητέ αναγνώστη, μπορούσε να είναι αλήθεια;– δεν υπήρχε η... παντοτινή ευτυχία.

Κεφάλαιο 12 ~

Το τελευταίο ακτίο

Ο ήχος του τύμπανου άλλαξε πάλι. Το τελευταίο τατ εξαφανίστηκε. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το μπουμ.

Μπουμ, μπουμ, μπουμ.

Μπουμ, μπουμ, μπουμ.

Ο Λέστερ χρησιμοποιούσε μόνο την ουρά του για να χτυπάει το τύμπανο με σοβαρότητα και δύναμη.

Ο Τελετάρχης υποχώρησε. Μέσα στην κατάμεστη από ποντικούς αίθουσα, επικράτησε σιωπή, αναμονή και προσμονή. Καθώς ο Ντεσπερό στεκόταν μπροστά τους με την κόκκινη θηλιά περασμένη γύρω από το λαιμό του, και τα δεκατέσσερα μέλη του Συμβουλίου των Ποντικών είχαν κουρνιαστεί στα τούβλα πάνω απ' αυτόν, τον πλησίασαν δύο γεροδεμένοι ποντικοί. Είχαν καλυμμένα τα κεφάλια τους με κομμάτια από μαύρο πανί, ενώ υπήρχαν σχισμές στο σημείο των ματιών.

«Εμείς», είπε ο πιο γεροδεμένος από τους δύο, «θα σε συνοδεύσουμε στο μπουντρούμι».

«Ντεσπερό!» φώναξε η Αντουανέτα. «Ω, Ντεσπερό μου!»

Ο Ντεσπερό κοίταξε μέσα στο πλήθος των ποντικών και διέκρινε τη μαμά του. Ήταν εύκολο να την εντοπίσει. Για να τιμήσει το γεγονός της αποστολής του μικρότερου γιου της στο μπουντρούμι, είχε μακιγιαριστεί πολύ έντονα.

Καθένας από τους κουκουλοφόρους ποντικούς έβαλε και από ένα πόδι στον ώμο του Ντεσπερό.

«Ήρθε η ώρα!» ανακοίνωσε ο πρώτος κουκουλοφόρος.

Η Αντουανέτα, σπρώχνοντας μέσα από το πλήθος, πλησίασε το γιο της λέγοντας: «Είναι ο γιος μου. Θέλω να του πω μια τελευταία λέξη». Ο Ντεσπερό κοίταξε τη μαμά του. Αυτοσυγκεντρώθηκε για να μην αρχίσει να τρέμει μπροστά της. Αυτοσυγκεντρώθηκε για να μην την απογοητεύσει. «Σας παρακαλώ», είπε η Αντουανέτα. «Τι θα γίνει με το μωρό μου;»

«Κυρία», της απάντησε ο πρώτος κουκουλοφόρος με τη βαθιά φωνή του, «καλύτερα να μην ξέρετε».

«Θέλω να ξέρω. Θέλω οπωσδήποτε να μάθω. Είναι το παιδί μου· το αγαπημένο μου παιδί· το τελευταίο ποντικάκι μου!»

Ο κουκουλοφόρος δεν αποκρίθηκε.
«Πες μου», επέμεινε η Αντουανέτα.
«Οι αρουραίοι», είπε ο πρώτος.
«Οι αρουραίοι», είπε και ο δεύτερος.
«Ναι, *oui*, τι θα συμβεί με τους αρουραίους;»
«Οι αρουραίοι θα τον φάνε», είπε ο δεύτερος
κουκουλοφόρος.

«Ω, *mon Dieu!*» έκανε απελπισμένα η Αντουανέτα.

Με τη σκέψη πως θα τον έτρωγαν οι αρουραίοι,
ο Ντεσπερό ξέχασε πως έπρεπε να φανεί γενναίος.
Ξέχασε ακόμα και την ανάγκη του να μην απογοη-
τεύει τους άλλους και ξαναλιποθύμησε.

Η μαμά του όμως, που γνώριζε πολύ καλά πότε
έπρεπε να παρουσιάζεται μελοδραματική, σκηνοθέ-
τησε μια φοβερή λιποθυμία εκείνη ακριβώς τη
στιγμή και έπεσε μπροστά στα πόδια του Ντεσπερό.

«Καλά τα κατάφερες», είπε ο πρώτος κουκουλο-
φόρος.

«Δεν πειράζει», απάντησε αποφασιστικά ο δεύ-
τερος. «Πέρα από πάνω της. Έχουμε δουλειά να
κάνουμε. Κανενός η μητέρα δεν πρόκειται να μας
σταματήσει. Πρέπει να πάμε στο μπουντρούμι».

«Στο μπουντρούμι», επανέλαβε και ο πρώτος.
Αλλά η φωνή του, που ως εκείνη την ώρα ήταν βα-
θιά και σίγουρη, άρχισε να τρέμει. Έπιασε τον Ντε-
σπερό και τον έσπρωξε μπροστά, κι έτσι οι δύο κου-

κουλοφόροι και ο Ντεσπερό πάτησαν πάνω στην ξαπλωμένη Αντουανέτα.

«Στο μπουντρούμι! Στο μπουντρούμι!» κραύγαζε αγριεμένο το πλήθος των ποντικών που άρχισε σιγά σιγά να διαλύεται.

Οι τυμπανοκρουσίες, ωστόσο, συνεχίστηκαν.

Μπουμ, μπουμ, μπουμ. Μπουμ, μπουμ, μπουμ.

Έτσι ο Ντεσπερό οδηγήθηκε μακριά. Την τελευταία στιγμή, η Αντουανέτα συνήλθε από τη λιποθυμία της και φώναξε μία και μοναδική λέξη στο παιδί της: *adieu*.

Γνωρίζεις, αγαπητέ αναγνώστη, τι σημαίνει αυτό; Μην μπεις στον κόπο να ψάξεις – σημαίνει «αντίο» στα γαλλικά.

Φυσικά, το τελευταίο πράγμα που θα περίμενες ν' ακούσεις απ' τη μητέρα σου την ώρα που σε σέρνουν σ' ένα μπουντρούμι θα ήταν ένας απλός αποχαιρετισμός. Αντ' αυτού, θα προτιμούσες ν' ακούσεις: «Πάρτε εμένα αντί για το γιο μου! Φυλακίστε εμένα στο μπουντρούμι και αφήστε ελεύθερο το παιδί μου!» Πόση ανακούφιση και παρηγοριά περικλείουν αυτές οι λέξεις.

Ωστόσο, καλέ μου αναγνώστη, δεν υπάρχει καμία παρηγοριά στη λέξη «αντίο». Ακόμα κι αν την πεις στα γαλλικά, το νόημά της παραμένει το ίδιο· περιέχει μεγάλη θλίψη, γιατί δεν υπόσχεται απολύτως τίποτε.

Κεφάλαιο 13 ~

Η δολιότητα του αδελφού

Μαζί, οι τρεις ποντικοί άρχισαν να κατεβαίνουν κάτω, όλο πιο κάτω.

Η θηλιά γύρω από το λαιμό του Ντεσπερό ήταν πολύ σφιχτή. Αισθανόταν να τον πνίγει και την τράβηξε με το χέρι του.

«Μην αγγίζεις τη θηλιά», του φώναξε ο δεύτερος κουκουλοφόρος.

«Μην αγγίζεις τη θηλιά», επανέλαβε και ο πρώτος κουκουλοφόρος.

Άρχισαν να περπατούν με γρήγορο ρυθμό. Κάθε φορά που ο Ντεσπερό κοντοστεκόταν, ένας από τους δύο κουκουλοφόρους τον έσπρωχνε στον ώμο και του έλεγε να συνεχίσει να περπατάει. Περπάτησαν ανάμεσα από τις τρύπες του τοίχου και κατέβηκαν τις σκάλες. Πέρασαν μέσα από πόρτες που ήταν κλειστές και πόρτες που ήταν διάπλατα ανοιχτές. Περπά-

τησαν πάνω σε μαρμαρένια δάπεδα και κάτω από χοντρές βελούδινες κουρτίνες. Διέσχισαν σημεία ζεστά και ηλιόλουστα και άλλα σκοτεινά και σκιερά.

Ο Ντεσπερό σκέφτηκε πως αυτός ήταν ο κόσμος που θα άφηνε, ο κόσμος που είχε γνωρίσει και αγαπήσει. Και κάπου μέσα σε αυτό τον κόσμο βρισκόταν η πριγκίπισσα Μπιζέλα να γελάει, να χαμογελάει και να χειροκροτεί τη μουσική χωρίς να έχει ιδέα για την τύχη του Ντεσπερό. Του φάνηκε αβάσταχτο που η βασιλοπούλα δε θα μάθαινε ποτέ τι είχε απογίνει εκείνος.

«Μήπως θα μπορούσα να μιλήσω για τελευταία φορά με την πριγκίπισσα;» ρώτησε ο Ντεσπερό.

«Να μιλήσεις;» ρώτησε ο δεύτερος κουκουλοφόρος. «Να μιλήσεις σ' έναν άνθρωπο;»

«Θέλω να της πω τι αγόρινα».

«Δεν το πιστεύω!» είπε ο πρώτος κουκουλοφόρος, καθώς σταμάτησε και πάτησε το πόδι του ενοχλημένος στο δάπεδο. «Μα καλά, δεν καταλαβαίνεις τίποτα;»

Η φωνή αυτή φάνηκε πολύ οικεία στον Ντεσπερό.

«Φέρολου!» έκανε.

«Τι;» είπε ο πρώτος κουκουλοφόρος ενοχλημένος.

Ο Ντεσπερό πάγωσε. Ο αδελφός του τον παρέδιδε στο μπουντρούμι. Η καρδιά του σταμάτησε να

χτυπάει και συρρικνώθηκε σε ένα μικρό παγωμένο καχύποπτο βότσαλο. Αλλά το ίδιο γρήγορα ζωντάνεψε ξανά μια και τον βρήκε πάλι η ελπίδα.

«Φέρλοου», είπε ο Ντεσπερό και έπιασε ένα από τα χέρια του αδελφού του μέσα στο δικό του. «Σε παρακαλώ, άφησέ με να φύγω. Σε παρακαλώ... Είμαι ο αδελφός σου».

Τα μάτια του Φέρλοου στριφογύρισαν. Τράβηξε το χέρι του από τον Ντεσπερό.

«Όχι, δεν υπάρχει περίπτωση», του είπε.

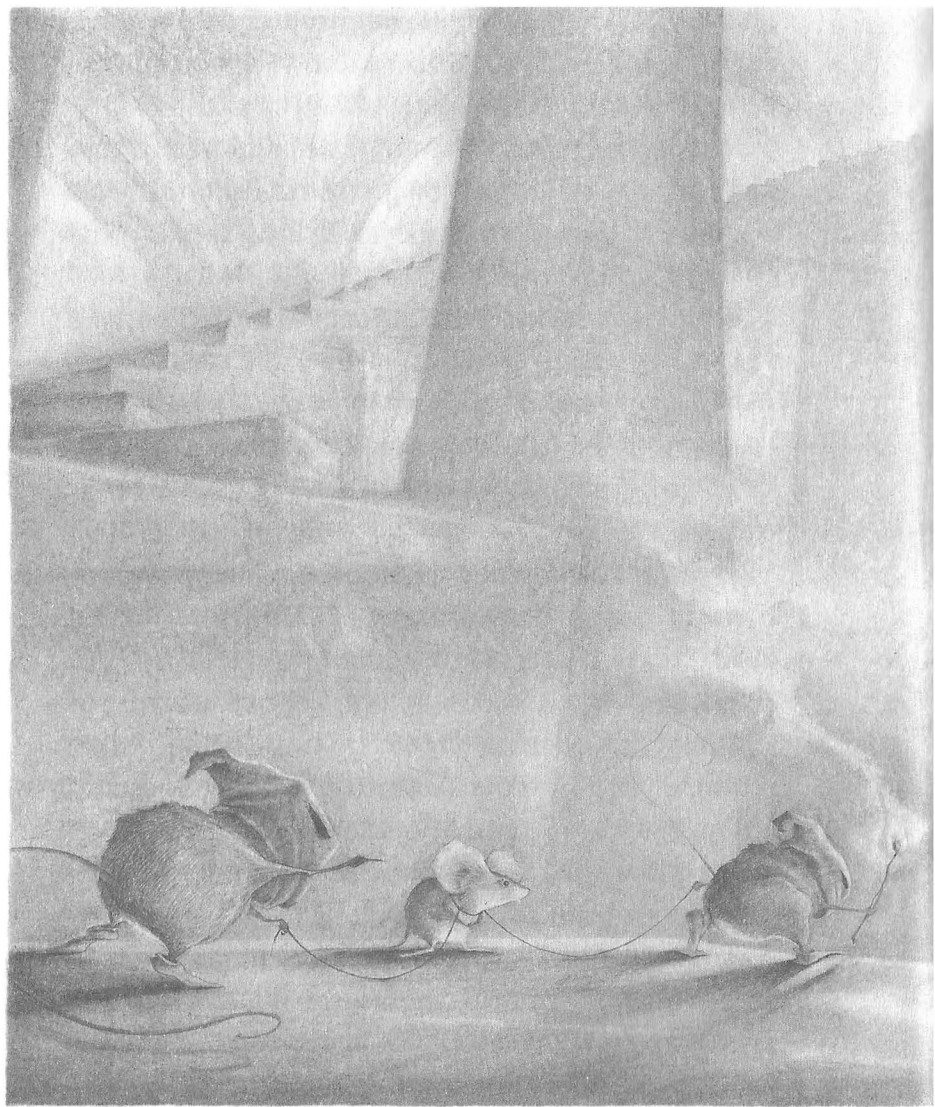
«Σε παρακαλώ...» ψιθύρισε ο Ντεσπερό.

«Όχι», είπε σκληρά ο Φέρλοου. «Οι κανόνες είναι κανόνες».

Αγαπητέ αναγνώστη, θυμάσαι τη λέξη «δολιότητα»; Καθώς η ιστορία μας εξελίσσεται, η λέξη αυτή αποκτά όλο και πιο σπουδαίο νόημα.

Η λέξη «δολιότητα» ήταν η λέξη που κυριαρχούσε στο μυαλό του Ντεσπερό καθώς πλησίαζαν τα στενά, απότομα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη μαύρη τρύπα του μπουντρουμιού. Εκεί σταμάτησαν οι τρεις ποντικοί ατενίζοντας την άβυσσο που έχασκε μπροστά τους.

Τότε ο Φέρλοου στάθηκε στα πίσω πόδια, έβαλε το δεξί χέρι μπροστά στην καρδιά του και ανακοίνωσε μέσα στο σκοτάδι: «Για την ασφάλεια των ποντικών του πύργου, παραδίδουμε σήμερα στο μπουντρούμι

*Ο Ντεσπερό πάγωσε. Ο αδελφός του τον παρέδιδε
στο μουντρούμι.*

έναν ποντικό που πρέπει να τιμωρηθεί. Σύμφωνα με τους νόμους που έχουμε θεσπίσει, φοράει την κόκκινη θηλιά του θανάτου».

«Την κόκκινη θηλιά του θανάτου;» επανέλαβε ο Ντεσπερό με κομμένη φωνή. Αυτή ήταν μια φρικτή φράση αλλά οι κουκουλοφόροι ποντικοί δεν είχαν χρόνο να σκεφτούν τέτοια περίπλοκα νοήματα. Του έδωσαν απότομα μια δυνατή σπρωξιά και τον πέταξαν μέσα στο μπουντρούμι. Καθώς κουτρουβαλούσε και έπαιρνε τούμπες μια με τα μουστάκια και μια με την ουρά μέσα στο σκοτάδι, μόνο δύο λέξεις είχαν κολλήσει στο μυαλό του. Η μία ήταν «δολιότητα» και η άλλη ήταν «Μπιζέλα». Αυτά τα δύο κλωθογύριζαν μέσα στο μυαλό του ενώ το σώμα του στροβιλιζόταν μέσα στο σκοτάδι.

Κεφάλαιο 14 ~

Το απόλυτο σκοτάδι

Ο Ντεσπερό βρέθηκε ξαπλωμένος με την πλάτη του στο πάτωμα και ψηλάφιζε ένα ένα τα κόκαλά του. Προς μεγάλη του έκπληξη ήταν όλα στη θέση τους, χωρίς κανένα κάταγμα. Ανασηκώθηκε στα πόδια του και τότε του ήρθε μια φρικτή, απαίσια, υπερβολικά προσβλητική μυρωδιά.

Το μουντρούμι, αγαπητέ αναγνώστη, μύριζε άσχημα. Βρομούσε απελπισία, πόνο, βάσανα και απόγνωση. Και αυτό σημαίνει πως το μουντρούμι είχε τη μυρωδιά των αρουραίων. Και ήταν τόσο σκοτεινό.

Ο Ντεσπερό ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι το σκοτάδι είναι τόσο φρικτό, τόσο ασφυκτικό. Το σκοτάδι είχε μια φυσική παρουσία σαν να ήταν ένα ζωντανό πλάσμα από μόνο του. Το ποντικάκι έφερε το μπροστινό ποδαράκι του στα μουστάκια του. Δεν μπο-

ρούσε να το δει και είχε την αίσθηση πως ακόμη και ο ίδιος δεν υπήρχε.

«Ω! Θεέ μου!» μονολόγησε δυνατά.

Η φωνή του αντήχησε μέσα στο βρομερό σκοτάδι. «Δολιότητα», είπε μόνο για να ακούσει ξανά τη φωνή του. Μόνο και μόνο για να σιγουρευτεί ότι ήταν ζωντανός. «Μπιζέλα», ψέλλισε ο Ντεσπερό και το μαύρο σκοτάδι καταβρόχθισε το όνομα της αγαπημένης του.

Άρχισε να κρυνώνει, να τρέμει και να φτερνίζεται ενώ τα δόντια του χτυπούσαν από το κρύο. Αναζήτησε το μαντίλι του και, στη συνέχεια, έπιασε την άκρη από την ουρά του –χρειάστηκε ένα λεπτό, ένα ολόκληρο τρομακτικό λεπτό μόνο και μόνο για να την εντοπίσει– τόσο απόλυτο ήταν το σκοτάδι– για να έχει κάτι, οτιδήποτε, να κρατάει. Σκέφτηκε να λιποθυμήσει. Θεώρησε ότι θα ήταν η λογικότερη και καλύτερη αντίδραση για την κατάσταση που βρισκόταν, ύστερα όμως θυμήθηκε τα λόγια του Τελετάρχη της κόκκινης κλωστής: τιμή, ευγένεια, αφοσίωση και γενναιότητα.

«Θα είμαι γενναίος», σκέφτηκε ο Ντεσπερό. «Θα προσπαθήσω να είμαι τόσο γενναίος, όπως ο ιππότης μέσα στην αστραφτερή πανοπλία του. Θα είμαι γενναίος για την πριγκίπισσα Μπιζέλα».

Πώς αλλιώς να είναι γενναίος; Καθάρισε το

λαιμό του. Άφησε την ουρά του μακριά. Στάθηκε όρθιος και ευθυτενής. «Μια φορά και έναν καιρό...» άρχισε να διηγείται δυνατά μέσα στο σκοτάδι. Πρόφερε αυτές τις λέξεις γιατί ήταν οι καλύτερες, οι πιο δυνατές λέξεις που ήξερε. Και λέγοντάς τες ένιωθε παρηγοριά.

«Μια φορά και έναν καιρό...» ξαναείπε νιώθοντας όλο και περισσότερο γενναίος. «Ήταν ένας ιππότης που φορούσε πάντα μια αστραφτερή ασημένια πανοπλία».

«Μια φορά και έναν καιρό;» αντήχησε σαν βοή μια άλλη φωνή στο σκοτάδι. «Ένας ιππότης μέσα σε μια ασημένια πανοπλία; Από πού τα ξέρει αυτά ένας ποντικός;»

Αυτή η φωνή, η πιο δυνατή φωνή που είχε ακούσει ποτέ ο Ντεσπερό, υπέθεσε πως θα έπρεπε να ανήκε στο μεγαλύτερο αρουραίο του κόσμου. Η καρδούλα του Ντεσπερό, που δεν άντεχε άλλο τους δυνατούς χτύπους, σταμάτησε να χτυπάει. Και για δεύτερη φορά μέσα στην ίδια ημέρα, λιποθύμησε.

Κεφάλαιο 15 ~

Η φλόγα του σπίρτου

Μόλις συνήλθε ο Ντεσπερό, βρέθηκε μέσα σε μια μεγάλη τραχιά ανθρώπινη παλάμη, κοιτάζοντας τη φλόγα ενός σπίρτου, ενώ πίσω απ' αυτό το σπίρτο ένα μεγάλο σκοτεινό μάτι ήταν εστιασμένο πάνω του.

«Ένας ποντικός με κόκκινη κλωστή», μουρμούρισε η φωνή. «Μα ναι... Ο Γκρέγκορι ξέρει τη μέθοδο των ποντικών και των αρουραίων. Ο Γκρέγκορι ξέρει. Και ο Γκρέγκορι έχει τη δική του κλωστή που τον σημαδεύει. Κοίτα εδώ, ποντικέ». Τότε το σπίρτο άναψε ένα καντήλι και το καντήλι φώτισε ένα σκοινί δεμένο γύρω από τον καρπό του ανθρώπου. «Αυτή είναι και η διαφορά ανάμεσά μας. Το σκοινί σώζει τη ζωή του Γκρέγκορι. Αλλά η κλωστή θα είναι ο θάνατός σου», συμπλήρωσε ο περίεργος άντρας. Κατόπιν φύσηξε το καντήλι και το σκοτάδι απλώθηκε παντού. Έκλεισε σφιχτά τον Ντεσπερό

στην παλάμη του και ο ποντικούλης ένιωσε την πολιορκημένη του καρδιά να χτυπάει τρελά.

«Ποιος είσαι εσύ;» ψιθύρισε.

«Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση, ποντικέ, είναι Γκρέγκορι. Μιλάς στον Γκρέγκορι το φύλακα, που έχει θαφτεί εδώ και εκατοντάδες χρόνια, σχεδόν για μια αιωνιότητα, να προσέχει το μπουντρούμι. Μιλάς στον Γκρέγκορι το φύλακα, ο οποίος –ειρωνεία της τύχης– είναι κι αυτός ένας απλός κατάδικος».

«Ω!» είπε ο Ντεσπερό. «Μπορώ να κατεβώ κάτω, Γκρέγκορι;»

«Ο ποντικός θέλει να ξέρει αν ο Γκρέγκορι ο φύλακας θα τον αφήσει να φύγει. Άκουσε τον Γκρέγκορι, ποντικέ. Δεν πρέπει να θέλεις να φύγεις. Εδώ, μέσα στο μπουντρούμι, βρίσκεσαι στην καρδιά του πιο επικίνδυνου, του πιο παγωμένου μέρους στον κόσμο. Και αν ο Γκρέγκορι σε ελευθερώσει, οι στριφογυριστοί διάδρομοι, τα αδιέξοδα και οι ψεύτικες πόρτες αυτού του μέρους θα σε καταπιούν για πάντα.

»Μόνο ο Γκρέγκορι και οι αρουραίοι ξέρουν τα μονοπάτια αυτού του λαβύρινθου. Οι αρουραίοι το γνωρίζουν γιατί είναι ίδιοι με αυτό το μέρος. Αυτό το μέρος καθρεφτίζει την ίδια τους τη σκοτεινή καρδιά. Και ο Γκρέγκορι γνωρίζει αυτό το μέρος γιατί το σκοινί είναι δεμένο για πάντα στον καρπό του για να

τον οδηγεί. Αν ο Γκρέγκορι σε άφηνε να φύγεις, έπειτα από λίγο θα τον εκλιπαρούσες να σε πάρει πάλι πίσω. Βλέπεις, οι αρουραίοι θα σε κυνηγήσουν».

«Θα με κυνηγήσουν;»

«Άκου», του είπε ο Γκρέγκορι. «Θα τους ακούσεις να σέρνουν τις ουρές τους μέσα στην κοπριά και την αηδία. Θα τους ακούσεις να ακονίζουν νύχια και δόντια. Θα ξέρεις τότε ότι έρχονται για σένα, για να σε ξεσκίσουν κομμάτι κομμάτι».

Ο Ντεσπερό παρακολουθούσε με προσοχή και ήταν σίγουρος πως άκουσε τον ανατριχιαστικό ήχο από τα νύχια και τα δόντια των αρουραίων που πλησίαζαν.

«Θα ξεγυμνώσουν το δέρμα σου από τη γούνα του και τα κόκαλά σου από το κρέας τους. Όταν τελειώσουν με σένα, δε θα υπάρχει τίποτε εκτός απ' την κόκκινη κλωστή. Μόνο μια κόκκινη κλωστή και κόκαλα. Ο Γκρέγκορι το έχει δει αυτό πολλές φορές – το τραγικό τέλος ενός ποντικού».

«Πρέπει να ζήσω, όμως», είπε ο Ντεσπερό. «Δε γίνεται να πεθάνω».

«Δε γίνεται να πεθάνεις... Αυτό που λες είναι καταπληκτικό. Άκου δε γίνεται να πεθάνει!» επανέλαβε με ειρωνικό τρόπο ο Γκρέγκορι κι έσφιξε το χέρι του ακόμη πιο σφιχτά γύρω από τον Ντεσπερό. «Και γιατί αυτό, ποντικέ; Γιατί δε γίνεται να πεθάνεις;»

«Γιατί είμαι ερωτευμένος. Αγαπώ κάποια και έχω καθήκον να την υπηρετώ».

«Έρωτας!» έκανε ο Γκρέγκορι. «Τι είναι αυτά που λες τώρα. Θα σου δείξω τις αναποδιές του έρωτα».

Ένα άλλο σπίρτο άναψε. Το καντήλι φώτισε πάλι το χώρο και ο Γκρέγκορι το κράτησε ψηλά έτσι που η φλόγα του φώτισε έναν ογκώδη σωρό από κουτάλια, τσουκάλια και πιάτα της σούπας.

«Κοίτα, ποντικέ, αυτό είναι ένα μνημείο αφιερωμένο στη βλακεία του έρωτα».

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ντεσπερό κοιτάζοντας το μεγάλο σωρό που ορθωνόταν ψηλά μέσα στο σκοτάδι.

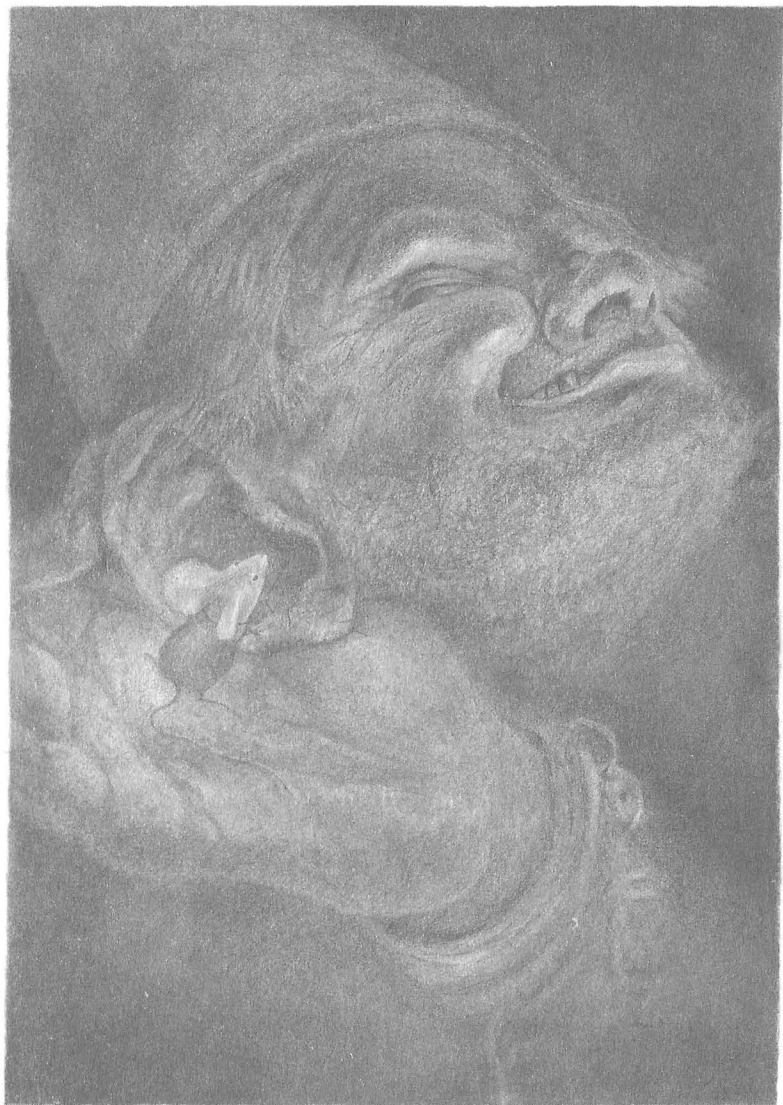
«Είναι αυτό που φαίνεται. Κουτάλια, τσουκάλια και πιάτα. Όλα αυτά αποτελούν σκληρή απόδειξη του πόνου που προκαλεί η αγάπη. Ο βασιλιάς αγαπούσε τη βασίλισσα και η βασίλισσα πέθανε. Αυτό το τερατούργημα, αυτός ο άδειος σωρός είναι το αποτέλεσμα της αγάπης».

«Δεν καταλαβαίνω», είπε ο Ντεσπερό.

«Κι ούτε πρόκειται να καταλάβεις ώσπου να χάσεις αυτό που αγαπάς. Αλλά τέρμα, δε μιλάμε άλλο για την αγάπη. Θα μιλήσουμε για τη ζωή σου και για το πώς θα σε σώσει ο Γκρέγκορι αν το επιθυμείς κι εσύ».

«Γιατί θα έπρεπε να με σώσεις; Έχεις σώσει ποτέ κάποιον άλλο ποντικό;» ρώτησε ο Ντεσπερό.

«Ποτέ. Ούτε έναν», απάντησε ο Γκρέγκορι.

«Ξεκίνα από την αρχή. Πες στον Γκρέγκορι μια ιστορία».

«Τότε γιατί να σώσεις εμένα;»

«Γιατί εσύ, ποντικέ, μπορείς να πεις στον Γκρέγκορι μια ιστορία. Οι ιστορίες είναι φως, και το φως είναι πολύτιμο σε ένα σκοτεινό κόσμο. Πες στον Γκρέγκορι μια ιστορία. Φτιάξε λίγο φως».

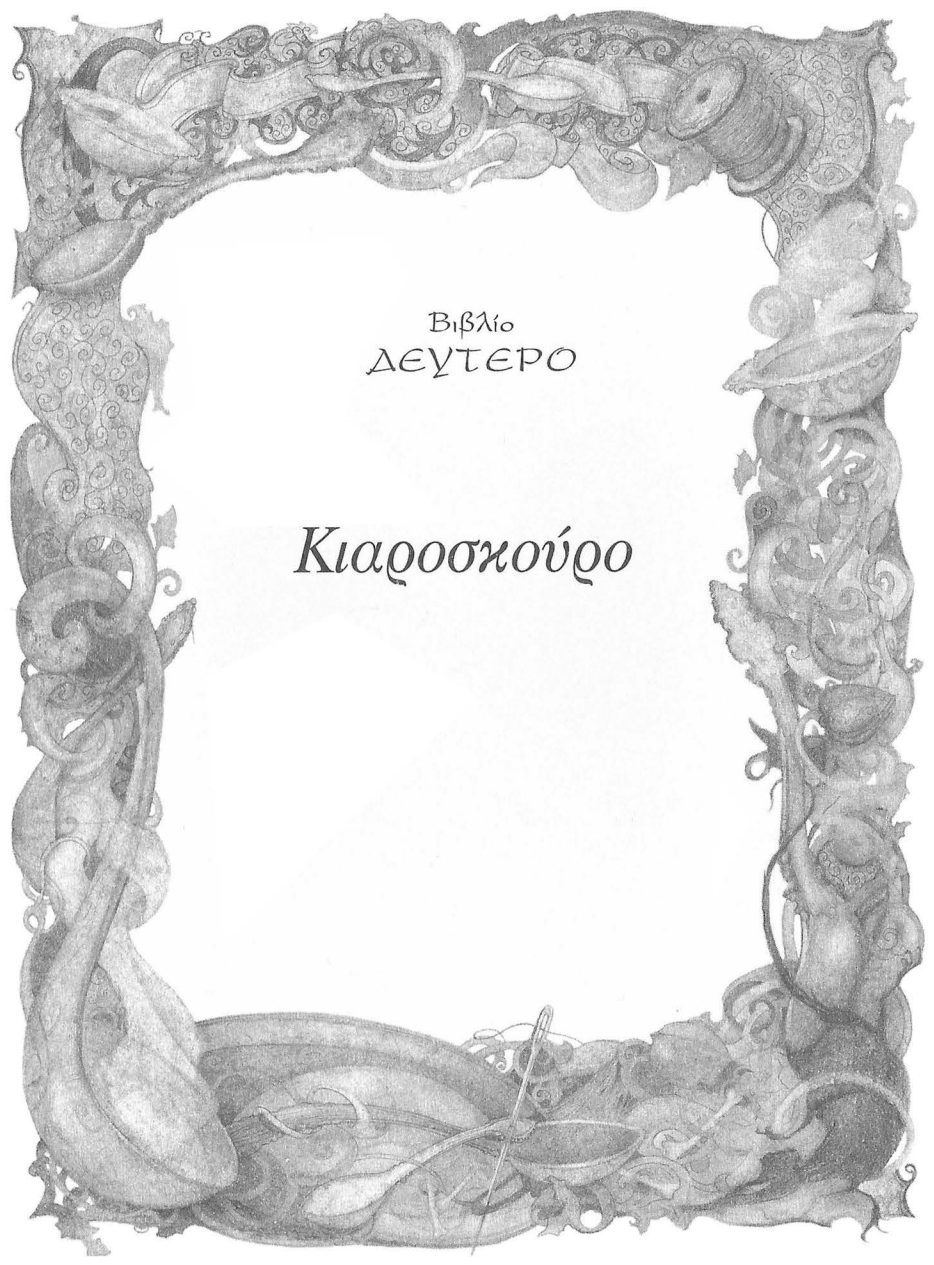
Έτσι λοιπόν ο Ντεσπερό, που ήθελε πολύ να ζήσει, ξεκίνησε να λέει: «Μια φορά και έναν καιρό...»

«Ναι», είπε ο Γκρέγκορι ευτυχισμένος. Σήκωσε το χέρι του ψηλά, τόσο ψηλά που τα μoustάκια του Ντεσπερό άγγιξαν το σκληρό και ταλαιπωρημένο από το χρόνο αφτί του. «Εμπρός, ποντικέ, πες στον Γκρέγκορι μια ιστορία».

Μ' αυτό τον τρόπο ο Ντεσπερό αποτέλεσε τη μοναδική περίπτωση ποντικού που στάλθηκε στο μπουντρούμι και τη γλίτωσε από τους αρουραίους. Αυτός ήταν ο τρόπος που σώθηκε ο Ντεσπερό.

Αγαπητέ αναγνώστη, σ' αυτό το σημείο θα αφήσουμε το μικρό μας ποντικό στο σκοτεινό μπουντρούμι και στα χέρια ενός γερο-φύλακα να του λέει ιστορίες για να σώσει τον εαυτό του. Έρθε η ώρα να στρέψουμε αλλού την προσοχή μας, να μιλήσουμε για τους αρουραίους...

Τέλος πρώτου βιβλίου

Βιβλίο
ΔΕΥΤΕΡΟ

Κιαροσκούρο

Κεφάλαιο 16 ~

Τυφλωμένος από το φως!

Καθώς συνεχίζεται η ιστορία μας, αγαπητέ αναγνώστη, θα πρέπει να πάμε πίσω στο χρόνο και στη γέννηση ενός αρουραίου, που τον έλεγαν Κιαροσκούρο και τον φώναζαν Ροσκούρο, έναν αρουραίο γεννημένο μέσα στη βρομιά και στο σκοτάδι, πολλά χρόνια πριν γεννηθεί ο Ντεσπερό στο πάνω πάτωμα και μέσα στο φως.

Αναγνώστη, ξέρεις τι σημαίνει η λέξη κιαροσκούρο; Αν ανατρέξεις στο λεξικό σου, θα βρεις ότι σημαίνει το συνδυασμό φωτός και σκιάς. Οι αρουραίοι δεν ενδιαφέρονται για το φως. Οι γονείς του Ροσκούρο βρήκαν πολύ διασκεδαστικό να ονομάσουν το γιο τους έτσι. Οι αρουραίοι έχουν κάποια αίσθηση χιούμορ. Στην πραγματικότητα, θεωρούν ότι η ζωή είναι μια πολύ αστεία ιστορία και μάλλον έχουν δίκιο. Σίγουρα έχουν δίκιο.

Στην περίπτωση του Κιαροσκούρο, πάντως, το αστείο είχε και μια δόση προφητείας, γιατί όταν ο Ροσκούρο ήταν ακόμη πολύ μικρός, σκόνταψε πάνω σε ένα πολύ μακρύ σκοινί στο δάπεδο του μπουντρουμιού.

«Οχ! Τι είναι αυτό;» αναρωτήθηκε ο Ροσκούρο. Και ως αρουραίος, άρχισε να το ροκανίζει.

«Σταμάτα αυτό που κάνεις!» βροντοφώναξε μια φωνή κι ένα χέρι πρόβαλε μέσα από το σκοτάδι, άρπαξε τον αρουραίο από την ουρά και τον άφησε να αιωρείται ανάποδα. «Αρουραίε, τόλμησες να ροκανίσεις το σκοινί του Γκρέγκορι;»

«Ποιος ρωτάει;» είπε ο Ροσκούρο, που ακόμη και ανάποδα δεν έχανε την ψυχραιμία του.

«Πολύ τον έξυπνο κάνεις, αρουραίε, και ροκανίζεις το σκοινί του Γκρέγκορι. Ο Γκρέγκορι θα σου μάθει να μην μπλέκεσαι με το σκοινί του!» είπε ο φύλακας και, κρατώντας τον ανάποδα, άναψε ένα σπίρτο και κράτησε την αναμμένη φλόγα μπροστά στη μουσούδα του Ροσκούρο.

«Αχ!» έκανε ο Ροσκούρο και τράβηξε τη μουσούδα του μακριά από τη φωτιά. Όμως αλίμονο, δεν έκλεισε τα μάτια του και η φλόγα έλαμψε γύρω του και χόρεψε μέσα του.

«Δε σου έχουν μιλήσει για τους κανόνες;» ρώτησε ο Γκρέγκορι.

«Ποιους κανόνες;»

«Το σκοινί του Γκρέγκορι, αρουραίε, δεν έχει όρια».

«Και;

«Ζήτη συγγνώμη που ροκάνισες το σκοινί του Γκρέγκορι».

«Δε ζητάω», απάντησε με θάρρος ο Ροσκούρο.

«Ζήτη συγγνώμη».

«Όχι!»

«Παλιοαρουραίε! Κατάμαυρο πράγμα. Ο Γκρέγκορι σας έχει βαρεθεί πια!» είπε εκνευρισμένος και κράτησε τη φλόγα ακόμη πιο κοντά στη μουςούδα του Ροσκούρο και μια φρικτή μυρωδιά από καμένο μουστάκι απλώθηκε γύρω από το γερο-φύλακα και τον αρουραίο.

Αφού έσβησε το σπίρτο ο Γκρέγκορι, χαλάρωσε την ουρά του Ροσκούρο και τον πέταξε προς τα πίσω μέσα στο σκοτάδι.

«Μην τολμήσεις να ξαναγγίξεις το σκοινί του Γκρέγκορι γιατί θα το μετανιώσεις πικρά».

Ο Ροσκούρο προσγειώθηκε σε μια γωνία μέσα στο μπουντρούμι. Τα δεξιά του μουστάκια είχαν εξαφανιστεί. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και, παρότι η φλόγα από το σπίρτο είχε πια σβήσει, την έβλεπε σαν να 'ταν ακόμη ζωντανή, σαν να χόρευε μπροστά στα μάτια του, ακόμη και όταν τα είχε κλειστά.

«Φως», είπε δυνατά. «Φως», επανέλαβε πάλι ψιθυριστά.

Από εκείνη τη στιγμή κι ύστερα, ο Ροσκούρο άρχισε να δείχνει ένα παράλογο ενδιαφέρον, σχεδόν αρρωστημένο για κάθε είδους φωτεινό σημείο. Παρότι ζούσε μέσα στο σκοτάδι, έψαχνε συνέχεια για το φως – έψαχνε το φως στη μικρότερη αναλαμπή, στο ελάχιστο λαμπύρισμα. Άρχισε να σκέφτεται πως το φως ήταν το μόνο πράγμα που έδινε νόημα στη ζωή και απελπιζόταν που υπήρχε τόσο λίγο στη ζωή του. Ανακοίνωσε αυτό που ένιωθε στο γέρο φίλο του με το ένα αφτί, τον Μποτιτσέλι Ρεμόρσο.

«Νομίζω», είπε ο Ροσκούρο, «πως το νόημα της ζωής είναι το φως».

«Χα! χα! χα! Το φως δεν έχει τίποτα να κάνει με το νόημα της ζωής», απάντησε ο Μποτιτσέλι.

«Τότε ποιο είναι το νόημα της ζωής;» ρώτησε ο Ροσκούρο.

«Το νόημα της ζωής είναι ο πόνος, ειδικά όταν κάνεις τους άλλους να υποφέρουν. Τους κατάδικους, για παράδειγμα. Ένας υπέροχος τρόπος για να δώσεις νόημα στην ύπαρξή σου είναι να κάνεις έναν κατάδικο να υποφέρει, να κλαίει, να ουρλιάζει, να εκλιπαρεί».

Καθώς μιλούσε ο Μποτιτσέλι, ένα μενταγιόν σε σχήμα καρδιάς κουνιόταν από ένα υπερβολικά

μακρύ νύχι του δεξιού του χεριού. Είχε πάρει το μενταγιόν από έναν κατάδικο και το είχε κρεμάσει από ένα λεπτό κορδόνι στο πιο μακρύ νύχι του. Όση ώρα μιλούσε ο Μποτιτσέλι, το μενταγιόν κουνιόταν μπρος πίσω.

«Ακούς;» ρώτησε ο Μποτιτσέλι τον Ροσκούρο.

«Ακούω».

«Ωραία! Κάνε ό,τι σου λέω και η ζωή σου θα αποκτήσει νόημα. Άκου τώρα έναν τρόπο να βασανίζεις έναν κατάδικο. Πρώτα πρέπει να τον πείσεις πως είσαι φίλος· άκουσέ τον και ενθάρρυνέ τον να σου εξομολογηθεί τα αμαρτήματά του. Έπειτα, όταν έρθει η κατάλληλη ώρα, θα του μιλήσεις. Θα του πεις αυτά που θέλει ν' ακούσει. Αυτό είναι ένα πολύ διασκεδαστικό αστείο – θα τον κοροϊδέψεις και θα του υποσχεθείς συγχώρεση».

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Ροσκούρο. Τα μάτια του πήγαιναν μπρος πίσω ακολουθώντας το μενταγιόν.

«Επειδή, ακόμη κι αν του έχεις υποσχεθεί συγχώρεση, δε θα την τηρήσεις. Θα κερδίσεις την εμπιστοσύνη του και ύστερα θα τον προδώσεις. Θα αρνηθείς να του δώσεις το ελάχιστο απ' αυτό που σου ζητάει. Συγχώρεση, φιλία, ελευθερία, οτιδήποτε επιθυμεί η καρδιά του, εσύ θα το κρατάς μακριά του».

Σ' αυτό το σημείο της διάλεξής του, ο Μποτιτσέλι άρχισε να γελάει τόσο δυνατά που χρειάστηκε να

κάτσει κάτω και να κρατήσει την ανάσα του. Το μενταγιόν πηγαινοερχόταν μπρος πίσω ώσπου σταμάτησε όταν και αυτός σταμάτησε να γελάει.

«Χα! χα! χα! Κερδίζεις την εμπιστοσύνη του, τον προδίδεις και γίνεσαι αυτό που πάντα ήξερε για σένα, αυτό που κι εσύ ήξερες ότι είσαι πάντα. Όχι ένας φίλος, όχι ένας εξομολογητής, ούτε ένας που συγχωρεί, αλλά ένας *αρουραίος*!» συμπλήρωσε ο Μποτιτσέλι. Σκούπισε τα μάτια του, κούνησε το κεφάλι του και άφησε να ξεχειλίσει από μέσα του ένα αίσθημα μεγάλης ικανοποίησης. Έπειτα, έθεσε σε κίνηση και πάλι το μενταγιόν. «Σ' αυτό το σημείο», συνέχισε, «είναι πολύ αποτελεσματικό να τρέχεις πάνω κάτω στα πόδια του κατάδικου προκαλώντας φυσικό τρόπο μαζί με συναισθηματικό πανικό. Ω! Είναι τόσο όμορφο παιχνίδι! Τόσο διασκεδαστικό! Και είναι απολύτως γεμάτο νόημα».

«Θα ήθελα να βασανίσω έναν κατάδικο», είπε ο Ροσκούρο. «Θα ήθελα να κάνω κάποιον να υποφέρει».

«Θα έρθει και η ώρα σου. Τώρα όλοι οι κατάδικοι είναι πιασμένοι. Αλλά σύντομα περιμένουμε νέες αφίξεις. Και πως είμαι σίγουρος γι' αυτό; Επειδή, αγαπητέ μου, ευτυχώς υπάρχει το κακό στον κόσμο. Και η παρουσία του κακού εγγυάται την ύπαρξη των κατάδικων».

«Δηλαδή, σύντομα θα υπάρξει κι ένας κατάδικος για μένα;»

«Ναι, σίγουρα», είπε ο Μποτιτσέλι Ρεμόρσο.

«Περιμένω με αγωνία».

«Χα! χα! χα! Βεβαίως και περιμένεις με αγωνία. Και περιμένεις με αγωνία γιατί είσαι ένας αρουραίος· ένας αληθινός αρουραίος.

«Ναι», συμφώνησε ο Ροσκούρο. «Είμαι ένας αληθινός αρουραίος».

«Που δεν έχει καμία σχέση με το φως», είπε ο Μποτιτσέλι.

«Που δεν έχει καμία σχέση με το φως», επανέλαβε ο Ροσκούρο.

Ο Μποτιτσέλι γέλασε ξανά και κούνησε το κεφάλι του. Το μενταγιόν αιωρήθηκε πάλι μπρος πίσω.

«Ω, μικρέ μου φίλε... Είσαι ένας αρουραίος. Ακριβώς. Ναι! Κακό. Κατάδικοι. Αρουραίοι. Πόνος. Όλα αυτά ταιριάζουν μεταξύ τους τόσο γλυκά. Μα είναι ένας υπέροχος κόσμος, ένας υπέροχος μαύρος κόσμος».

Κεφάλαιο 17 ~

Λιγοστές ανέσεις για έναν κατάδικο...

Λίγο μετά τη συζήτηση που είχε ο Μποτιτσέλι με τον Ροσκούρο, κατέφτασε ένας κατάδικο. Η πόρτα του μπουντρουμιού βρόντηξε και οι δύο αρουραίοι είδαν κάποιο στρατιώτη του βασιλιά να οδηγεί έναν άνθρωπο στα λημέρια τους.

«Υπέροχα», ψιθύρισε ο Μποτιτσέλι. «Αυτός είναι δικός σου. Μπορείς να τον αναλάβεις εσύ».

Ο Ροσκούρο κοίταξε προσεκτικά τον άνθρωπο.

«Θα τον κάνω να υποφέρει», είπε.

Καθώς παρακολουθούσε την άφιξη του κατάδικου, η πόρτα του μπουντρουμιού παρέμεινε ανοιχτή και μια λαμπερή ακτίνα σαν βέλος από απογευματινό φως έσκισε το σκοτάδι στη μέση.

«Οχ!» έκανε ο Μποτιτσέλι και κάλυψε τα μάτια του με το ένα χέρι του.

Ο Ροσκούρο, όμως, είχε καρφώσει τα μάτια του

πάνω στο φως. Αγαπητέ αναγνώστη, αυτό το σημείο έχει σημασία. Ο αρουραίος με το όνομα Κιαρο-σκούρο δεν απέφυγε το φως. Αντίθετα, άφησε το φως από τον κόσμο του επάνω ορόφου να εισβάλει μέσα του και να τον γεμίσει. Έδειξε το θαυμασμό του αναστενάζοντας.

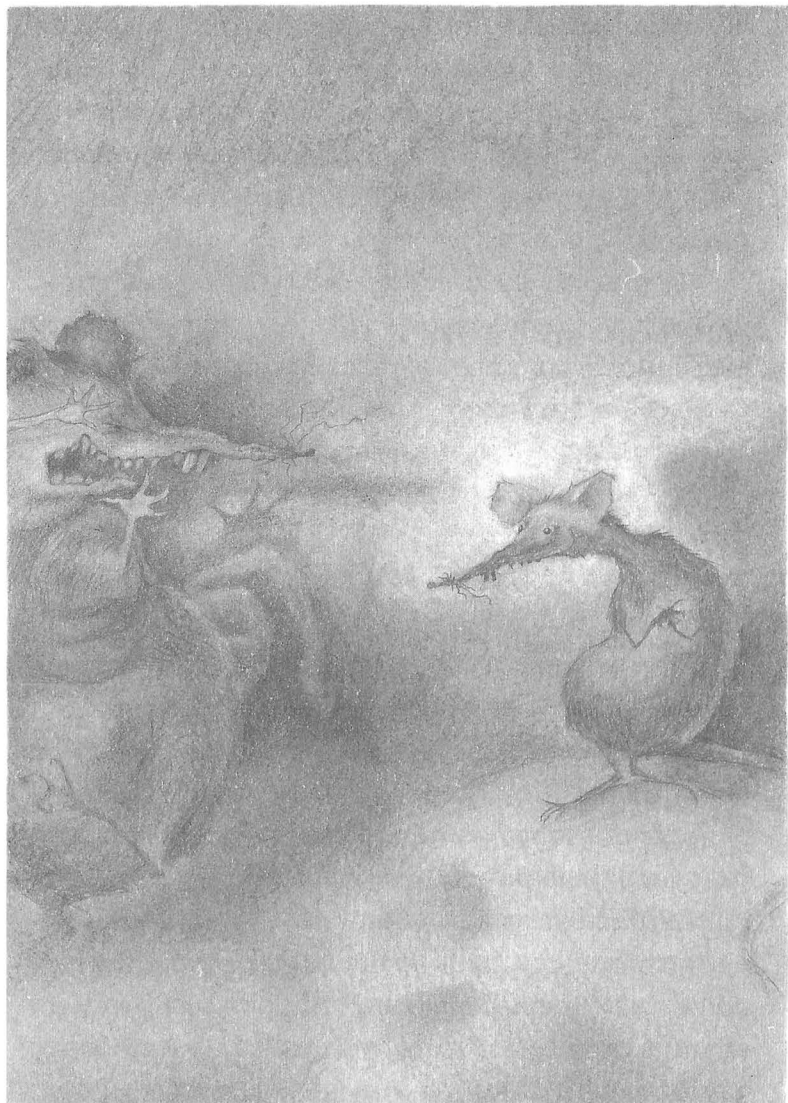
«Φροντίστε να του δώσετε λιγοστές ανέσεις», ακούστηκε μια φωνή από την κορυφή της σκάλας ενώ ένα κόκκινο πανί εκσφενδονίστηκε μέσα από το φως. Το πανί παρέμεινε να αιωρείται για λίγο, λαμπερό κόκκινο και αστραφτερό, ώσπου η πόρτα ξανάκλεισε με πάταγο, το φως εξαφανίστηκε και το πανί έπεσε στο πάτωμα.

Τότε ο Γκρέγκορι, ο φύλακας, έσκυψε να το μαζέψει.

«Προχώρα», διέταξε ο γερο-φύλακας καθώς έδινε το κόκκινο πανί στον κατάδικο. «Πάρ' το. Θα χρειαστείς και το μικρότερο πράγμα που μπορεί να σε ζεστάνει εδώ πέρα».

Ο κατάδικος πήρε το πανί και το έριξε γύρω από τους ώμους του σαν να ήταν κάπα.

«Εντάξει, Γκρέγκορι, είναι όλος δικός σου», είπε ο στρατιώτης του βασιλιά και γύρισε την πλάτη του. Ανέβηκε τις σκάλες και άνοιξε την πόρτα που έβγαине στον έξω κόσμο, ενώ μια δειλή αχτίδα φωτός γλίστρησε μέσα πριν ξανακλείσει η πόρτα.

Ο Ροσκούρο, όμως, είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω στο φως.

«Το είδες αυτό;» ρώτησε ο Ροσκούρο τον Μποτιτσέλι.

«Αηδιαστικά άσχημο», είπε ο Μποτιτσέλι. «Για ποιο λόγο αφήνουν όλο αυτό το φως να μπαίνει μέσα; Δεν το ξέρουν πως εδώ είναι ένα μπουντρούμι;»

«Ήταν όμορφο!» σχολίασε ο Ροσκούρο.

«Όχι», απάντησε κοφτά ο Μποτιτσέλι και κοίταξε επίμονα τον Ροσκούρο. «Δεν είναι όμορφο. Όχι!»

«Πρέπει να δω κι άλλο φως. Πρέπει να το δω όλο. Πρέπει να ανεβώ πάνω», επέμεινε ο Ροσκούρο.

«Ποιος ενδιαφέρεται για το φως; Μ' έχει κουράσει αυτή η μανία σου με το φως!» είπε ταραγμένος ο Μποτιτσέλι. «Άκου να δεις... Είμαστε αρουραίοι. Το κατάλαβες; Αρουραίοι. Δε μας αρέσει το φως. Είμαστε για το σκοτάδι. Είμαστε για τον πόνο».

«Αλλά, εκεί πάνω...»

«Δεν έχει “αλλά”», τον αποπήρε ο Μποτιτσέλι. «Δε θέλω αντιρρήσεις. Πάνω είναι το βασίλειο των ποντικών». Έβγαλε το μενταγιόν γύρω από το λαιμό του και έδειξε το κορδόνι στον Ροσκούρο. «Από τι νομίζεις πως είναι φτιαγμένο αυτό το κορδόνι του μενταγιόν;»

«Μουστάκια».

«Τίνος τα μουστάκια;

«Ποντικού».

«Ακριβώς. Και ποιοι ζουν πάνω;»

«Ποντικοί».

«Ακριβώς, ποντικοί». Ο Μποτιτσέλι έστριψε το κεφάλι του και έφτυσε στο πάτωμα. «Οι ποντικοί δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένας σωρός από κόκαλα και αίμα που φοβούνται τα πάντα. Είναι πλάσματα άξια περιφρόνησης, γελοία, άθλια, ακριβώς το αντίθετο απ' αυτό που προσπαθούμε να γίνουμε εμείς. Θέλεις να ζήσεις στον κόσμο τους;» Ο Ροσκούρο κοίταξε πίσω από τον Μποτιτσέλι μια υπέροχη ασημένια αχτίδα φωτός που έλαμπε κάτω από την πόρτα. Δεν είπε τίποτα. «Άκου», συνέχισε ο Μποτιτσέλι. «Αυτό είναι που θα έπρεπε να κάνεις. Πήγαινε να βασανίσεις τον κατάδικo. Πήγαινε να του πάρεις το κόκκινο πανί. Αυτό το ύφασμα θα ικανοποιήσει κάποιες επιθυμίες σου που σχετίζονται με τον πάνω κόσμο. Αλλά μην πας στον κόσμο του φωτός. Θα το μετανιώσεις. Δεν ανήκεις εκεί. Είσαι ένας αρουραίος. Πες το μαζί μου».

«Ένας αρουραίος», είπε ο Ροσκούρο ακολουθώντας την παρότρυνση του Μποτιτσέλι.

«Κλέβεις, όμως! Πρέπει να πεις “Είμαι ένας αρουραίος”», τον διόρθωσε ο Μποτιτσέλι χαμογελώντας.

«Είμαι ένας αρουραίος», είπε ο Ροσκούρο.

«Πάλι!» είπε ο Μποτιτσέλι κουνώντας το μενταγιόν.

«Είμαι ένας αρουραίος».

«Ακριβώς! Ένας αρουραίος είναι ένας αρουραίος. Τελεία και παύλα! Ένας κόσμος ατελείωτος. Αμήν».

«Ναι, αμήν. Είμαι ένας αρουραίος», επανέλαβε ο Ροσκούρο.

Ύστερα, έκλεισε τα μάτια του και είδε πάλι το κόκκινο πανί να στριφογυρίζει γύρω από τη χρυσή σταγόνα φωτός. Και είπε στον εαυτό του ότι αυτό που επιθυμούσε ήταν το κόκκινο πανί και όχι το φως.

Κεφάλαιο 18 ~

Μικρές εξομολογήσεις

Ο Ροσκούρο, σύμφωνα με τις οδηγίες του Μποτιτσέλι, θα έπρεπε να βασανίσει τον κατάδικο και να του πάρει το κόκκινο πανί. Ο άνθρωπος καθόταν αλυσοδεμένος χάμω με τα πόδια τεντωμένα και το κόκκινο πανί ριγμένο γύρω από τους ώμους του.

Ο Ροσκούρο, προσπαθώντας να περάσει ανάμεσα από τα κάγκελα της φυλακής, πρώτα συμπίεστηκε και μετά σύρθηκε αργά πάνω στο μουχλιασμένο δάπεδο του κελιού.

Ύστερα, πλησίασε τον άνθρωπο και του είπε:

«Ω! Καλωσόρισες. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι να σ' έχουμε εδώ».

Ο άνθρωπος άναψε ένα σπίρτο και κοίταξε τον Ροσκούρο. Ο Ροσκούρο γούρλωσε νοσταλγικά τα μάτια του στο φως.

«Συνέχισε», του είπε ο κατάδικος κουνώντας το

χέρι του και σβήνοντας το σπίρτο. «Δεν είσαι τίποτ' άλλο παρά ένας αρουραίος».

«Αυτό ακριβώς είμαι. Ένας αρουραίος. Να μου επιτρέψεις να σε συγχαρώ για την καταπληκτική παρατηρητικότητα σου».

«Τι θέλεις, αρουραίε;»

«Τι θέλω; Τίποτε. Τουλάχιστον για τον εαυτό μου. Έρθα για σένα. Έρθα να σου κρατήσω συντροφιά εδώ μέσα στο σκοτάδι», είπε και σύρθηκε κοντά στον άνθρωπο.

«Δε χρειάζομαι την παρέα ενός αρουραίου».

«Τι θα έλεγες για την ανακούφιση που μπορεί να σου προσφέρει ένα συμπονετικό αφτί;»

«Τι πράγμα;»

«Θα ήθελες να εξομολογηθείς τα αμαρτήματά σου;»

«Σ' έναν αρουραίο; Καλά, πλάκα μου κάνεις;»

«Έλα τώρα...» του είπε ο Ροσκούρο. «Κλείσε τα μάτια σου. Χαλάρωσε. Προσποιήσου πως δεν είμαι ένας αρουραίος. Προσποιήσου πως δεν είμαι τίποτ' άλλο παρά μια φωνή μέσα στο σκοτάδι. Μια φωνή που ενδιαφέρεται».

«Εντάξει», συμφώνησε ο κατάδικος κι έκλεισε τα μάτια του. «Θα σου πω. Έτσι και αλλιώς, δεν υπάρχει λόγος να μη σου πω. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να κρατάω μυστικά από ένα βρόμικο αρουραίο.

Άλλωστε, δεν είμαι σε τόσο απελπιστική κατάσταση που να χρειάζεται να πω ψέματα σε έναν αρουραίο.

»Είμαι εδώ γιατί έκλεψα έξι αγελάδες. Κλέφτης αγελάδων, αυτό είναι το αμάρτημά μου». Ο κατάδικος άνοιξε τα μάτια του και τα στύλωσε στο σκοτάδι. Γέλασε. Έκλεισε πάλι τα μάτια του. «Ωστόσο, υπάρχει και κάτι άλλο που έκανα πριν από πολλά χρόνια, ένα άλλο παράπτωμα, και δεν το γνωρίζουν καν».

«Συνέχισε», του είπε γλυκά ο Ροσκούρο και άπλωσε το χέρι του στο μαγικό κόκκινο ύφασμα.

«Πούλησα το κορίτσι μου, το ίδιο μου το παιδί. Το αντάλλαξα μ' αυτό το τραπεζομάντιλο, μια κότα και μια χούφτα τσιγάρα».

Ο Ροσκούρο δεν έδειξε να εκπλήσσεται ακούγοντας αυτό το απαίσιο πράγμα. Οι γονείς του δεν ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα γι' αυτόν και σίγουρα, αν υπήρχε κάποιο κέρδος, θα τον είχαν πουλήσει. Επιπλέον, ο Μποτιτσέλι Ρεμόρσο, κάποιο κυριακάτικο απόγευμα, είχε μαρτυρήσει όλες τις εξομολογήσεις που είχε ακούσει από τους κατάδικους. Γι' αυτό, αυτά που οι άνθρωποι ήταν ικανοί να κάνουν δεν εντυπωσίαζαν καθόλου τον Ροσκούρο.

«Και μετά...» είπε ο άνθρωπος.

«Και μετά;...» τον ενθάρρυνε ο Ροσκούρο να συνεχίσει.

«Και μετά έκανα το χειρότερο πράγμα απ' όλα.

Την παράτησα κι έφυγα ενώ αυτή φώναζε το όνομά μου και έκλαιγε. Ούτε που γύρισα να κοιτάξω πίσω. Θεέ μου, συνέχισα να περπατάω». Ο κατάδικος καθάρισε τη φωνή του και ρούφηξε τη μύτη του.

«Κατάλαβα... Πες μου όμως, βρίσκεις ανακούφιση σ' αυτό το ύφασμα για το οποίο πούλησες το παιδί σου;» Τώρα ο Ροσκούρο ακουμπούσε και τα τέσσερα πόδια του στο κόκκινο πανί.

«Είναι ζεστό», είπε ο άντρας.

«Άξιζε να πουλήσεις το παιδί σου γι' αυτό;»

«Μ' αρέσει το χρώμα του».

«Το κόκκινο πανί σου θυμίζει το λάθος που έκανες;»

«Βέβαια μου το θυμίζει», είπε και ξαναρούφηξε τη μύτη του. «Μου το θυμίζει».

«Επίτρεψέ μου να σου απαλύνω το βάρος. Αυτή την ανάμνηση του αμαρτήματός σου θα την πάρω από σένα», είπε ο Ροσκούρο και, αρπάζοντας το τραπεζομάντιλο με τα δυνατά του δόντια, το τράβηξε από τους ώμους του άντρα.

«Ει! Για περίμενε... Το θέλω πίσω αυτό!»

Φυσικά, ο Ροσκούρο ήταν γρήγορος. Πέρασε το τραπεζομάντιλο μέσα από τα κάγκελα του κελιού αστραπιαία.

«Ει!» φώναξε ο κατάδικος. «Φέρ' το πίσω. Είναι ό,τι μου έχει απομείνει».

«Ναι, και γι' αυτό ακριβώς πρέπει εγώ να το πάρω», του απάντησε ο Ροσκούρο.

«Παλιοαρουραίε!» φώναξε ο κατάδικος.

«Ναι, ακριβώς όπως το είπες».

Ο Ροσκούρο παράτησε τον κατάδικο, έσυρε το τραπεζομάντιλο μέχρι τη φωλιά του και άρχισε να το περιεργάζεται. Τι απογοήτευση κι αυτή! Παρατηρώντας το τραπεζομάντιλο, καταλάβαινε πόσο λάθος είχε ο Μποτιτσέλι. Αυτό που ήθελε ο Ροσκούρο, αυτό που ζητούσε δεν ήταν το πανί, αλλά το φως που έλαμπε πίσω από το πανί. Ήθελε να πλημμυριστεί, να κατακλυστεί, να τυφλωθεί πάλι από το φως. Και γι' αυτό, αγαπητέ αναγνώστη, ο αρουραίος ήξερε πως έπρεπε να ανεβεί στο επάνω πάτωμα.

Κεφάλαιο 19 ~

Φως, πακτού φως

Προσπάθησε να φανταστείς πώς είναι να έχεις περάσει ολόκληρη τη ζωή σου σ' ένα μπουντρούμι. Φαντάσου εκείνη την ημέρα, προς στο τέλος της άνοιξης, να βηματίζεις έξω από το σκοτάδι σε έναν κόσμο γεμάτο από λαμπερά παράθυρα και γυαλισμένα πατώματα, μπρούντζινες κανάτες που ανοιγοκλείνουν, αστραφτερά κοστούμια και χρυσοποίκιλτες ταπετσαρίες.

Και μέσα σ' όλα αυτά που φαντάζεσαι, σκέψου κι αυτό: Την ίδια ώρα που ο αρουραίος φεύγει από το μπουντρούμι και πάει στον πύργο, ένας ποντικός γεννιέται εκεί πάνω, ένας ποντικός, αγαπητέ αναγνώστη, που είναι προορισμένος να συναντήσει τον αλλοπαρμένο από το φως αρουραίο.

Αλλά η συνάντηση αυτή θα πραγματοποιηθεί πολύ αργότερα, γιατί για την ώρα ο αρουραίος μας

είναι πανευτυχής και καταχαρούμενος καθώς στέκεται μέσα σε τόσο άπλετο φως.

«Εγώ», είπε ο Ροσκούρο τριγυρνώντας ζαλισμένος από το ένα φωτεινό αντικείμενο στο άλλο, «δεν πρόκειται ποτέ να φύγω από 'δώ. Όχι, ποτέ. Ποτέ δε θα γυρίσω πίσω στο μπουντρούμι. Και γιατί να γυρίσω; Δε θα βασανίσω ποτέ ξανά κανέναν κατάδικο. Εδώ ανήκω».

Ο αρουραίος χόρευε ευτυχισμένος από δωμάτιο σε δωμάτιο, ώσπου ξαφνικά βρέθηκε στην είσοδο της αίθουσας δεξιώσεων του πύργου. Κοίταξε μέσα και είδε μαζεμένους το βασιλιά Φίλιππο, τη βασίλισσα Ρόσμαρι, την πριγκίπισσα Μπιζέλα, είκοσι ευγενείς, έναν ταχυδακτυλουργό, τέσσερις οργανοπαίκτες και όλη τη φρουρά του βασιλιά.

Αυτή η συγκέντρωση, αγαπητέ αναγνώστη, ήταν πραγματικά ένα υπέροχο θέαμα για τα μάτια του αρουραίου. Ο Ροσκούρο ποτέ δεν είχε δει ευτυχισμένους ανθρώπους, μόνο άμοιρους και δυστυχισμένους. Ο Γκρέγκορι, ο φύλακας, και αυτοί που στέλνονταν στο μπουντρούμι δε γελούσαν, ούτε χαμογελούσαν, ούτε τσούγκριζαν τα ποτήρια μεταξύ τους.

Ο Ροσκούρο έμεινε έκπληκτος και γοητευμένος. Τα πάντα άστραφταν· τα χρυσά κουτάλια στο τραπέζι, τα μουσικά καμπανάκια στο καπέλο του ταχυ-

δακτυλουργού, οι χορδές στις κιθάρες των μουσικών και οι κορόνες του βασιλιά και της βασίλισσας.

Και η μικρή πριγκίπισσα! Τι όμορφη που ήταν. Σαν το ίδιο το φως! Η τουαλέτα της ήταν κεντημένη με πούλιες που έλαμπαν και άστραφταν στα μάτια του αρουραίου. Και όποτε γελούσε, και γελούσε συχνά, το καθετί γύρω της έμοιαζε να γίνεται πιο φωτεινό.

«Αυτό που συμβαίνει εδώ πάνω είναι πέρα από κάθε φαντασία. Είναι υπερβολικά όμορφο. Πρέπει να πω στον Μποτιτσέλι πόσο λάθος έκανε. Δεν είναι η απάντηση το να υποφέρεις. Το φως είναι η απάντηση», μονολόγησε ο Ροσκούρο και προχώρησε μέσα στην αίθουσα δεξιώσεων. Σήκωσε την ουρά του ψηλά πάνω από το πάτωμα, την κράτησε σε ορθή γωνία με το σώμα του και, αφού συγχρονίστηκε με τη μουσική που έπαιζαν οι κιθαριστές, βημάτισε προς τα μπρος.

Ο αρουραίος, αγαπητέ αναγνώστη, αυτοπροσκλήθηκε στη γιορτή.

Κεφάλαιο 20 ~

Η θέα από ένα πολυέλαιο

Μέσα στην αίθουσα βρισκόταν ένας υπέροχος, φανταχτερός πολυέλαιος. Τα κρύσταλλά του αντανakλούσαν το φως των κεριών, που ήταν τοποθετημένα πάνω στο τραπέζι, και το φως από το πρόσωπο της γελαστής πριγκίπισσας. Χόρευαν στο ρυθμό της μουσικής, λαμπυρίζοντας σε κάθε κίνησή τους. Υπήρχε καλύτερο μέρος απ' αυτό για να θαυμάσει όλη αυτή τη θεσπέσια ομορφιά;

Τόσο πολύ γελούσαν, τραγουδούσαν και διασκέδαζαν με τα ταχυδακτυλουργικά κόλπα, που κανένας δεν πρόσεξε τον Ροσκούρο να σκαρφαλώνει στο ένα πόδι του τραπεζιού, να φτάνει πάνω στο τραπέζι και από 'κεί να πετάγεται στο χαμηλότερο σημείο του πολυέλαιου.

Κρεμασμένος από το μπροστινό πόδι του, έκανε κούνια θαυμάζοντας το θέαμα από κάτω· τις μυρω-

διές των φαγητών, τη μελωδία από τις κιθάρες και το φως, το φως, το φως. Υπέροχο. Απίστευτο. Ο Ρόσκούρο χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του.

Δυστυχώς, όμως, ένας αρουραίος δεν μπορεί να μείνει πολλή ώρα κρεμασμένος από έναν πολυέλαιο, ακόμη και στην πιο θορυβώδη γιορτή. Και, αναγνώστη, ξέρεις ποιος απ' όλους τον εντόπισε; Καλά υπέθεσες. Το αετίσιο μάτι της πριγκίπισσας Μπιζέλα.

«Ένας αρουραίος! Ένας αρουραίος κρέμεται από τον πολυέλαιο», φώναξε.

Η γιορτή, όπως τόνισα ήδη, ήταν ιδιαίτερα θορυβώδης. Οι οργανοπαίκτες γρατσουνούσαν τις κιθάρες τους και τραγουδούσαν. Οι άνθρωποι έτρωγαν και γελούσαν. Ο ταχυδακτυλουργός χοροπηδούσε και έκανε τα κόλπα του. Επομένως, κανένας μέσα σε όλη αυτή την ευθυμία δεν άκουσε την Μπιζέλα. Κανένας εκτός από τον Ρόσκούρο.

Αρουραίος.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε πόσο άσχημη ήταν αυτή η λέξη.

Αρουραίος.

Στη μέση όλης αυτής της ομορφιάς, συνειδητοποίησε απότομα πως επρόκειτο για μια άκρως αντισυναισθητική λέξη.

Αρουραίος.

«Ένας αρουραίός! Ένας αρουραίός κρέμεται από
τον πολυέλαιο», φώναξε η πριγκίπισσα Μπιζέλα.

Μια κατάρρα, μια προσβολή,
μια λέξη χωρίς καθόλου φως.
Και αφού άκουσε αυτή τη λέξη
να ξεστομίζεται από το στόμα
της πριγκίπισσας, ο Ροσκούρο
συνειδητοποίησε πως δεν του
άρεσε να είναι αρουραίος,
πως δεν ήθελε να είναι αρου-
ραίος. Αυτή η αποκάλυψη χτύ-
πησε τον Ροσκούρο με τέτοια
δύναμη που τον έκανε να χα-
λαρώσει το χέρι του από τον
πολύελλαιο.

Και ο αρουραίος, αγαπητέ
αναγνώστη, έπεσε. Και, αλί-
μονο, έπεσε κατευθείαν μέσα
στη σούπα της βασίλισσας.

Κεφάλαιο 21 ~

Οι τελευταίες λέξεις της βασίλισσας

Η βασίλισσα λάτρευε τις σούπες. Λάτρευε τις σούπες περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο εκτός από την περιγκίπισσα Μπιζέλα και το βασιλιά. Και επειδή η βασίλισσα λάτρευε τις σούπες, η σούπα σερβιριζόταν στον πύργο σε κάθε γεύμα· μεσημέρι και βράδυ.

Και τι σούπα! Η αγάπη και ο θαυμασμός που έτρεφε η μαγείρισσα για τη βασίλισσα και τον ουρανίσκο της είχε μετατρέψει τα φαγητά της από απλά καθημερινά πιάτα σε έργα τέχνης, με ασύγκριτη ποιότητα και νοστιμιά.

Αυτή την ιδιαίτερη μέρα, γι' αυτό το ιδιαίτερο γεύμα, η μαγείρισσα είχε ξεπεράσει τον εαυτό της. Η σούπα ήταν ένα αριστούργημα· η γεύση είχε απογειωθεί από τον υπέροχο συνδυασμό του κοτόπουλου με το κάρδαμο και το σκόρδο. Ο Ροσκούρο, κα-

θώς αναδύθηκε στην επιφάνεια από τον πάτο του ευρύχωρου πιάτου της βασίλισσας, δεν μπόρεσε να αντισταθεί και να μη δοκιμάσει μερικές ικανοποιητικές ρουφηξιές.

«Υπέροχο», είπε αναστατωμένος, ξεχνώντας τη μιζέρια της ύπαρξής του. «Εκπληκτικό!»

«Είδατε;» φώναξε η Μπιζέλα και σηκώθηκε όρθια, δείχνοντας τον Ροσκούρο με το δάχτυλό της. «Ένας αρουραίος! Σας το είπα! Κρεμόταν από τον πολυέλαιο και τώρα είναι μέσα στη σούπα της μαμάς!»

Οι οργανοπαίκτες σταμάτησαν να παίζουν τις κιθάρες τους. Ο ταχυδακτυλουργός σταμάτησε τα κόλπα του. Οι ευγενείς καλεσμένοι σταμάτησαν το φαγητό.

Η βασίλισσα κοίταξε τον Ροσκούρο.

Ο Ροσκούρο κοίταξε τη βασίλισσα.

Αγαπητέ αναγνώστη, για να είμαι ειλικρινής, πρέπει να ξεστομίσω μια δύσκολη και αηδιαστική αλήθεια. Οι αρουραίοι δεν είναι όμορφα πλάσματα· ούτε καν χαριτωμένα. Είναι άσχημοι σαν τέρατα και ειδικά αν κάποιος απ' αυτούς τύχει να αναδυθεί μέσα από τη σούπα σου με ψιλοκομμένο κάρδαμο να κρέμεται από τα μουστάκια του.

Ακολούθησε ένα ατελείωτο λεπτό σιωπής, όταν ο Ροσκούρο είπε στη βασίλισσα:

«Με συγχωρείτε».

Σε απάντηση, η βασίλισσα πέταξε το κουτάλι της στον αέρα κάνοντας έναν απίστευτο θόρυβο –κάτι μεταξύ χλιμιντρίσματος αλόγου και σκουξίματος γουρουνιού–, που με κανέναν τρόπο δεν άρμοζε σε μια βασίλισσα, και ύστερα είπε: «Ένας αρουραίος βρίσκεται μέσα στη σούπα μου».

Η βασίλισσα ήταν ένας απλός άνθρωπος και πάντοτε, σ' όλη της τη ζωή, δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να δηλώνει αυτά που ήδη εξυπακούονται.

Πέθανε με τον ίδιο τρόπο που έζησε.

«Ένας αρουραίος στη σούπα μου», ήταν τα τελευταία λόγια που ξεστόμισε. Αγκάλιασε το στήθος της και έγειρε προς τα πίσω. Η βασιλική καρέκλα έπεσε στο πάτωμα δημιουργώντας τόσο τρομερό θόρυβο που όλη η αίθουσα δεξιώσεων τινάχτηκε στον αέρα. Έπεσαν όλα τα κουτάλια και οι καρέκλες πετάχτηκαν προς τα πίσω.

«Σώστε την!» φώναξε ο βασιλιάς. «Πρέπει να τη σώσετε».

Όλοι οι άντρες του βασιλιά έτρεξαν να σώσουν τη βασίλισσα. Ο Ροσκούρο πήδησε αμέσως έξω από το πιάτο της σούπας. Έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, κατάλαβε πως ήταν προτιμότερο να εξαφανιστεί. Καθώς σερνόταν πάνω στο τραπεζομάντιλο, θυμήθηκε τα λόγια του κατάδικου στο μπουντρούμι, το πόσο είχε μετανιώσει που δε γύρισε να

κοιτάξει την κόρη του όταν την άφησε. Κι έτσι ο Ροσκούρο γύρισε και κοίταξε πίσω.

Αυτό που είδε ήταν την περιγίπισσα να τον αγριοκοιτάζει, ενώ τα μάτια της ξεχείλιζαν από αηδία και θυμό. Το βλέμμα της έμοιαζε να του έλεγε: «Πήγαινε πίσω στο μουντρούμι. Πήγαινε πίσω στο σκοτάδι. Εκεί όπου ανήκεις».

Αυτή η ματιά, αγαπητέ αναγνώστη, ράγισε την καρδιά του Ροσκούρο. Νόμιζες πως οι αρουραίοι δεν έχουν καρδιά; Λάθος. Όλα τα ζωντανά πλάσματα έχουν καρδιά. Και η καρδιά κάθε ζωντανού πλάσματος μπορεί να ραγίσει.

Εάν ο αρουραίος δεν είχε κοιτάξει πίσω από τους ώμους του, ίσως η καρδιά του να μη ράγιζε. Και είναι πιθανόν, σε αυτή την περίπτωση, να μην είχα ιστορία να σας διηγηθώ.

Παρ' όλα αυτά, κοίταξε πίσω του.

Κεφάλαιο 22 ~

Αταρ γραφτό να ραγίσει...

Ο Ροσκούρο έφυγε τρέχοντας από την αίθουσα δεξιώσεων.

«Ένας αρουραίος», είπε και έβαλε το χέρι του στην καρδιά. «Είμαι ένας αρουραίος, και δεν υπάρχει φως για τους αρουραίους. Δεν υπάρχει φως για μένα».

Οι άντρες του βασιλιά ήταν ακόμη γονατισμένοι μπροστά στη βασίλισσα. Ο βασιλιάς συνέχιζε να φωνάζει: «Σώστε την! Σώστε την!»

Η βασίλισσα είχε πεθάνει όταν ο Ροσκούρο παρατήρησε το βασιλικό κουτάλι που είχε πέσει στο πάτωμα.

«Θα έχω κάτι όμορφο», είπε. «Μπορεί να είμαι αρουραίος, αλλά θα έχω κάτι όμορφο. Θα έχω μια δική μου κορόνα». Μάζεψε το κουτάλι και το έβαλε πάνω στο κεφάλι του. «Να το!» είπε ο Ροσκούρο.

«Θα έχω κάτι όμορφο και συγχρόνως θα πάρω την εκδίκησή μου», είπε ο Ροσκούρο.

«Θα έχω κάτι όμορφο και συγχρόνως θα πάρω την εκδίκησή μου. Με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια».

Υπάρχουν κάτι καρδιές, αγαπητέ αναγνώστη, που όταν ραγίσουν δεν ξανακολλούν. Κι αν ξανακολλήσουν, γίνεται με άτεχνο και μονόπλευρο τρόπο, σαν να έχουν κολληθεί από έναν αδιάφορο τεχνίτη. Αυτή ήταν η μοίρα του Κιαροσκούρο. Η καρδιά του είχε ραγίσει, αλλά –αλίμονο– κόλλησε στραβά.

«Πού είναι ο αρουραίος;» φώναξε ο βασιλιάς.
«Βρείτε γρήγορα τον αρουραίο!»

«Εάν με θέλετε», μουρμούρισε ο Ροσκούρο καθώς απομακρυνόταν από την αίθουσα δεξιώσεων, «θα με βρείτε στο μπουντρούμι, μέσα στο σκοτάδι».

Κεφάλαιο 23 ~

Επιπτώσεις για όλους

Υπήρξαν, βέβαια, τρομερές επιπτώσεις εξαιτίας της συμπεριφοράς του Ροσκούρο. Κάθε πράξη, αγαπητέ αναγνώστη, όσο μικρή και αν είναι, έχει κάποιο τίμημα. Για παράδειγμα, ο Ροσκούρο ροκάβινισε το σκοινί του Γκρέγκορι του φύλακα, εκείνος άναψε ένα σπίρτο μπροστά στη μουσούδα του και η φωτιά αυτή φλόγισε την ψυχή του.

Η ψυχή του αρουραίου φωτίστηκε και, εξαιτίας αυτού, αποφάσισε να επισκεφτεί τα πάνω πατώματα, αναζητώντας το αληθινό φως. Στον πάνω όροφο, στην αίθουσα δεξιώσεων, η περιγκίπισσα Μπιζέλα τον εντόπισε και φώναξε τη λέξη «αρουραίος», με αποτέλεσμα ο Ροσκούρο να πέσει μέσα στη σούπα της βασίλισσας. Και επειδή ο αρουραίος έπεσε μέσα στη σούπα της βασίλισσας, η βασίλισσα πέθανε. Βλέπεις, λοιπόν, πώς κάθε πράγμα συνδέε-

ται με κάτι άλλο; Απ' όλα αυτά φαίνεται καθαρά πως κάθε πράξη έχει και τις συνέπειές της.

Για παράδειγμα –αγαπητέ αναγνώστη, ελπίζω να μου επιτρέψεις να συνεχίσω αυτό το συλλογισμό πάνω στο θέμα των επιπτώσεων–, επειδή η βασίλισσα πέθανε πίνοντας σούπα, ο πληγωμένος βασιλιάς έθεσε εκτός νόμου τις σούπες. Και επειδή οι σούπες τέθηκαν εκτός νόμου, το ίδιο παράνομα θεωρήθηκαν όλα τα σκεύη που σχετίζονταν με την παρασκευή και το σερβίρισμα της σούπας· κουτάλια, πιάτα σούπας και τσουνκάλια, τα οποία κατασχέθηκαν απ' όλους τους ανθρώπους στο βασίλειο του Ντορ και πετάχτηκαν μέσα στο μουντρούμι.

Και επειδή ο Ροσκούρο ζαλίστηκε από τη φλόγα ενός κεριού, κι άρχισε να κάνει βόλτες στο πάνω πάτωμα, κι έπεσε μέσα στη σούπα της βασίλισσας, και η βασίλισσα πέθανε, ο βασιλιάς διέταξε το θάνατο όλων των αρουραίων του βασιλείου του.

Οι άντρες του βασιλιά κίνησαν με αποφασιστικότητα για το μουντρούμι προκειμένου να εξολοθρεύσουν τους αρουραίους. Αλλά για να σκοτώσεις έναν αρουραίο πρέπει πρώτα να τον βρεις. Κι αν ένας αρουραίος, αγαπητέ αναγνώστη, αποφασίσει να εξαφανιστεί, δεν υπάρχει περίπτωση να βρεθεί.

Το μόνο που κατάφεραν οι άντρες του βασιλιά ήταν να χαθούν μέσα στους δαιδαλώδεις διαδρό-

μους. Κάποιοι απ' αυτούς δεν μπόρεσαν να βρουν το δρόμο της επιστροφής και πέθαναν εκεί, στη σκοτεινή καρδιά του πύργου. Κι έτσι, απέτυχε η προσπάθεια εξολόθρευσης των αρουραίων. Μέσα στην απελπισία του, ο βασιλιάς Φίλιππος κήρυξε τους αρουραίους παράνομους· τους κήρυξε εκτός νόμου.

Αυτός, βέβαια, ήταν ένας γελοίος νόμος, μια και οι αρουραίοι δεν εντάσσονται σε κανένα νόμο. Πώς μπορείς να κηρύξεις εκτός νόμου κάποιον που ήδη είναι παράνομος; Είναι χάσιμο χρόνου και ενέργειας. Αλλά, παρ' όλα αυτά, ο βασιλιάς κήρυξε επίσημα εκτός νόμου όλους τους αρουραίους και διέταξε να τους συμπεριφέρονται ανάλογα. Όταν είσαι βασιλιάς, μπορείς να θεσπίσεις όσους γελοίους νόμους επιθυμείς. Αυτό, σε τελική ανάλυση, κάνουν συχνά οι βασιλιάδες.

Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ο βασιλιάς Φίλιππος αγαπούσε πολύ τη βασίλισσα και χωρίς αυτήν αισθανόταν χαμένος. Αυτό είναι το μειονέκτημα της αγάπης: όσο δυνατός κι αν είσαι ή όσα βασίλεια κι αν κυβερνάς, δεν μπορείς να αποτρέψεις το θάνατο αυτών που αγαπάς. Βέβαια, η καρδιά του βασιλιά μαλάκωσε με τους νέους νόμους που θέσπισε. Γι' αυτό πρέπει να τον συγχωρήσουμε.

Τι απέγινε όμως με τους εκτός νόμου αρουραίους; Τι απέγινε με τον Κιαροσκούρο;

Μέσα στο σκοτάδι του μπουντρουμιού, καθόταν στη φωλιά του με το κουτάλι πάνω στο κεφάλι. Σχεδίαζε για τον εαυτό του μια βασιλική κάπα από ένα κομμάτι πανί που έσκισε από το κόκκινο τραπεζομάντιλο. Καθώς το έραβε, ο γερο-Μποτιτσέλι Ρεμόρσο με το ένα αφτί έκασε δίπλα του και κουνώντας το μενταγιόν του μπρος πίσω, του είπε: «Εύχομαι να πήρες το μάθημά σου. Η δουλειά σου σε αυτό τον κόσμο είναι να κάνεις τους άλλους να υποφέρουν».

«Ναι», μουρμούρισε ο Ροσκούρο. «Αυτό ακριβώς έχω σκοπό να κάνω. Θα κάνω την πριγκίπισσα να υποφέρει για τον τρόπο που με κοιτάξε».

Και ενώ ο Ροσκούρο έραβε και σχεδίαζε, ο Γκρέγκορι ο φύλακας, δεμένος σφιχτά από το σκοινί του, περπατούσε μέσα στο σκοτάδι. Και ο κατάδικος, που κάποτε είχε ένα κόκκινο τραπεζομάντιλο αλλά τώρα δεν είχε τίποτα, περνούσε τις νύχτες και τις μέρες του κλαίγοντας σιωπηλά μέσα σ' ένα υγρό κελί.

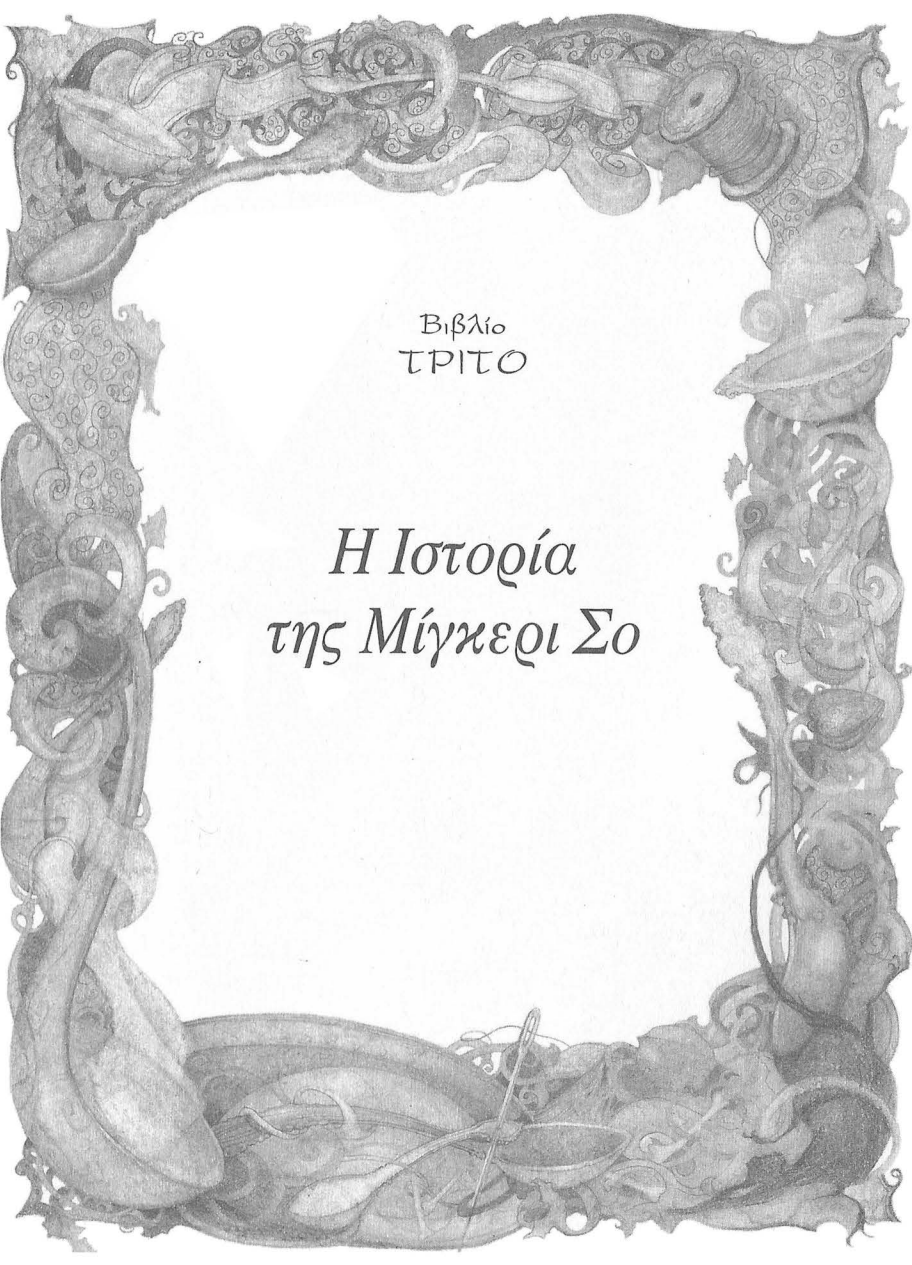
Ψηλά πάνω από το μπουντρούμι, στο πάνω πάτωμα του πύργου, ένα βραδάκι, ένας μικρός ποντικός στεκόταν μόνος του ενώ τα αδέρφια του έψαχναν για ψίχουλα. Στεκόταν με το κεφάλι του γερόμενο από τη μια μεριά ακούγοντας μια γλυκιά μελωδία που ακόμη δεν είχε βρει πώς να την ονομάσει. Εσύ, αγαπητέ αναγνώστη, γνωρίζεις μερικές απ' αυτές τις αλληλουχίες. Με αφορμή τη μουσική, ο

ποντικός θα έβρισκε το δρόμο για μια πριγκίπισσα και θα την ερωτευόταν.

Μιλώντας για τις επιπτώσεις κάθε πράξης, το ίδιο βράδυ που ο Ντεσπερό άκουγε για πρώτη φορά μουσική, έξω από τον πύργο, μέσα στο μελαγχολικό ηλιοβασίλεμα, συνέβησαν κι άλλα γεγονότα. Ένας στρατιώτης του βασιλιά οδηγούσε προς τον πύργο ένα βαγόνι φορτωμένο με κουτάλια, πιάτα της σούπας και τσουκάλια. Κοντά στο στρατιώτη καθόταν ένα νεαρό κορίτσι με κάτι αφτιά σαν μπουκετάκια κουνουπιδιού.

Το όνομα του κοριτσιού ήταν Μίγκερι Σο και, παρά το γεγονός ότι δεν το γνώριζε ακόμη, θα βοηθούσε αποφασιστικά τον αρουραίο να εκδικηθεί.

Τέλος δεύτερου βιβλίου

Βιβλίο
ΤΡΙΤΟ

*Η Ιστορία
της Μίγκερι Σο*

Κεφάλαιο 24 ~

Αρα κόκκινο τραπεζομάντιλο...

Αυτή τη φορά, αγαπητέ αναγνώστη, θα πρέπει να γυρίσουμε πίσω προτού προχωρήσουμε. Σ' αυτό το σημείο αρχίζει μια σύντομη εξιστόρηση της ζωής και του έργου της Μίγκερι Σο, ενός κοριτσιού που γεννήθηκε πολλά χρόνια πριν από τον ποντικό Ντεσπερό και τον αρουραίο Κιαροσκούρο.

Η Μίγκερι γεννήθηκε μακριά από τον πύργο και πήρε το όνομά της από το αγαπημένο γουρούνι του πατέρα της. Ήταν έξι χρόνων όταν η μητέρα της, κρατώντας την από το χέρι και κοιτάζοντάς την στα μάτια, έφυγε απ' τη ζωή.

«Μαμά», της είχε πει η Μιγκ. «Μαμά, δεν μπορείς να μείνεις εδώ κοντά μου;»

«Ω! Ποια είσαι; Ποια είσαι εσύ που μου κρατάς το χέρι;»

«Εγώ είμαι, μαμά, η Μίγκερι Σο».

«Παιδί μου, άσε με να φύγω».

«Μα θέλω να μείνεις εδώ», είπε η Μιγκ σκουπίζοντας τα δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια της.

«Θέλεις», είπε η μητέρα.

«Ναι, θέλω».

«Ω, παιδί μου! Και τι σημασία έχει τι θέλεις εσύ;» απάντησε η μητέρα. Έσφιξε το χέρι της Μιγκ μια φορά, ύστερα της το ξανάσφιξε και τέλος πέθανε αφήνοντας μόνη τη Μιγκ μαζί με τον πατέρα της. Εκείνος, μετά το θάνατο της γυναίκας του, πήγε κάποια μέρα στην αγορά και πούλησε την κόρη του για μια χούφτα τσιγάρα, ένα κόκκινο τραπεζομάντιλο και μια κότα.

«Μπαμπά», είπε η Μιγκ καθώς έβλεπε τον πατέρα της να την παρατάει και να φεύγει με την κότα στα χέρια, το τσιγάρο στο στόμα και το τραπεζομάντιλο ριγμένο στους ώμους του σαν κάπα.

«Μείνε εκεί, Μιγκ», της είπε εκείνος. «Από 'δώ και πέρα θ' ανήκεις σ' αυτό τον άνθρωπο».

«Μα δε θέλω, μπαμπά! Θέλω να έρθω μαζί σου», παραπονέθηκε η μικρή και πιάστηκε από το τραπεζομάντιλο.

«Για το Θεό, παιδί μου! Ποιος σε ρώτησε τι θέλεις εσύ; Άντε τώρα...» Ξέσφιξε τα δάχτυλά της από το ύφασμα και την έστρεψε προς την κατεύθυνση του ανθρώπου που την είχε αγοράσει.

Η Μιγκ έβλεπε τον πατέρα της να απομακρύνεται και το κόκκινο τραπεζομάντιλο να αρμενίζει στην πλάτη του. Άφησε την κόρη του. Και, όπως ήδη γνωρίζεις, αγαπητέ αναγνώστη, δεν κοίταξε καθόλου πίσω· ούτε μία φορά.

Μπορείς να το φανταστείς; Μπορείς να φανταστείς τον πατέρα σου να σε πουλάει για ένα κόκκινο τραπεζομάντιλο, μια κότα και μια χούφτα τσιγάρα; Κλείσε τα μάτια σου και σκέψου το για ένα λεπτό.

Τα κατάφερες;

Πιστεύω πως θα έχεις ανατριχιάσει με την τύχη της Μιγκ. Μπορείς ν' αναλογιστείς πώς θα ένιωθες αν αυτή η τύχη ήταν δική σου;

Η καημένη Μιγκ! Άραγε, τι της επιφύλασσε η μοίρα; Θα πρέπει όμως, όσο κι αν φοβάσαι, να συνεχίσεις την ανάγνωση για να το ανακαλύψεις.

Αγαπητέ αναγνώστη, αυτό είναι και το χρέος σου.

Κεφάλαιο 25 ~

Άρας φαύλος κύκλος

Η Μίγκερι Σο αποκαλούσε τον άνθρωπο που την αγόρασε Θείο, όπως αυτός απαίτησε. Επίσης, η Μιγκ φρόντιζε τα πρόβατα του Θείου, μαγείρευε το φαγητό του Θείου και καθάριζε τις κατσαρόλες του Θείου, πάντα σύμφωνα με δική του απαίτηση. Και τα έκανε όλα αυτά δίχως ποτέ ν' ακούσει ένα «ευχαριστώ» ή μια καλή κουβέντα από τον ίδιο.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, μια ακόμη πιο θλιβερή κατάσταση προστέθηκε στη ζωή της. Είχε να κάνει με κάτι που άρεσε πολύ στο Θείο και που το αποκαλούσε «μια γερή καρπαζιά στ' αφτιά». Για να είμαστε όμως δίκαιοι με το Θείο, πρέπει να αναφέρουμε ότι πάντα ζητούσε τη συγκατάθεση της Μιγκ για το αν έπρεπε να εισπράξει την καρπαζιά ή όχι.

Οι διάλογοι που καθημερινά αντάλλασσαν ήταν περίπου οι ακόλουθοι:

Θείος: Μιγκ, νομίζω πως σου είπα να καθαρίσεις την κατσαρόλα.

Μιγκ: Την καθάρισα, Θείε. Την καθάρισα καλά.

Θείος: Μα είναι βρόμικη. Πρέπει να τιμωρηθείς. Δεν πρέπει;

Μιγκ: Μα, Θείε, καθάρισα την κατσαρόλα.

Θείος: Δηλαδή, τολμάς και με λες ψεύτη;

Μιγκ: Όχι, Θείε.

Θείος: Τότε μήπως θέλεις μια γερή σφαλιάρα στο αφτί;

Μιγκ: Όχι, ευχαριστώ, Θείε, δε θέλω.

Αλίμονο, όμως, ο Θείος δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον γι' αυτό που ήθελε η Μιγκ, όπως ακριβώς έκαναν η μητέρα και ο πατέρας της. Η λεγόμενη σφαλιάρα στο αφτί έπεφτε με ιδιαίτερο ενθουσιασμό από τη μεριά του Θείου αλλά δε γινόταν καθόλου ευπρόσδεκτη από τη μεριά της Μιγκ.

Αυτές οι χειρονομίες ήταν ανησυχητικά συχνές. Μάλιστα, ο Θείος φρόντιζε να δίνει την ίδια προσοχή και στα δύο αφτιά. Δεν πέρασε πολύς καιρός που τα αφτιά της μικρής Μιγκ έμοιαζαν περισσότερο με μπουκετάκια κουνουπιδιού κολλημένα στη δεξιά και αριστερή μεριά του κεφαλιού της παρά με πραγματικά αφτιά.

Ύστερα από τόση κακομεταχείριση, τα αφτιά της Μιγκ –εκτός από το γεγονός ότι παρουσίαζαν

ένα θλιβερό θέαμα— έπαψαν να λειτουργούν σωστά και δεν είχαν καμία χρησιμότητα. Η ακοή της μειώθηκε πολύ, οι λέξεις και τα νοήματα δε γίνονταν πλέον εύκολα αντιληπτά και όλα είχαν καταντήσει θολά και συγκεχυμένα για το άτυχο κοριτσάκι.

Όσο λιγότερο άκουγε τόσο λιγότερο καταλάβαινε. Όσο λιγότερο καταλάβαινε τόσο περισσότερα λάθη έκανε. Όσο περισσότερα λάθη έκανε τόσο περισσότερες σφαλιάρες εισέπραττε στα αφτιά, που κόντευαν ν' αχρηστευθούν. Αυτός είναι ο λεγόμενος φαύλος κύκλος και η Μίγκερι Σο στέκταν ακριβώς στο κέντρο του, όπου κανέννας δε θα ήθελε να βρίσκεται.

Αλλά και πάλι, —όπως ήδη έχεις καταλάβει, αγαπητέ αναγνώστη—, κανέννας δεν έδινε σημασία σ' αυτά που η Μίγκερι Σο ήθελε.

Κεφάλαιο 26 ~

Το όνειρο της βασιλείας

Όταν έφτασαν τα έβδομα γενέθλια της Μιγκ, ο Θεός δεν εκδήλωσε το παραμικρό ενδιαφέρον – δεν υπήρχε τούρτα ούτε έγινε γιορτή ούτε δώρο της πήρε. Μόνο η ίδια έλεγε και ξανάλεγε:

«Θείε, σήμερα έγινα επτά χρόνων».

«Ποιος σε ρώτησε;» της απαντούσε εκείνος.
«Φύγε από μπροστά μου πριν σου δώσω μια γερή σφαλιάρα στ' αφτί».

Λίγες ώρες μετά την τελευταία γενέθλια σφαλιάρα στ' αφτί, η Μιγκ πήγε με τα πρόβατα του Θεού στο λιβάδι. Εκεί παρατήρησε κάτι ν' αστράφτει και ν' ακτινοβολεί στον ορίζοντα. Στην αρχή σκέφτηκε πως ήταν ο ήλιος. Γρήγορα όμως κατάλαβε πως ο ήλιος έδυε για να συναντήσει τη γη, επομένως αυτή η λάμψη προερχόταν από κάπου αλλού.

Η Μιγκ κοντοστάθηκε και, σκιάζοντας τα μάτια

της με το αριστερό της χέρι, παρατήρησε το λαμπερό φως να πλησιάζει ολοένα και πιο κοντά, ώσπου αποκαλύφτηκε μέσα από αυτό ο βασιλιάς Φίλιππος με τη βασίλισσα Ρόσμαρι και την κόρη τους, τη μικρή πριγκίπισσα Μπιζέλα.

Η βασιλική οικογένεια ήταν περιστοιχισμένη από ιππότες και άλογα με αστραφτερές πανοπλίες. Κάθε μέλος της βασιλικής οικογένειας φορούσε μια χρυσή αστραφτερή κορόνα στο κεφάλι. Τα ενδύματά τους ήταν κεντημένα με χρυσοκλωστές και στολισμένα με πετράδια που λαμπύριζαν στο φως του δειλινού.

«Οχ!» έκανε η Μιγκ.

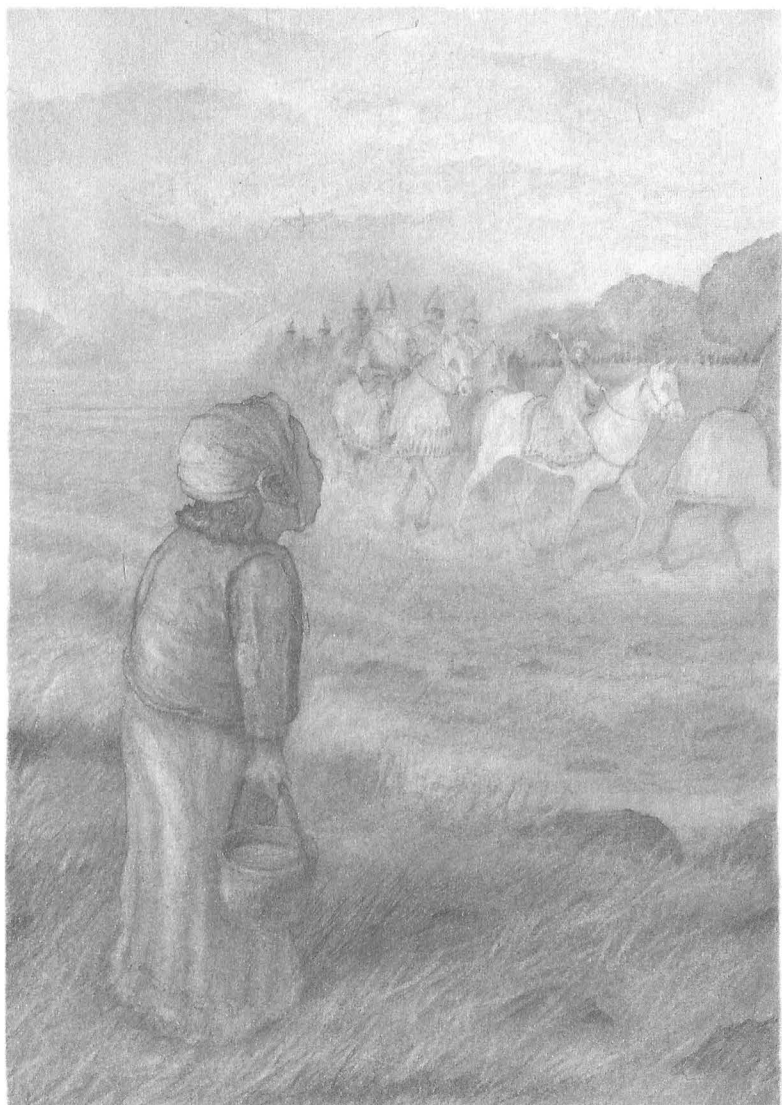
Η πριγκίπισσα Μπιζέλα ίππευε ένα υπέροχο λευκό άλογο που κάλπαζε αγέρωχο.

«Γεια σου», φώναξε χαρούμενα η πριγκίπισσα Μπιζέλα στη Μιγκ, που είχε μείνει έκπληκτη από το θέαμα.

Η Μιγκ δεν ανταπέδωσε το χαιρετισμό. Αντίθετα, στεκόταν και χάζευε με ανοιχτό το στόμα καθώς την προσπερνούσε η βασιλική οικογένεια.

«Μπαμπά», φώναξε η πριγκίπισσα στο βασιλιά, «τι συμβαίνει μ' αυτό το κορίτσι; Γιατί δε με χαιρετάει;»

«Δεν πειράζει», απάντησε ο βασιλιάς. «Κάτι τέτοιο δεν έχει απολύτως καμία επίπτωση».

«Οχ!» έκανε η Μιγκ.

«Μα είμαι η πριγκίπισσα και τη χαιρέτησα. Θα έπρεπε να με χαιρετήσει κι αυτή».

Η Μιγκ, από την πλευρά της, συνέχισε να έχει στυλωμένο το βλέμμα της πάνω τους. Ένωσε ένα περίεργο συναίσθημα καθώς έβλεπε τη βασιλική οικογένεια. Σαν να είχε ανάψει ένα μικρό κεράκι από τη λάμψη του βασιλιά, της βασίλισσας και της πριγκίπισσας.

Για πρώτη φορά στη ζωή της, αγαπητέ αναγνώστη, η Μιγκ ένωσε την ελπίδα. Και η ελπίδα είναι σαν την αγάπη... ένα γελοίο, πανέμορφο και πολύ δυνατό αίσθημα. Η Μιγκ προσπάθησε να προσδιορίσει αυτό το περίεργο συναίσθημα. Έφερε το χέρι της κοντά στο πονεμένο της αφτί και τότε συνειδητοποίησε πως αυτό που ένιωθε, η ελπίδα που είχε αρχίσει ν' ανθεί μέσα της, ήταν ακριβώς το αντίθετο από μια γερή σφαλιάρα. Χαμογέλασε και απομάκρυνε το χέρι από το αφτί της. Χαιρέτησε την πριγκίπισσα και της φώναξε: «Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου!»

Ο βασιλιάς, η βασίλισσα και η πριγκίπισσα, όμως, είχαν ήδη απομακρυνθεί πολύ για να την ακούσουν.

«Σήμερα», φώναξε πάλι η Μιγκ, «γίνομαι επτά χρόνων!»

Κεφάλαιο 27 ~

Μια πριγκίπισσα σαν αστέρι

Εκείνο το βράδυ, μέσα στη μικρή σκοτεινή καλύβα που μοιραζόταν με το Θείο και τα πρόβατα, η Μιγκ προσπάθησε να μιλήσει γι' αυτό που είδε.

«Θείε...» είπε.

«Τι θες;»

«Σήμερα είδα ανθρώπινα αστέρια».

«Πώς γίνεται κάτι τέτοιο;»

«Τους είδα όλους να αστράφτουν και να λαμποκοπούν· μια μικρή πριγκίπισσα φορούσε χρυσή κορόνα και ίππευε ένα μικρό λευκό αλογάκι».

«Τι εννοείς μ' όλα αυτά που λες;»

«Είδα ένα βασιλιά, μια βασίλισσα και μια μικρούλα πριγκίπισσα», είπε χαρούμενα η Μιγκ.

«Και τι με αυτό;» φώναξε ο Θεός.

«Θα ήθελα... θα ήθελα να ήμουν κι εγώ μια πριγκίπισσα», κατάφερε να πει ντροπαλά η Μιγκ.

«Χα χα!» γέλασε ειρωνικά ο Θεός. «Ένα άσχημο και κουφό πλάσμα σαν και σένα; Δεν αξίζεις τίποτε απ' όλα αυτά που αντάλλαξα για σένα. Άλλωστε, κάθε βράδυ αυτό εύχομαι: να είχα πάλι την καλή μου κότα και το κόκκινο τραπεζομάντιλο αντί για σένα. Αυτό ελπίζω κάθε βράδυ. Το τραπεζομάντιλο είχε το χρώμα του αίματος και η κότα μπορούσε να γεννάει αβγά».

«Εγώ θέλω να γίνω πριγκίπισσα», είπε η Μιγκ.
«Θέλω να φοράω κορόνα».

«Κορόνα;» Ο Θεός έσκασε στα γέλια. «Ακούς εκεί, θέλει να φοράει κορόνα». Τραντάχτηκε από τα γέλια. Ύστερα πήρε την άδεια κατσαρόλα και τη φόρεσε στο κεφάλι του. «Κοίτα με», της είπε. «Είμαι ο βασιλιάς. Κοίτα την κορόνα μου. Είμαι ένας βασιλιάς όπως ήθελα πάντα να είμαι. Είμαι ένας βασιλιάς γιατί έτσι το θέλω».

Χόρεψε μέσα στην καλύβα με την κατσαρόλα στο κεφάλι του. Γέλασε τόσο πολύ που άρχισε να κλαίει. Κατόπιν σταμάτησε να χορεύει, έβγαλε την κατσαρόλα από το κεφάλι του και, κοιτάζοντας τη Μιγκ, της είπε:

«Θέλεις τώρα μια γερή σφαλιάρα στο αφτί για τις βλακείες που αραδιάζεις;»

«Όχι, ευχαριστώ, Θείε», είπε η Μιγκ.

Έτσι κι αλλιώς, όμως, την έφαγε.

«Άκου 'δώ... Δε θέλω να ξανακούσω τίποτε για πριγκίπισσες. Εξάλλου, ποιος σε ρώτησε τι θες από αυτό τον κόσμο;» την αποπήρε ξανά ο Θεός.

Απάντηση σ' αυτή την ερώτηση, όπως πολύ καλά γνωρίζεις, αγαπητέ αναγνώστη, δεν υπήρχε.

Κεφάλαιο 28 ~

Προς το κάστρο του βασιλιά

Τα χρόνια περνούσαν και η Μιγκ συνέχισε να τρίβει τις κατσαρόλες, να φροντίζει τα πρόβατα, να καθαρίζει την καλύβα και να υπομένει αμέτρητες σφαλιάρες στ' αφτιά. Τα απογεύματα, όλες τις εποχές του χρόνου, στεκόταν την ώρα του ηλιοβασιλέματος στο λιβάδι με την ελπίδα να ξαναδεί τη βασιλική οικογένεια να περνάει από μπροστά της.

«Πόσο θα 'θελα να ξαναδώ εκείνη τη μικρή πριγκίπισσα και το αλογάκι της με το χαριτωμένο καλπασμό!»

Αυτή η ελπίδα, αυτή η ευχή να ξαναδεί πάλι την πριγκίπισσα είχε ριζώσει βαθιά μέσα στην καρδιά της Μιγκ. Εκείνο όμως που πρόσμενε περισσότερο απ' όλα ήταν να γίνει μια μέρα η ίδια πριγκίπισσα.

Η πρώτη ευχή της πραγματοποιήθηκε με έμμεσο τρόπο, όταν ο βασιλιάς Φίλιππος κήρυξε παράνο-

μες τις σούπες. Οι άνθρωποι του βασιλιά ξεκίνησαν να διαδώσουν το νέο και να μαζέψουν απ' όλο το βασίλειο του Ντορ τα τσουνάλια, τα κουτάλια και τα πιάτα της σούπας. Έτσι, ένα κυριακάτικο πρωινό, έφτασαν και στην καλύβα του Θείου για να του ανακοινώσουν τη διαταγή.

«Πώς έγινε αυτό;» ρώτησε ο Θεός.

«Με διαταγή του βασιλιά Φίλιππου», απάντησε ο στρατιώτης. «Έχω εντολή να σας ανακοινώσω ότι οι σούπες είναι παράνομες στο βασίλειο του Ντορ. Σύμφωνα με το νέο βασιλικό νόμο, δεν επιτρέπεται να φάτε ξανά σούπες, ούτε να τις ξανασκεφτείτε αλλά ούτε και να ξαναμιλήσετε γι' αυτές. Εγώ, ως επίσημος υπηρέτης του βασιλιά, βρίσκομαι εδώ για να μαζέψω όλα τα σκεύη που έχουν σχέση με τις σούπες».

«Μα αυτό δεν μπορεί να γίνει», διαμαρτυρήθηκε ο Θεός.

«Εφόσον αποφασίστηκε, θα εφαρμοστεί».

«Μα τι θα τρώμε τότε; Και με ποιον τρόπο;»

«Κέικ, με πιρούνι», συνέστησε ο στρατιώτης.

«Μα δεν έχουμε τόσα χρήματα για να τρώμε κέικ».

Ο στρατιώτης σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του και είπε: «Εγώ κάνω το καθήκον μου. Παρακαλώ, δώστε μου τα κουτάλια, το τσουνάλι και τα πιάτα της σούπας σας».

Ο Θεός έπιασε τα γένια του προβληματισμένος.

«Απίστευτο!» φώναξε. «Φαντάζομαι πως το επόμενο που θα θέλει ο βασιλιάς είναι το κορίτσι που έχω στην ιδιοκτησία μου και τα πρόβατα».

«Έχεις κάποιο κορίτσι στην ιδιοκτησία σου;» ρώτησε ο στρατιώτης.

«Έχω», απάντησε ο Θεός. «Δεν αξίζει τίποτα αλλά τουλάχιστον μου ανήκει».

«Φοβάμαι πως αυτό είναι παράνομο. Κανένας άνθρωπος στο βασίλειο του Ντορ δεν έχει δικαίωμα να έχει στην κατοχή του κάποιον άλλο άνθρωπο», είπε ο στρατιώτης.

«Μα την αντάλλαξα με δίκαιο τρόπο. Για να την πάρω, έδωσα μια κότα που γεννάει αβγά, μια χούφτα τσιγάρα κι ένα κόκκινο τραπεζομάντιλο».

«Δεν έχει σημασία», είπε ο στρατιώτης. «Είναι παράνομο να έχεις στην κατοχή σου άλλον άνθρωπο. Τώρα θα μου δώσεις, σε παρακαλώ, τα κοντάλια, τα πιάτα της σούπας, το τσουνάλι σου και το κορίτσι. Αν έχεις αντίρρηση γι' αυτά που σου ζητάω, τότε θα φυλακιστείς στο μπουντρούμι του πύργου. Τι προτιμάς;»

Έτσι, η Μίγκερι Σο έφτασε να κάθεται σε ένα βαγόνι γεμάτο από μαγειαρικά σκεύη δίπλα σ' ένα στρατιώτη του βασιλιά.

«Έχεις γονείς;» ρώτησε ο στρατιώτης. «Θα σε επιστρέψω σ' αυτούς».

«Τι;»
«Έχεις μητέρα;» φώναξε ο στρατιώτης.
«Πεθαμένη!» αποκρίθηκε η Μιγκ.
«Ο πατέρας σου;» φώναξε ο στρατιώτης.
«Δεν τον έχω δει από τότε που με πούλησε».
«Τότε, θα σε πάρω στο κάστρο».
«Τι πράγμα;» ρώτησε η Μιγκ ενώ κοιτάζε γύρω της σαν να τα είχε χαμένα. «Θα μου πάρεις άστρο;»
«Στο κάστρο... Θα σε πάρω στο κάστρο», φώναξε ο στρατιώτης.
«Στο κάστρο; Εκεί που μένει η μικρή μικρή περιγκίπισσα;»
«Ακριβώς».
«Ποπό!» έκανε έκπληκτη η Μιγκ. «Θα γίνω κι εγώ περιγκίπισσα μια μέρα».
«Αυτό είναι ένα ωραίο όνειρο», είπε ο στρατιώτης. Χτύπησε ελαφρώς το άλογο, τράβηξε τα γκέμια και ξεκίνησαν.
«Είμαι ευτυχισμένη που φεύγω», δήλωσε η Μιγκ και, σηκώνοντας το ένα της χέρι, άγγιξε ελαφρώς το ένα της αφτί.
«Το να είσαι ευτυχισμένη ή όχι δεν αφορά κανέναν άλλο παρά μονάχα εσένα. Θα σε πάμε στον πύργο κι εκεί θα σε τακτοποιήσουν μια χαρά. Δε θα είσαι πια σκλάβα αλλά μια υπηρέτρια που πληρώνεται».
«Ε;» είπε η Μιγκ.

«Θα είσαι μια υπηρέτρια που θα πληρώνεται κι όχι μια σκλάβα», φώναξε ο στρατιώτης.

«Οχ! Θα είμαι μια υπηρέτρια κι όχι μια σκλάβα».

Ήταν δώδεκα χρόνων. Η μητέρα της είχε πεθάνει. Ο πατέρας της την είχε πουλήσει. Ο Θεός, που δεν ήταν καθόλου θείος της, τη χτυπούσε τόσο πολύ που την είχε σχεδόν κουφάνει. Και αυτή ήθελε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο να γίνει πριγκίπισσα, να φοράει μια χρυσή κορόνα και να ιππεύει ένα λευκό άλογο.

Αγαπητέ αναγνώστη, πιστεύεις πως είναι φοβερό πράγμα να ελπίζεις όταν δεν υπάρχει κανένας λόγος να ελπίζεις; Ή μήπως είναι –όπως είπε ο στρατιώτης για την ευτυχία– κάτι για το οποίο μπορείς να προσπαθείς, μια και στο τέλος δεν αφορά κανέναν άλλο παρά εσένα;

Κεφάλαιο 29 ~

Αρχίζεις με υπόκλιση και τελειώνεις με κλωστή

Η καλή τύχη της Μίγκερι Σο συνεχίστηκε. Την πρώτη μέρα που ανέλαβε δουλειά στον πύργο ως υπηρέτρια, πήγε να δώσει μια κουβαρίστρα με κόκκινη κλωστή στην πριγκίπισσα.

«Πρόσεχε!» της συνέστησε η παλιότερη υπηρέτρια, μια αυστηρή γυναίκα που την έλεγαν Λουίζ. «Πρώτα θα πρέπει να υποκλιθείς στην πριγκίπισσα».

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε δυνατά η Μιγκ.

«Θα πρέπει να κάνεις υπόκλιση», φώναξε η Λουίζ.

«Μάλιστα», αποκρίθηκε η Μιγκ. Ύστερα πήρε την κουβαρίστρα και, μονολογώντας, ανέβηκε τις χρυσές σκάλες προς το δωμάτιο της πριγκίπισσας.

«Εδώ ήρθα να δω την πριγκίπισσα. Εγώ, η Μίγκερι Σο, θα δω την πριγκίπισσα από κοντά και

προσωπικά. Και πρώτα απ' όλα πρέπει να υποκλιθώ γιατί είναι βασιλικό πρόσωπο».

Φτάνοντας όμως μπροστά στην πόρτα της πριγκίπισσας, μια ξαφνική κρίση αυτοπεποίθησης κατέλαβε τη Μιγκ. Στάθηκε για ένα λεπτό κρατώντας την κουβαρίστρα και μουρμούρισε στον εαυτό της: «Τώρα πώς το 'πε αυτό; Να δώσω πρώτα στην πριγκίπισσα την κλωστή και μετά να κάνω την υπόκλιση; Όχι, όχι, λάθος. Πρώτα την υπόκλιση και μετά την κλωστή. Αυτό πρέπει να είναι το σωστό. Άρχισε με την υπόκλιση και τελείωσε με την κλωστή».

Χτύπησε την πόρτα της πριγκίπισσας.

«Περάστε!» είπε η Μπιζέλα.

Η Μιγκ, που δεν άκουσε τίποτε, ξαναχτύπησε.

«Περάστε!» ξανάπε η Μπιζέλα.

Η Μιγκ πάλι δεν άκουσε τίποτε και χτύπησε για τρίτη φορά την πόρτα. Σκέφτηκε ότι η πριγκίπισσα μπορεί να έλειπε. Τότε η πόρτα άνοιξε διάπλατα και μπροστά της βρέθηκε η ίδια η πριγκίπισσα να την κοιτάζει.

«Οχ!» έκανε η Μιγκ σαστισμένη, μένοντας με ανοιχτό το στόμα.

«Γεια σου», είπε η Μπιζέλα. «Είσαι το καινούριο προσωπικό; Μου έφερες την κόκκινη κλωστή μου;»

«Την υπόκλιση πρώτα!» φώναξε η Μιγκ.

Μάζεψε το φόρεμά της, άφησε την κουβαρίστρα

με την κλωστή από το χέρι της, έβγαλε το ένα πόδι προς τα έξω, πάτησε κατά λάθος την κουβαρίστρα και τελικά βρέθηκε φαρδιά πλατιά στο πάτωμα με ένα επιφώνημα.

«Ουπς!»

Η Μπιζέλα δεν μπορούσε να μη γελάσει. «Δεν πειράζει», είπε στη Μιγκ. «Η καλή πρόθεση είναι αυτό που μετράει».

«Τι μετράει;» ρώτησε δυνατά η Μιγκ.

«Η πρόθεση», φώναξε η Μπιζέλα.

«Α! Ευχαριστώ, δεσποινίς», είπε η Μιγκ. Σηκώθηκε αργά στα πόδια της, κοίταξε την πριγκίπισσα κι ύστερα κάτω στο πάτωμα. «Πρώτα η υπόκλιση και μετά η κλωστή», μουρμούρισε η Μιγκ.

«Συγγνώμη;» ρώτησε η Μπιζέλα.

«Οχ! Η κλωστή». Γονάτισε για να βρει την κουβαρίστρα με την κλωστή. Όταν τη βρήκε, σηκώθηκε στα πόδια της και την πρόσφερε στην Μπιζέλα. «Σου έφερα την κλωστή».

«Υπέροχα», είπε η πριγκίπισσα και πήρε από τη Μιγκ την κλωστή. «Σ' ευχαριστώ πολύ. Συνέχεια χάνω τις κουβαρίστρες και τις κλωστές. Όσα έχω εξαφανίζονται με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο».

«Φτιάχνεις κάτι;» ρώτησε η Μιγκ ρίχνοντας μια ματιά στο ύφασμα που κρατούσε η Μπιζέλα στα χέρια της.

«Ουπς!» αναφώνησε η Μιγκ και βρέθηκε
φαρδιά πλατιά στο πάτωμα.

«Κεντάω την ιστορία του κόσμου, του κόσμου μου. Βλέπεις; Εδώ είναι ο πατέρας μου, ο βασιλιάς, και παίζει κιθάρα γιατί είναι κάτι που αγαπάει πολύ και το κάνει πολύ ωραία. Και εδώ είναι η μαμά μου, η βασίλισσα, που πίνει σούπα γιατί αγαπάει τις σούπες.

«Σούπα; Μα... αυτό είναι παράνομο».

«Ναι, ο μπαμπάς μου κήρυξε τις σούπες παράνομες, γιατί η μητέρα μου πέθανε καθώς ρουφούσε τη σούπα της».

«Η μαμά σου έχει πεθάνει;»

«Ναι. Πέθανε τον περασμένο μήνα. Δάγκωσε το κάτω χείλος της για να σταματήσει να τρέμει».

«Τι πράγμα είναι κι αυτό;» είπε η Μιγκ. «Και η δική μου μαμά έχει πεθάνει».

«Πόσο χρόνων ήσουν;» τη ρώτησε η πριγκίπισσα.

«Πόσο χοντρή ήμουν;» ρώτησε η Μιγκ, που πάλι δεν άκουσε καλά, κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω. «Να με συγχωρείς τότε».

«Όχι, πόσο χρόνων ήσουν; Πόσο χρόνων ήσουν όταν πέθανε η μαμά σου;» φώναξε η Μπιζέλα.

«Α! Σχεδόν έξι», φώναξε η Μιγκ.

«Λυπάμαι», είπε η πριγκίπισσα και κοίταξε τη Μιγκ με συμπόνια. «Πόσο χρόνων είσαι τώρα;»

«Δώδεκα».

«Τόσο είμαι και εγώ», είπε η πριγκίπισσα.

«Έχουμε την ίδια ηλικία. Πώς σε λένε;»

«Μίγκερι. Μίγκερι Σο, αλλά οι περισσότεροι με φωνάζουν Μιγκ. Σ' έχω ξαναδεί, πριγκίπισσα. Με προσπέρασες πάνω σ' ένα μικρό άσπρο άλογο. Είχα τα γενέθλιά μου και ήμουν στο λιβάδι με τα πρόβατα του Θείου και ήταν ηλιοβασίλεμα».

«Σε χαιρέτησα;» ρώτησε η Μπιζέλα.

«Ε;»

«Σου έκανα νεύμα με το χέρι;» επανέλαβε πιο δυνατά η Μπιζέλα.

«Ναι», απάντησε η Μιγκ.

«Εσύ όμως δε με χαιρέτησες».

«Σε χαιρέτησα αλλά δε με είδες. Μια μέρα θα κάθομαι κι εγώ σ' ένα λευκό άλογο, θα φοράω κορόνα και θα χαιρετάω. Κάποια μέρα θα γίνω κι εγώ πριγκίπισσα», είπε η Μιγκ και σήκωσε το χέρι της να αγγίξει το αριστερό της αφτί.

«Αλήθεια;» έκανε η Μπιζέλα κοιτάζοντας τη Μιγκ με περιέργεια αλλά χωρίς να πει τίποτε περισσότερο.

Η Μιγκ κατέβηκε τις χρυσές σκάλες και πήγε στην κουζίνα. Εκεί την περίμενε η Λουίζ.

«Δε μου λες, πόση ώρα σού πήρε να παραδώσεις μια κουβαρίστρα με κλωστή στην πριγκίπισσα;» τη ρώτησε εκνευρισμένη.

«Πολύ χρόνο», ψιθύρισε η Μιγκ.

«Σίγουρα πολύ χρόνο», συμφώνησε η Λουίζ και

της έδωσε μια γερή σφαλιάρα στ' αφτί. «Δεν είσαι προορισμένη να γίνεις μια από τις δικές μας υπηρέτριες. Αυτό είναι κιόλας ξεκάθαρο».

«Όχι, κυρία», είπε η Μιγκ. «Δεν είναι αυτός ο λόγος. Είναι επειδή θα γίνω μια πριγκίπισσα».

«Εσύ, μια πριγκίπισσα; Ας γελάσω!»

Αυτό, αγαπητέ αναγνώστη, ήταν ένα μικρό αστείο για τη Λουίζ, η οποία δε γελούσε ποτέ, ούτε καν με την αστεία δήλωση της Μίγκερι Σο να γίνει πριγκίπισσα.

Κεφάλαιο 30 ~

Μια δουλειά για τη Μιγκ

Για πρώτη φορά στη ζωή της, η Μιγκ είχε αρκετό φαγητό και έτρωγε καλά μέσα στον πύργο. Άρχισε λοιπόν να παχαίνει όλο και περισσότερο. Έγινε στρογγυλή, ολοστρόγγυλη, χοντρή και μετά θεόχοντρη. Μόνο το κεφάλι της παρέμεινε μικρό.

Αγαπητέ αναγνώστη, όσο προχωράει αυτή η ιστορία, θεωρώ χρέος μου να λέω κάποιες αλήθειες που συχνά είναι σκληρές και δυσάρεστες. Για να είμαι λοιπόν ειλικρινής, πρέπει να σ' ενημερώσω πως η Μιγκ ήταν μια φρικτή τεμπέλα. Επίσης, δε διέθετε και το πιο κοφτερό μυαλό· ήταν λίγο αργόστροφη.

Εξαιτίας αυτών των δυσκολιών, η Λουίζ πιεζόταν να της βρει μια δουλειά που θα μπορούσε να φέρει σε πέρας σωστά. Έπειτα από διαδοχικές προσπάθειες, η Μιγκ απέτυχε στο ρόλο της να υποδέχεται τους καλεσμένους –πιάστηκε να δοκιμάζει την τουα-

λέτα μιας επισκέπτριας δούκισσας–, στο ρόλο της
μοδίστρας –έραψε το μανδύα του επικεφαλής ιππέα
πάνω στο φόρεμά της, καταστρέφοντας και τα δύο
υφάσματα– και στο ρόλο της καμαριέρας –την
έστειλαν να καθαρίσει ένα δωμάτιο κι αυτή στεκό-
ταν με ανοιχτό το στόμα, θαυμάζοντας τους χρυσούς
τοίχους και τις ταπετσαρίες, αναφωνώντας όλη την
ώρα: «Ποπό! Είναι υπέροχα! Είναι το κάτι άλλο!» –
και δεν καθάρισε απολύτως τίποτα.

Και ενώ η Μιγκ προσπαθούσε και αποτύγγανε
σε όλα αυτά τα καθήκοντα, άλλα πολύ ενδιαφέρο-
ντα πράγματα συνέβαιναν στον πύργο. Ο αρου-
ραίος, κάτω στο μπουντρούμι, βημάτιζε πάνω κάτω
και μουρμούριζε μέσα στο σκοτάδι, περιμένοντας
να εκδικηθεί την πριγκίπισσα. Αντίθετα, στο πάνω
πάτωμα, η πριγκίπισσα είχε συναντήσει έναν πο-
ντικό και ο ποντικός αυτός την είχε ερωτευτεί. Θα
υπάρχουν, άραγε, επιπτώσεις; Θα φανεί.

Ούτως ή άλλως, η ανικανότητα της Μιγκ να ολο-
κληρώσει οποιαδήποτε δουλειά της ανέθεταν είχε
τις επιπτώσεις της. Μια τελευταία λύση που σκέ-
φτηκε η Λουίζ ήταν να στείλει τη Μιγκ στην κου-
ζίνα, όπου η μαγείρισσα είχε τη φήμη ότι τα έβγαζε
πέρα μια χαρά με όσους είχαν προβλήματα προ-
σαρμογής. Στην κουζίνα της μαγείρισσας, η Μιγκ
έριξε τα τσόφλια των αβγών μέσα στο χτυπημένο

βούτυρο. Κατόπιν έτριψε το πάτωμα της κουζίνας με μαγειρικό λάδι, αντί για καθαριστικό, και φτερινίστηκε ακριβώς πάνω από τις χοιρινές κοτολέτες του βασιλιά λίγο πριν τις φάει.

«Απ' όλες τις ανίκανες που έχω συναντήσει σίγουρα είσαι η χειρότερη!» ούρλιαξε η μαγείρισσα, «αυτή με τα πιο γελοία αφτιά, η πιο άχρηστη. Μόνο ένα μέρος έχει απομείνει για σένα: το μπουντρούμι!»

«Ε;» έκανε η Μιγκ καλύπτοντας το ένα αφτί της με το χέρι της.

«Θα πας στο μπουντρούμι! Θα πηγαίνεις στο φύλακα του μπουντρουμιού το μεσημεριανό και το βραδινό του. Αυτό θα είναι το καθήκον σου από 'δώ και πέρα».

Αγαπητέ αναγνώστη, ήδη γνωρίζεις τι τρόμο προκαλούσε το μπουντρούμι στους ποντικούς του πύργου. Είναι ανάγκη να σου περιγράψω πόσο το φοβούνταν και οι άνθρωποι; Και πως δεν έβγαине ποτέ από τη σκέψη τους; Τους ζεστούς μήνες, μια αηδιαστική βρόμα αναδιδόταν από τα σκοτεινά βάθη και διαχεόταν σε όλο τον πύργο. Αλλά και τις κρύες νύχτες του χειμώνα, φρικτές κουκουβάγιες έβγαζαν στριγκές φωνές μέσα στο σκοτάδι δημιουργώντας μια εφιαλτική ατμόσφαιρα στον πύργο.

«Ο αέρας κάνει έτσι», διαβεβαίωναν ο ένας στον άλλο οι άνθρωποι του πύργου.

«Μόνο ένα μέρος έχει απομείνει για σένα· το μπουντρούμι!»
ούρλιαξε η μαγείρισσα.

Πολλές από τις υπηρέτριες που κουβαλούσαν το φαγητό του φύλακα στο μπουντρούμι επέστρεφαν με πρόσωπα άσπρα σαν πανί, χέρια τρεμάμενα και δόντια που έτριζαν, αρνούμενες να ξαναπατήσουν το πόδι τους εκεί μέσα. Επιπλέον, ακούγονταν τρομακτικές ιστορίες για υπηρέτριες που δεν επέστρεψαν ποτέ ξανά από το μπουντρούμι. Πιστεύεις ότι κάτι τέτοιο επιφυλάσσει και η μοίρα για τη Μιγκ;

Ελπίζω πως όχι. Τι είδους ιστορία θα είναι αυτή χωρίς τη Μιγκ;

«Άκου, μικρή ανόητη, με τα αφτιά σαν κουνουπίδια!» της φώναξε η μαγείρισσα. «Άκου τι θα κάνεις... Θα πάρεις το δίσκο με το φαγητό κάτω στο μπουντρούμι, θα περιμένεις το γερο-φύλακα να φάει το φαγητό του και μετά θα φέρεις το δίσκο πάνω. Κατάλαβες; Τι λες, θα τα καταφέρεις;»

«Νομίζω πως ναι», απάντησε η Μιγκ. «Θα πάω στο γερο-φύλακα το δίσκο και θα περιμένω ώσπου να τα φάει όλα. Ύστερα θα φέρω το δίσκο πίσω, που θα είναι άδειος. Θα φέρω τον άδειο δίσκο πάνω από το σκοτεινό δωμάτιο.»

«Αυτό ακριβώς», είπε η μαγείρισσα. «Μοιάζει απλό. Δεν είναι έτσι; Είμαι σίγουρη, όμως, πως θα βρεις έναν τρόπο να τα μπουρδουκλώσεις.»

«Ε;» έκανε η Μιγκ.

«Τίποτα», απάντησε η μαγείρισσα. «Καλή τύχη. Θα τη χρειαστείς».

Κοίταζε τη Μιγκ να κατεβαίνει τις σκάλες του μπουντρουμιού. Ήταν οι ίδιες σκάλες, αγαπητέ αναγνώστη, που ο ποντικός Ντεσπερό κατέβηκε με το ζόρι αλλά, αντίθετα από τον ποντικό, η Μιγκ είχε λίγο φως για να βλέπει. Πάνω στο δίσκο με το φαγητό υπήρχε ένα και μοναδικό αναμμένο κεράκι που τρεμόσβηνε για να της δείχνει το δρόμο. Γύρισε προς τα πίσω, κοίταξε τη μαγείρισσα και χαμογέλασε.

«Χαζοβιόλα με τ' αφτιά σαν κουνουπίδι, τελείως άχρηστη!» είπε η μαγείρισσα κουνώντας το κεφάλι της. «Τι έχει να πάθει κάποιος που πάει στο μπουντρούμι χαμογελώντας έτσι;»

Για να μάθεις την απάντηση σ' αυτή την ερώτηση, αγαπητέ αναγνώστη, πρέπει να διαβάσεις παρακάτω.

Κεφάλαιο 31 ~

Ανα τραγούδι μέσα στο σκοτάδι

Η φρικτή και αηδιαστική μυρωδιά που έβγαινε από το μπουντρούμι δεν ενόχλησε τη Μιγκ. Ίσως γιατί παλιά, όταν ο Θεός πήγαινε να τη ασφαλίσει στα αφτιά, αστοχούσε και την έτρωγε στη μύτη. Αυτό λοιπόν της είχε δημιουργήσει πρόβλημα και στην όσφρηση, με αποτέλεσμα να μην αντιλαμβάνεται τις μυρωδιές, όσο αποπνικτικές ή βρομερές κι αν ήταν. Έτσι, κατέβηκε αμέριμνα τις στριφογυριστές σκάλες.

«Οχ! Σαν πολύ σκοτεινά δεν είναι εδώ μέσα; Και βέβαια είναι, Μιγκ. Αλλά, εάν ήσουν μια πριγκίπισσα, θα σπινθηροβολούσες τόσο φως, που δε θα υπήρχε κανένα σκοτεινό μέρος στον κόσμο για σένα», μονολόγησε.

Σ' αυτό το σημείο, η Μίγκερι Σο άρχισε να τραγουδάει ένα σκοπό που πήγαινε κάπως έτσι:

*Πριγκίπισσα θε να γενώ
και όλα του κόσμου θα χαρώ
Λα, λα... σαν την Μπιζέλα θα τραγουδώ*

Όπως θα έχεις φανταστεί, η Μιγκ δεν ήταν και καμιά φοβερή τραγουδίστρια· μάλιστα η φωνή της ήταν πολύ μέτρια. Αλλά ένα μουσικά εξασκημένο αφτί θα μπορούσε να βρει στο τραγουδάκι της κάποιο είδος μουσικότητας. Καθώς λοιπόν η Μιγκ κατέβαινε τα σκαλιά τραγουδώντας, εμφανίστηκε ξαφνικά μέσα στις σκιές ένας αρουραίος τυλιγμένος σε μια κόκκινη κάπα και με ένα κουτάλι στο κεφάλι.

«Ακριβώς!» ψιθύρισε ο αρουραίος. «Ένα υπέροχο τραγούδι. Ακριβώςαυτό που περίμενα ν' ακούσω».

Έτσι ο Ροσκούρο συνάντησε πάνω στα σκαλιά τη Μίγκερι Σο. Στο κεφαλόσκαλο, η Μιγκ φώναξε μέσα στο σκοτάδι: «Εγώ είμαι η Μίγκερι Σο, που ο κόσμος με φωνάζει Μιγκ, και σου φέρνω το φαγητό. Έλα να το πάρεις, κύριε Βαθυσκότεινε».

Καμία απάντηση δεν έλαβε. Στο μπουντρούμι βασίλευε μια ησυχία περίεργη και δυσοίωνη, που δεν προμηνούσε τίποτε καλό. Κάποιοι ανεπαίσθητοι τρομακτικοί ήχοι γίνονταν εύκολα αντιληπτοί. Οι ήχοι αυτοί παρέπεμπαν στο θόρυβο που κάνει ένα φίδι όταν σέρνεται, στο νερό που τρέχει ανάμεσα στους τοίχους, στο χαμηλόφωνο βογκητό κάποιου

που πονάει. Ύστερα υπήρχαν οι θόρυβοι που έκαναν οι αρουραίοι, καθώς έξυναν με τα κοφτερά νύχια τους τις πέτρες του μπουντρουμιού και έσερναν τις ουρές τους πάνω στο αίμα και στη λάσπη.

Αγαπητέ αναγνώστη, αν στεκόσουν μέσα στο μπουντρούμι, σίγουρα θα άκουγες αυτούς τους ενοχλητικούς και δυσοίωνους θορύβους. Κι εγώ αν στεκόμουν μέσα στο μπουντρούμι, πάλι θα άκουγα αυτούς τους θορύβους. Αν στεκόμαστε μαζί μέσα στο μπουντρούμι, θα ακούγαμε αυτούς τους θορύβους και θα φοβόμαστε πάρα πολύ. Θα γέραμε ο ένας πάνω στον ώμο του άλλου από το φόβο μας.

Αλλά τι άκουσε η Μίγκερι Σο; Απολύτως τίποτε. Και γι' αυτό δε φοβήθηκε καθόλου. Κράτησε το δίσκο ψηλά και το κερί έριξε τη σκιά του πάνω σε στοίβες από κουτάλια, πιάτα της σούπας και τσουνάλια.

«Ποπό πράγματα! Ποτέ δε φαντάστηκα ότι θα υπήρχαν τόσο πολλά κουτάλια σε όλο τον κόσμο».

«Κανένας δεν μπορεί να διανοηθεί πόσο πολλά κουτάλια υπάρχουν σ' αυτό τον κόσμο», ακούστηκε μια αγριοφωνάρα μέσα στο σκοτάδι.

«Αλήθεια! Αλήθεια!» ψιθύρισε ο Ροσκούρο. «Ο γερο-φύλακας λέει την αλήθεια».

«Ποιος το είπε αυτό;» ρώτησε η Μιγκ και γύρισε το κεφάλι της προς την κατεύθυνση που ακουγόταν η φωνή.

Κεφάλαιο 32 ~

Προσοχή στους αρουραίους

Η φλόγα του κεριού πάνω στο δίσκο της Μιγκ φώτισε τον Γκρέγκορι, με το χοντρό σκοινί δεμένο από τον καρπό του και με τα χέρια τεντωμένα να πηγαίνει κουτσαίνοντας προς το μέρος της.

«Εσύ, υποθέτει ο Γκρέγκορι, έφερες φαγητό στο φύλακα».

«Οχι!» έκανε η Μιγκ και πισωπάτησε.

«Φέρ' το εδώ!» είπε ο Γκρέγκορι αφού πήρε το δίσκο από τα χέρια της Μιγκ και έκατσε πάνω σε ένα αναποδογυρισμένο τσουνάλι που είχε ξεκολλήσει από το σωρό. Ισορρόπησε το δίσκο πάνω στα γόνατά του και περιεργάστηκε το σκεπασμένο πιάτο. «Ο Γκρέγκορι υποθέτει ότι και απόψε δε θα υπάρχει σούπα».

«Ε;» ρώτησε η Μιγκ.

«Σούπα!» φώναξε ο Γκρέγκορι.

«Παράνομη!» απάντησε φωνάζοντας η Μιγκ.

«Μεγάλη ηλιθιότητα!» γκρίνιαξε ο Γκρέγκορι ανασηκώνοντας το πανί από το πιάτο. «Τι ηλιθιότητα να έχεις γεννηθεί σε έναν κόσμο που δε σερβίρονται σουίπες».

Έπιασε το κάτω μέρος από το κοτόπουλο και το έβαλε όλο στο στόμα του. Το μάσησε και μετά το κατάπιε.

«Ξέχασες τα κόκαλα», παρατήρησε η Μιγκ.

«Τα μάσησα ήδη».

«Τι λες! Όστε τρως και τα κόκαλα. Είσαι τόσο άγριος», είπε η μικρή κοιτάζοντας το γερο-φύλακα με σεβασμό.

Ο Γκρέγκορι έφαγε και το άλλο κομμάτι κοτόπουλο, μαζί με τις φτερούγες, τα κόκαλα και ό,τι περίσσευε. Η Μιγκ τον κοίταζε με θαυμασμό.

«Κάποια μέρα», είπε, καθώς θέλησε να πει στο φύλακα την κρυφή της επιθυμία, «θα γίνω πριγκίπισσα».

Ακούγοντας αυτό ο Κιαροσκούρο, που ήταν ακόμη κοντά της, άρχισε να χοροπηδάει από χαρά. Η σκιά του, καθώς χόρευε στο φως του κεριού, φάνηκε τεράστια και τρομακτική.

«Ο Γκρέγκορι σε βλέπει», είπε ο φύλακας στη σκιά του αρουραίου.

Ο Ροσκούρο σταμάτησέ να χορεύει. Πήγε να κρυφτεί κάτω από τα φουστάνια της Μιγκ.

«Έι!» φώναξε η Μιγκ. «Τι γίνεται εδώ;»

«Τίποτα», απάντησε ο Γκρέγκορι. «Λοιπόν, θέλεις να γίνεις πριγκίπισσα. Κάθε άνθρωπος, βέβαια, έχει κάποιο ηλίθιο όνειρο. Ο Γκρέγκορι, για παράδειγμα, ονειρεύεται έναν κόσμο όπου οι σούπες θα είναι νόμιμες. Κι αυτός ο αρουραίος, είναι σίγουρος ο Γκρέγκορι, πως έχει ένα ηλίθιο όνειρο».

«Και πού να 'ξερες!» ψιθύρισε ο Ροσκούρο.

«Τι;» φώναξε η Μιγκ.

Ο Γκρέγκορι δεν είπε τίποτε άλλο. Μόνο έψαξε μέσα στην τσέπη του, έβγαλε ένα μαντίλι και φτερνίστηκε κάμποσες φορές.

«Γείτσες!» του είπε η Μιγκ.

«Πίσω στον κόσμο του φωτός», ψιθύρισε ο Γκρέγκορι. Έστερα τσαλάκωσε την πετσέτα και την έβαλε πάνω στο δίσκο.

«Ο Γκρέγκορι τελείωσε», είπε και έδωσε το δίσκο πίσω στη Μιγκ.

«Τελείωσες; Γιατί ο δίσκος πρέπει να πάει πάνω. Έτσι λέει η μαγείρισσα. Θα πας το δίσκο στο μπουντρούμι, θα περιμένεις να τελειώσει το φαγητό του ο γερο-φύλακας και μετά θα φέρεις το δίσκο πίσω. Αυτές είναι οι οδηγίες μου».

«Σου είπαν να προσέχεις τους αρουραίους;»

«Να προσέχω τι;»

«Τους αρουραίους».

«Τι συμβαίνει με τους αρουραίους;»

«Να τους προσέχεις!» φώναξε ο Γκρέγκορι.

«Εντάξει», είπε η Μιγκ. «Να προσέχω τους αρουραίους».

Ο Ροσκούρο, κρυμμένος κάτω από τη φούστα της Μιγκ, έτριβε τα μπροστινά του πόδια.

«Προειδοποίησέ την όσο θες, γέρο», ψιθύρισε. «Έρθε η ώρα μου. Και η ώρα να σπάσει το σκοινί σου. Αυτή τη φορά δε θα το ροκανίσω απλώς, αλλά θα το δαγκώσω μια και έξω να σπάσει στα δύο. Ναι, όλα φαίνονται να ξεκαθαρίζουν. Η εκδίκηση είναι στο χέρι μου».

Κεφάλαιο 33 ~

Άρας αρουραίος που γνωρίζει το όνομά της

Καθώς η Μιγκ είχε ανεβεί τις σκάλες του μπου-ντρουμιού και ετοιμαζόταν ν' ανοίξει την πόρτα της κουζίνας, ο αρουραίος πήρε την πρωτοβουλία να της μιλήσει.

«Μπορώ να σε απασχολήσω για ένα λεπτό;»

Η Μιγκ κοίταξε προς τα αριστερά και μετά προς τα δεξιά.

«Κάτω εδώ», της διευκρίνισε ο Ροσκούρο.

Η Μιγκ κοίταξε στο πάτωμα.

«Οχ! Εσύ είσαι ένας αρουραίος, έτσι δεν είναι; Τώρα μόλις με προειδοποίησε ο γέρος. “Να προσέχεις τους αρουραίους”, μου είπε».

Κράτησε ψηλά το δίσκο έτσι ώστε το φως από το κερί να φωτίζει το χρυσό κουτάλι πάνω στο κεφάλι του και το κατακόκκινο σαν αίμα ύφασμα γύρω από το λαιμό του.

«Ένας αρουραίος που ξέρει τ' όνομά μου!» φώναξε η Μιγκ.

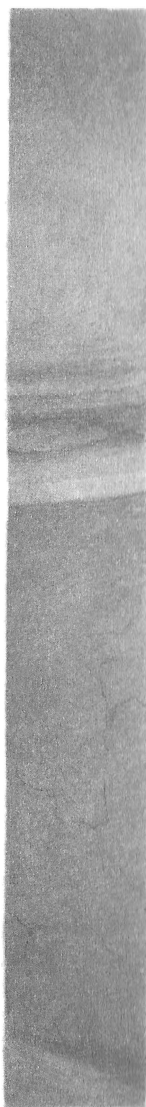
«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πανικοβάλλεσαι. Κανένας απολύτως», την καθησύχασε ο Ροσκούρο και, καθώς μιλούσε, ανασήκωσε πάνω από το κεφάλι του το κουτάλι, όπως θα ανασήκωνε το καπέλο του ένας κύριος μπροστά σε μια κυρία ως ένδειξη σεβασμού.

«Α! Ένας αρουραίος με τρόπους», είπε έκπληκτη η Μιγκ.

«Ναι», απάντησε ο Ροσκούρο. «Χαίρω πολύ».

«Ο πατέρας μου», είπε η Μιγκ, «είχε ένα ύφασμα σαν το δικό σου, κύριε αρουραίε. Κόκκινο σαν κι αυτό. Με αντάλλαξε για να το πάρει».

«Ω!» είπε ο Ροσκούρο και χαμογέλασε μ' ένα πλατύ χαμόγελο που μαρτυρούσε πως κάτι γνώριζε. «Ώστε έκανε κάτι τέτοιο; Αυτή είναι μια τρομερή ιστορία, μια τραγική ιστορία».

Αγαπητέ αναγνώστη, θα μου συγχωρέσεις μια μικρή παρένθεση για να σκεφτούμε ένα μεγάλο, ασυνήθιστο και θαυμαστό θέμα. Αυτό το μεγάλο, ασυνήθιστο και θαυμαστό θέμα είναι το εξής: Η φωνή του Ροσκούρο είχε ένα συγκεκριμένο τόνο που περνούσε μέσα από τα βασανισμένα αφτιά της Μιγκ. Και αυτό σημαίνει πως η Μίγκερι Σο άκουγε εξαιρετικά καλά κάθε λέξη που ξεστόμιζε ο Ροσκούρο.

«Έχεις περάσει τραγικές στιγμές στη ζωή σου», είπε ο Ροσκούρο στη Μιγκ. «Ίσως ήρθε ώρα να γνωρίσεις τη δόξα και το θρίαμβο».

«Δόξα; Θρίαμβο;» Η Μιγκ φαινόταν να μην καταλαβαίνει.

«Επίτρεψέ μου να συστηθώ. Είμαι ο Κιαροσκούρο. Οι φίλοι με ονομάζουν Ροσκούρο. Και το όνομά σου είναι Μίγκερι Σο. Και οι περισσότεροι άνθρωποι σε ονομάζουν Μιγκ, έτσι δεν είναι;»

«Άλλο πάλι και τούτο!» φώναξε η Μιγκ. «Ένας αρουραίος που ξέρει τ' όνομά μου!»

«Αγαπητή δεσποινίς Μίγκερι, δε θέλω να φανεί πως βιάζομαι σ' αυτή την τόσο πρόσφατη γνωριμία μας, αλλά, αν δεν απατώμαι, έχεις κρυφές φιλόδοξες βλέψεις».

«Τι εννοείς “φιλόδοξες βλέψεις”;» φώναξε η Μιγκ.

«Δεσποινίς Μίγκερι, δεν υπάρχει λόγος να φω-

νάζετε. Κανένας απολύτως λόγος. Σας ακούω μια χαρά. Εμείς οι δύο ταιριάζουμε απολύτως ο ένας με τον άλλο». Ο Ροσκούρο χαμογέλασε πάλι, αποκαλύπτοντας ένα στόμα γεμάτο από κοφτερά κίτρινα δόντια. «Φιλόδοξες βλέψεις, αγαπητή μου, είναι η έντονη επιθυμία που έχει μια μικρή και ταπεινή υπηρέτρια να γίνει πριγκίπισσα».

«Οχ! Αυτό ακριβώς θέλω να γίνω· πριγκίπισσα».

«Υπάρχει ένας τρόπος, αγαπητή μου, που μπορεί αυτό να συμβεί. Πιστεύω πως υπάρχει τρόπος να γίνει αυτό το όνειρο πραγματικότητα».

«Εννοείς ότι μπορώ να γίνω η πριγκίπισσα Μπιζέλα;»

«Βέβαια, μεγαλειότατη», είπε ο Ροσκούρο και, ανασηκώνοντας το κουτάλι από το κεφάλι του, έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Ναι, αξιότιμη πριγκίπισσα Μπιζέλα».

«Ποπό!» έκανε η Μιγκ.

«Μπορώ να σου πω το σχέδιό μου; Μπορώ να σου εκθέσω πώς μπορούμε να πραγματοποιήσουμε το όνειρό σου;»

«Ναι», είπε ενθουσιασμένη η Μιγκ.

«Αρχίζει με το “όλος δικός σας” και το ροκάνισμα ενός σκοινιού».

Η Μιγκ κρατούσε το δίσκο με το μοναδικό μικρό κεράκι αναμμένο και άκουγε τον αρουραίο να μι-

λάει στοχεύοντας απευθείας στην καρδιά της. Τέτοιο ήταν το πάθος του Ροσκούρο όταν μιλούσε και τόσο αφοσιωμένη ήταν η μικρή υπηρέτρια, που κατένευε δεν πρόσεξε πως η πετσέτα πάνω στο δίσκο άρχισε να κουνιέται. Και ούτε που ακούστηκαν οι γεμάτες δυσπιστία και θυμό ποντικοφωνές που έβγαιναν κάτω από την πετσέτα καθώς ο Ροσκούρο συνέχιζε να ξεδιπλώνει βήμα προς βήμα το διαβολικό του σχέδιο να στείλει την πριγκίπισσα στο μπουντρούμι.

Τέλος τρίτου βιβλίου

Βιβλίο
ΤΕΤΑΡΤΟ

Πίσω στο Φως

Κεφάλαιο 34 ~

Σκότωσέ τους, ακόμα κι αν είναι πεθαμένοι

Αγαπητέ αναγνώστη, ελπίζω να μην έχεις ξεχάσει το μικρό μας ποντικό. Ή μήπως τον ξέχασες;

«Πίσω στο φως», ήταν οι λέξεις που ψιθύρισε ο Γκρέγκορι όταν τύλιξε τον Ντεσπερό στην πετσέτα του και τον έβαλε πάνω στο δίσκο. Η Μιγκ, μετά τη συζήτηση με τον Ροσκούρο, κουβάλησε το δίσκο στην κουζίνα και μόλις είδε τη μαγείρισσα φώναξε: «Είμαι η Μίγκερι Σο που γύρισα από το βαθυσκότεινο μπουντρούμι».

«Υπέροχα», είπε η μαγείρισσα. «Ανακουφιστήκαμε όλοι».

Η Μιγκ έβαλε το δίσκο στη θέση του.

«Περίμενε, τα καθήκοντά σου δεν τελείωσαν ακόμη. Πρέπει να τον καθαρίσεις», είπε η μαγείρισσα.

«Δηλαδή;»

«Πρέπει να καθαρίσεις το δίσκο!» φώναξε η μαγειρίσσα και, πιάνοντας με το χέρι της την πετσέτα, άρχισε να την τινάζει. Ο Ντεσπερό πετάχτηκε έξω από την πετσέτα και προσγειώθηκε μ' ένα «πλοπ» μέσα σ' ένα κανάτι γεμάτο λάδι.

«Μπλιαχ!» έκανε αηδιασμένη η μαγειρίσσα. «Ένας ποντικός μέσα στην κουζίνα μου, μέσα στο μαγειρικό λάδι, μέσα στο κανάτι που μετρώ τις δόσεις. Μιγκ, σκότωσέ τον αυτή τη στιγμή!»

Η Μιγκ έσκυψε και κοίταξε τον ποντικό να βουλιάζει μέσα στο λάδι. «Κακόμοιρε ποντικούλη!» είπε και, βουτώντας το χέρι της μέσα στο λάδι, τράβηξε τον ποντικό από την ουρά του.

Ο Ντεσπερό, ασθμαίνοντας, έβηξε και ανοιγόκλεινε τα βλέφαρά του στο λαμπερό φως, έτοιμος να κλάψει καθώς τον γλίστωναν από τον πνιγμό. Όμως δεν είχε χρόνο για κλάματα.

«Σκότωσέ τον!» φώναζε η μαγειρίσσα.

«Εντάξει!» είπε η Μιγκ και, κρατώντας τον Ντεσπερό από την ουρά, πήγε να βρει το μαχαίρι της κουζίνας. Αλλά καθώς η ουρά του ήταν λαδωμένη, ο Ντεσπερό γλίστρησε κι έπεσε στο πάτωμα την ώρα που η Μιγκ πήγαινε να πιάσει το μαχαίρι. Η Μιγκ είδε στο πάτωμα ένα μικρό μπόγο από καφέ γούνα.

«Αμάν! Είναι ήδη πεθαμένος».

«Σκότωσέ τον, ακόμα κι αν είναι πεθαμένος»,

φώναξε η μαγείρισσα. «Αυτή είναι η φιλοσοφία μου με τους ποντικούς. Εάν είναι ζωντανοί, τους σκοτώνεις. Εάν είναι πεθαμένοι, και πάλι τους σκοτώνεις. Με αυτό τον τρόπο μπορείς να είσαι σίγουρη ότι έχεις έναν πεθαμένο ποντικό. Έτσι πρέπει να είναι ένας ποντικός· πεθαμένος».

«Αυτή είναι μια σωστή άποψη· να τους σκοτώνεις, έστω κι αν είναι πεθαμένοι».

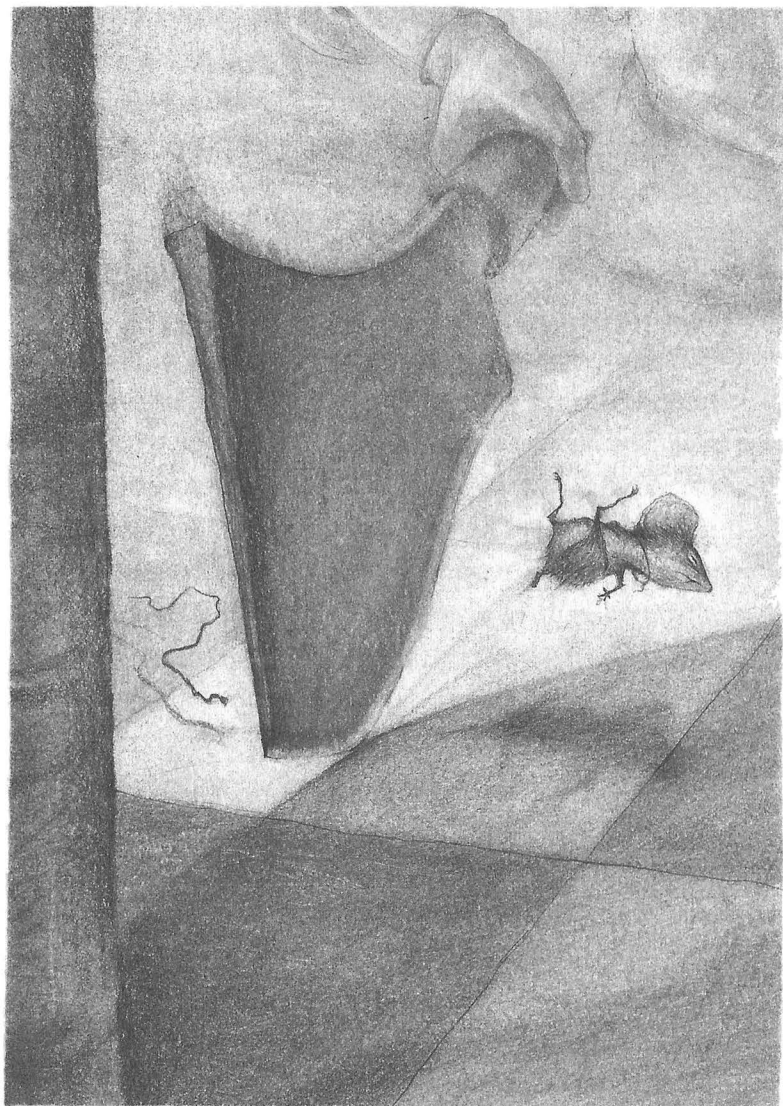
«Βιάσου, ηλίθια!» φώναξε η μαγείρισσα.

Ο Ντεσπερό σήκωσε το κεφάλι του από το πάτωμα. Ο απογευματινός ήλιος έλαμπε μέσα από τα πλατιά παράθυρα της κουζίνας. Είχε το χρόνο να σκεφτεί πόσο θαυμαστό είναι το φως, όμως ξαφνικά το φως εξαφανίστηκε γιατί το έκρυψε το πρόσωπο της Μιγκ. Τον παρατηρούσε ασθμαίνοντας βαριά.

«Κακόμοιρο ποντίκι!» έλεγε. «Δε θα το σκάσεις;»

Ο Ντεσπερό κοίταξε για λίγη ώρα τα ανήσυχα μικρά μάτια της Μιγκ και ύστερα μια εκτυφλωτική λάμψη και ένας μεταλλικός ήχος διέσχισε τον αέρα καθώς η Μιγκ κατέβαζε όλο και πιο κάτω το μαχαίρι της κουζίνας.

Ο Ντεσπερό αισθάνθηκε έναν έντονο πόνο στα πισινά του πόδια· έπρεπε να κινηθεί γρήγορα για να γλιτώσει. Έτσι λοιπόν, το 'βαλε στα πόδια. Έτρεξε βιαστικά με μικρά βηματάκια. Πηδούσε αριστερά και δεξιά με μεγάλη σβελτάδα.

«Οχ! Μου ξέφυγε», είπε η Μιγκ.

«Οχ! Μου ξέφυγε», είπε η Μιγκ.

«Σοβαρά; Τι πρωτότυπο!» φώναξε η μαγείρισσα. Ο Ντεσπερό πρόλαβε και κρύφτηκε μέσα σε μια σχισμή στην πόρτα της αποθήκης.

«Κρατάω την ουρά του μικρού ποντικού», είπε η Μιγκ. Έσκυψε, έπιασε την ουρά του Ντεσπερό και την έδειξε περήφανα στη μαγείρισσα.

«Ε, και;» είπε εκείνη. «Τι κατάφερες μ' αυτό, όταν ο υπόλοιπος έχει εξαφανιστεί μέσα στην αποθήκη;»

«Δεν ξέρω», είπε η Μιγκ και στύλωσε το σώμα της καθώς η μαγείρισσα προχωρούσε προς το μέρος της με σκοπό να της δώσει μια γερή σφαλιάρα στο αφτί. «Δεν ξέρω», επανέλαβε.

Κεφάλαιο 35 ~

Ο ιππότης με τη λαμπερή παροπλία

Ο Ντεσπερό αναλογιζόταν την απάντηση αυτής της ερώτησης. Δεν αναρωτιόταν τι θα έκανε με την ουρά του, αλλά τι θα έκανε χωρίς την ουρά του. Καθόταν πάνω σ' ένα σάκο από αλεύρι, ψηλά πάνω στο ράφι της αποθήκης, κλαίγοντας γι' αυτό που έχασε.

Ο πόνος που ένιωθε ήταν πολύ δυνατός και έκλαιγε γι' αυτό. Επίσης, έκλαιγε γιατί ήταν ευτυχισμένος. Είχε βγει, επιτέλους, από το μουντρούμι και είχε γυρίσει πίσω στη ζωή. Η διάσωσή του έγινε ακριβώς πάνω στην ώρα που χρειαζόταν να σώσει την πριγκίπισσα Μπιζέλα από τη φρικτή μοίρα που ο αρουραίος σχεδίαζε γι' αυτήν.

Έτσι, ο Ντεσπερό έκλαιγε από χαρά, από πόνο και από ευγνωμοσύνη. Έκλαιγε από εξάντληση, από απελπισία και από ελπίδα. Έκλαιγε με όλα τα συναισθήματα που θα ένιωθε ένας μικρός ποντικός

ο οποίος καταδικάστηκε σε θάνατο και σώθηκε ακριβώς τη στιγμή που θα έπρεπε να σώσει την αγαπημένη του.

Αφού έκλαψε πολύ, ο ποντικός αποκοιμήθηκε πάνω στο σάκο με το αλεύρι. Έξω από το κάστρο, ο ήλιος έδυε και τ' αστέρια έβγαιναν ένα ένα. Ύστερα τ' αστέρια εξαφανίστηκαν και έδωσαν τη θέση τους στον ήλιο που μόλις ανάτελλε ενώ ο Ντεσπερό ακόμη κοιμόταν. Και καθώς κοιμόταν, ονειρεύτηκε...

Ονειρεύτηκε τα χρωματιστά παράθυρα και το σκοτάδι του μπουντρουμιού. Μέσα στο όνειρο του Ντεσπερό το φως ζωντάνευε, λαμπρό και μεγαλοπρεπές, και έπαιρνε το σχήμα ενός ιππότη που κουνούσε το σπαθί του. Ο ιππότης μαχόταν το σκοτάδι.

Και το σκοτάδι πήρε πολλά σχήματα. Στην αρχή πήρε το σχήμα της μαμάς του, που επαναλάμβανε φράσεις στα γαλλικά. Έπειτα το σκοτάδι έγινε ο πατέρας του, που χτυπούσε το τύμπανο. Το σκοτάδι έγινε ο Φέργλοου, που φορούσε τη μαύρη κάπα και κουνούσε το κεφάλι του λέγοντας «όχι». Και το σκοτάδι έγινε ένας πελώριος αρουραίος μ' ένα σκληρό και κακό χαμόγελο.

«Το σκοτάδι...» είτε κλαίγοντας ο Ντεσπερό στρίβοντας το κεφάλι του αριστερά. «Το φως...» ψιθύρισε στη συνέχεια, στρίβοντας το κεφάλι του δεξιά.

Κατόπιν φώναξε δυνατά στον ιππότη:

«Ποιος είσαι εσύ; Θα με σώσεις;» Αλλά ο ιππότης δεν του απάντησε. «Πες μου ποιος είσαι», φώναξε ο Ντεσπερό.

Ο ιππότης σταμάτησε να κουνάει το σπαθί του. Κοίταξε τον Ντεσπερό και του είπε:

«Με γνωρίζεις».

«Όχι, δε σε γνωρίζω», του απάντησε.

«Με γνωρίζεις», επανέλαβε ο ιππότης και αργά αργά έβγαλε την πανοπλία από το κεφάλι του. Η πανοπλία όμως ήταν άδεια. Δεν υπήρχε τίποτε από μέσα.

«Οχ! Όχι!» είπε ο Ντεσπερό. «Δεν υπάρχει ιππότης με λαμπερή πανοπλία. Είναι όλα δημιουργήματα της φαντασίας για να μας χαρίζουν στιγμές ευτυχίας».

Τότε, αγαπητέ αναγνώστη, ο μικρός ποντικός άρχισε να κλαίει στον ύπνο του.

Κεφάλαιο 36 ~

Αυτό που κουβαλούσε η Μιγκ

Την ώρα που ο Ντεσπερό κοιμόταν, ο Ροσκούρο αποφάσισε να βάλει σε εφαρμογή το τρομερό σχέδιό του. Αγαπητέ αναγνώστη, θα ήθελες ν' ακούσεις πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα; Δεν πρόκειται για κάποια ωραιοποιημένη ιστορία· υπάρχει βία σ' αυτήν και σκληρότητα. Πιστεύω όμως πως, ακόμα και οι ιστορίες που δεν είναι ωραίες, έχουν κάποια αξία. Το καθετί, όπως γνωρίζεις –μια και θα έχεις ζήσει αρκετό καιρό σ' αυτό τον κόσμο ώστε να έχεις αποκτήσει κάποιες εμπειρίες–, δεν μπορεί να έχει πάντα καλό τέλος.

Άκου, λοιπόν, τι ακριβώς συνέβη. Πρώτον, ο αρουραίος, τελείωσε μια κι έξω τη δουλειά που είχε αρχίσει εδώ και πολύ καιρό· ροκάνισε το σκοινί του Γκρέγκορι ώσπου κατάφερε να το κόψει, με αποτέλεσμα ο φύλακας να χαθεί μέσα στο δαιδαλώδες μπουντρούμι.

Αργά το βράδυ, όταν ο πύργος βυθίστηκε στο σκοτάδι, η υπηρέτρια Μίγκερι Σο ανέβηκε τις σκάλες που οδηγούσαν στο δωμάτιο της πριγκίπισσας. Στα χέρια της κουβαλούσε ένα κερί και στις τσέπες της ποδιάς της υπήρχαν δύο πολύ σημαντικά πράγματα. Στη δεξιά τσέπη –κρυμμένος σε περίπτωση που θα συναντούσε κάποιον στις σκάλες– ήταν ένας αρουραίος μ’ ένα κουτάλι στο κεφάλι και μια κόκκινη κάπα τυλιγμένη γύρω από τους ώμους του. Στην αριστερή τσέπη της είχε ένα κουζινομάχαιρο, το ίδιο μαχαίρι που είχε χρησιμοποιήσει για να κόψει την ουρά κάποιου ποντικού. Αυτά ήταν τα πράγματα που η Μιγκ κουβαλούσε μαζί της καθώς ανέβαινε μία μία τις σκάλες.

«Οχ! Πολύ σκοτάδι έχει, έτσι δεν είναι;» φώναξε στον αρουραίο.

«Ναι», ψιθύρισε ο Ροσκούρο μέσα από την τσέπη της. «Είναι αρκετά σκοτεινά, αγαπητή μου».

«Όταν γίνω πριγκίπισσα...» άρχισε η Μιγκ.

«Σσς!» τη διέκοψε ο Ροσκούρο. «Μήπως θα ’ταν καλύτερα να κρατήσεις για τον εαυτό σου τα φιλόδοξα σχέδιά σου για το μέλλον; Επίσης, είναι εύκολο να χαμηλώσεις τον τόνο της φωνής σου, σαν να ψιθυρίζεις; Ξέρεις πώς να ψιθυρίζεις, αγαπητή μου;»

«Ξέρω!» φώναξε η Μιγκ.

«Τότε, σε παρακαλώ», είπε ο Ροσκούρο, «φρόντισε να εφαρμόσεις αυτό που ξέρεις».

«Εντάξει», είπε ψιθυριστά αυτή τη φορά η Μιγκ.

«Ευχαριστώ. Μήπως χρειάζεται να ανακεφαλαιώσουμε το σχέδιο δράσης;» τη ρώτησε ο Ροσκούρο.

«Το έχω καταλάβει και το κρατάω μέσα στο κεφάλι μου», ψιθύρισε η Μιγκ και ακούμπησε τη μια μεριά του κεφαλιού της στην παλάμη της.

«Πόσο ανακουφιστικό», είπε ο Ροσκούρο. «Ίσως, αγαπητή μου, χρειάζεται να το επαναλάβουμε από την αρχή. Μια ακόμη φορά, για να είμαστε σίγουροι».

«Λοιπόν, θα πάμε στο δωμάτιο της πριγκίπισσας, η οποία θα κοιμάται, θα ροχαλίζει και θα χουζουρεύει και θα την ξυπνήσω. Θα της δείξω το μαχαίρι και θα της πω: “Εάν δε θέλεις να πάθεις κακό, πριγκίπισσα, ακολούθησέ με”».

«Και δε θα της κάνεις κακό», είπε ο Ροσκούρο.

«Όχι, δε θα της κάνω κακό, γιατί θέλω αυτή να είναι η υπηρέτριά μου όταν εγώ γίνω πριγκίπισσα».

«Αυτή θα είναι η τιμωρία που της αξίζει».

«Ναι, η τιμωρία που της αξίζει».

Η Μιγκ, βέβαια, δεν είχε ιδέα τι σήμαινε αυτή η φράση, αλλά της άρεσε όπως ηχούσαν αυτές οι λέξεις και γι’ αυτό το επαναλάμβανε συνέχεια στον εαυτό της ως τη στιγμή που ο Ροσκούρο τη ρώτησε:

«Και μετά;»

«Και μετά θα της πω: “Σήκω από το πριγκιπικό σου κρεβάτι και ακολούθησέ με σε μια μικρή εκδρομή”».

«Χα!» έκανε ο Ροσκούρο. «Μια μικρή εκδρομή. Αυτό είναι σωστό. Μου αρέσει αυτό που υπονοεί αυτή η φράση. Θα είναι μια εκδρομούλα. Οπωσδήποτε θα είναι».

«Και μετά», συνέχισε η Μιγκ, που πλησίαζε το αγαπημένο της μέρος του σχεδίου, «θα την πάμε στο σκοτεινό μπουντρούμι και θα της δώσω μερικά μαθήματα για το πώς να γίνει υπηρέτρια, κι αυτή θα δώσει σ’ εμένα μερικά σύντομα μαθήματα για το πώς να γίνω μια πριγκίπισσα. Κι όταν τελειώσουμε τα μαθήματα, θα ανταλλάξουμε θέσεις. Εγώ θα γίνω πριγκίπισσα κι αυτή θα γίνει υπηρέτρια!»

Αγαπητέ αναγνώστη, αυτό είναι το σχέδιο που ο Ροσκούρο εξέθεσε στη Μιγκ όταν την πρωτοσυνάντησε. Και ήταν σαφέστατα ένα ηλίθιο σχέδιο. Γιατί κανένας, ακόμα κι ένας αόμματος, δε θα έκανε το λάθος να μπερδέψει τη Μιγκ με την πριγκίπισσα και την πριγκίπισσα με τη Μιγκ. Αλλά η Μίγκερι Σο, όπως σας έχω ήδη πει, δε διακρινόταν για την εξυπνάδα της. Ωστόσο, ήθελε απεγνωσμένα να γίνει πριγκίπισσα.

Λόγω αυτής της φοβερής επιθυμίας της, πίστεψε

στο σχέδιο του Ροσκούρο με όλη της την καρδιά· όμως το πραγματικό σχέδιο του αρουραίου ήταν, κατά κάποιον τρόπο, πιο απλό αλλά και πιο φοβερό. Σχεδίαζε να σύρει την πριγκίπισσα στα πιο σκοτεινά, στα πιο βαθιά μέρη του μπουντρουμιού. Σχεδίαζε να βάλει τη Μιγκ να φορέσει αλυσίδες στα χέρια και τα πόδια της πριγκίπισσας με σκοπό να κρατήσει τη λαμπερή, με τα ρόδινα μάγουλα, γελαστή πριγκίπισσα εκεί μέσα στο σκοτάδι. Για πάντα.

Κεφάλαιο 37 ~

Μια μικρή γεύση

Κοιμόταν και ονειρευόταν τη μαμά της, τη βασίλισσα, να κρατάει ένα κουτάλι και να της λέει: «Δοκίμασε αυτό, γλυκιά μου Μπιζέλα. Δοκίμασέ το, μωρό μου, και πες μου τι νομίζεις».

Η πριγκίπισσα έσκυψε μπροστά και ρούφηξε λίγη από τη σούπα που της πρόσφερε η μαμά της.

«Ω, μαμά, είναι πεντανόστιμη. Είναι η πιο νόστιμη σούπα που έχω φάει ποτέ».

«Ναι», είπε η βασίλισσα. «Είναι πολύ νόστιμη, δεν είναι;»

«Μπορώ να έχω λίγη ακόμα;» ρώτησε η Μπιζέλα.

«Σου έδωσα μια μικρή γεύση για να μην ξεχάσεις», είπε η μαμά της. «Σου έδωσα μια μικρή γεύση για να θυμάσαι».

«Θέλω κι άλλο».

Αλλά μόλις το είπε, η μανά της εξαφανίστηκε. Μαζί της εξαφανίστηκαν το πιάτο της σούπας και τα κοντάλια.

«Χαμένα πράγματα», είπε η Μπιζέλα. «Κι άλλα χαμένα πράγματα». Ύστερα άκουσε τ' όνομά της και γύρισε εντυχισμένη, νομίζοντας πως η μαμά της ξαναγύρισε. Αλλά η φωνή που άκουσε δεν ήταν της μαμάς της. Η φωνή ανήκε σε κάποια άλλη και ερχόταν από ένα άλλο μέρος κάπου μακριά και της έλεγε να ξυπνήσει.

Η Μπιζέλα άνοιξε τα μάτια της και είδε τη Μίγκερι Σο να στέκεται πάνω από το κρεβάτι της μ' ένα μαχαίρι στο ένα χέρι κι ένα αναμμένο κερί στο άλλο.

«Μιγκ;» είπε.

«Οχ!» είπε απαλά η Μιγκ.

«Πες το!» τη διέταξε ο Ροσκούρο.

Η Μιγκ έκλεισε τα μάτια της και φώναξε δυνατά το κομμάτι της.

«Εάν δε θέλεις να πάθεις κακό, πριγκίπισσα, πρέπει να έρθεις μαζί μου».

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε η πριγκίπισσα ενοχλημένη. Όπως έχω επισημάνει νωρίτερα, η πριγκίπισσα δεν ήταν από τους ανθρώπους που κάνουν ό,τι τους λένε. «Τι εννοείς;»

Η Μιγκ άνοιξε τα μάτια της και φώναξε:

«Πρέπει να έρθεις μαζί μου κάτω στα βαθιά και σκοτεινά για να κάνουμε κάποια μαθήματα. Τα δικά σου κρατάνε πολύ, τα δικά μου λίγο, έτσι εσύ θα γίνεις εγώ κι εγώ θα γίνω εσύ».

«Όχι, όχι, όχι!» φώναξε ο Ροσκούρο μέσα από την τσέπη της Μιγκ. «Το λες λάθος».

«Ποιος το είπε αυτό;» ρώτησε η Μπιζέλα.

«Μεγαλειότατη», είπε ο Ροσκούρο γλιστρώντας έξω από την τσέπη της Μιγκ και ανεβαίνοντας στον ώμο της όπου, για να ισορροπήσει, πέρασε την ουρά του γύρω από το λαιμό της. «Μεγαλειότατη», επανέλαβε καθώς ανασήκωσε το κουτάλι από το κεφάλι του και χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας ένα στόμα γεμάτο από αηδιαστικά δόντια. «Νομίζω ότι το καλύτερο θα ήταν να κάνεις ό,τι ακριβώς σου προτείνει η Μιγκ. Αυτή, όπως μπορείς να δεις αρκετά καθαρά, έχει στην κατοχή της ένα μαχαίρι· ένα μεγάλο μαχαίρι. Και αν αναγκαστεί, θα το χρησιμοποιήσει».

«Αυτό είναι γελοίο!» είπε η πριγκίπισσα. «Δεν μπορείτε να με απειλείτε. Είμαι μια πριγκίπισσα».

«Γνωρίζουμε πολύ καλά τι είσαι», είπε ο Ροσκούρο. «Ωστόσο, το μαχαίρι δεν ενδιαφέρεται διόλου για το αν είσαι πριγκίπισσα ή όχι. Και θα σε πληγώσει, σε διαβεβαιώνω, όπως θα πλήγωνε κάθε άλλο ανθρώπινο πλάσμα».

Η Μπιζέλα κοίταξε τη Μιγκ. Η Μιγκ χαμογέλασε. Το μαχαίρι γυάλιζε στο φως το κεριού.

«Μιγκ...» της είπε με φωνή που έτρεμε.

«Στα αλήθεια, πριγκίπισσα, νομίζω πως η Μιγκ δε θέλει και πολύ για να χρησιμοποιήσει αυτό το μαχαίρι. Άλλωστε, είναι ένα επικίνδυνο πλάσμα που εύκολα καθοδηγείται», πρόσθεσε ο Ροσκούρο.

«Μα δεν είμαστε φίλες, Μιγκ;» είπε η Μπιζέλα.

«Τι;» ρώτησε η Μιγκ.

«Πίστεψέ με, δεν είστε φίλες», μεσολάβησε ο Ροσκούρο. «Και νομίζω πως θα ήταν καλύτερα εάν απευθυνόσουν σ' εμένα από 'δώ και πέρα, πριγκίπισσα. Εγώ αποφασίζω εδώ. Κοίταξέ με».

Η Μπιζέλα κοίταξε τότε τον αρουραίο και το κουτάλι πάνω στο κεφάλι του. Η καρδιά της χτύπησε μια φορά και μετά, πάλι άλλη μια φορά.

«Με γνωρίζεις, πριγκίπισσα;»

«Όχι», του απάντησε σκύβοντας το κεφάλι. «Δε σε γνωρίζω».

Αλλά, αγαπητέ αναγνώστη, η αλήθεια είναι πως τον αναγνώρισε. Ήταν ο αρουραίος που είχε πέσει μέσα στη σούπα της μαμάς της και φορούσε στο κεφάλι του το κουτάλι της σούπας της πεθαμένης βασίλισσας. Η πριγκίπισσα κράτησε το κεφάλι της σκυφτό. Συγκεντρώθηκε για να συγκρατήσει το θυμό που έβραζε μέσα της.

«Με γνωρίζεις, πριγκίπισσα,» ρώτησε ο Ροσκούρο.

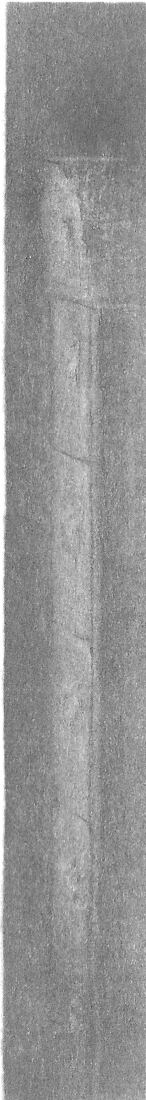
«Κοίταξέ με πάλι, πριγκίπισσα. Ή μήπως δεν αντέχεις να κοιτάξεις; Μήπως ενοχλούνται οι βασιλικές σου ευαισθησίες και δεν επιτρέπουν στο βλέμμα σου να αφεθεί πάνω σε έναν αρουραίο;»

«Δε σε ξέρω», του είπε, «και δε φοβάμαι να σε κοιτάξω».

Η Μπιζέλα σήκωσε το κεφάλι της αργά. Στύλωσε προκλητικά τα μάτια της πάνω στον αρουραίο.

«Πολύ καλά», είπε ο Ροσκούρο. «Ό,τι πεις εσύ. Δε με ξέρεις. Παρ' όλα αυτά, πρέπει να κάνεις ό,τι σου λέω, μια και η φίλη μου εδώ κρατάει μαχαίρι. Λοιπόν, σήκω από το κρεβάτι, πριγκίπισσα. Θα πάμε μια εκδρομούλα. Θα ήθελα να φορέσεις το πιο αγαπημένο σου φόρεμα, αυτό που φορούσες σε μια δεξίωση πριν από λίγο καιρό».

«Και να φορέσεις την κο-

ρόνα σου», είπε η Μιγκ. «Φόρεσέ το αυτό στο περιγικικό κεφάλι σου».

«Ναι, περιγκίπισσα, μην ξεχάσεις την κορόνα σου», είπε ο Ροσκούρο.

Η Μπιζέλα, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω στον Ροσκούρο, έσπρωξε τα σκεπάσματα και βγήκε από το κρεβάτι.

«Κάνε γρήγορα», τη διέταξε ο Ροσκούρο. «Πρέπει να πάμε την εκδρομούλα μας όσο είναι ακόμα σκοτεινά και όλος ο πύργος κοιμάται. Κανένας δεν μπορεί καν να διανοηθεί τι σου επιφυλάσσει η μοίρα σου». Η περιγκίπισσα πήρε ένα φουστάνι από την ντουλάπα της. «Ναι, αυτό είναι που έλεγα. Κοίτα πώς λάμπει στο φως. Υπέροχο!» της είπε ο αρουραίος.

«Χρειάζομαι κάποιον να μου κουμπώσει τα κουμπιά», είπε η περιγκίπισσα φορώντας το φόρεμα. «Μιγκ, πρέπει να με βοηθήσεις».

«Μικρή περιγκίπισσα, νομίζεις ότι μπορείς να κοροϊδέψεις έναν αρουραίο; Η αγαπητή μας Μίγκερι Σο δε θ' αφήσει το μαχαίρι της ούτε για ένα λεπτό. Έτσι δεν είναι, Μίγκερι Σο; Γιατί κάτι τέτοιο μπορεί να καταστρέψει όλες σου τις ευκαιρίες να γίνεις περιγκίπισσα. Τα λέω σωστά;» είπε ο Ροσκούρο.

«Ναι, έτσι είναι», συμφώνησε η Μιγκ.

Καθώς η Μιγκ κρατούσε το μαχαίρι απειλητικά προς την περιγκίπισσα, η Μπιζέλα κάθισε και άφησε

τον αρουραίο να γλιστρήσει πάνω στην πλάτη της και να της κουμπώσει ένα ένα τα κουμπιά.

Η πριγκίπισσα στεκόταν ακίνητη. Η μόνη κίνηση που επέτρεψε στον εαυτό της ήταν να σαλιώνει τα χείλη της ξανά και ξανά, γιατί νόμιζε πως έτσι θα μπορούσε να γευτεί τη γλυκιά και αλμυρή σούπα που ονειρευόταν πως την τάιζε η μαμά της.

«Δεν έχω ξεχάσει, μανούλα μου», ψιθύρισε. «Δεν έχω ξεχάσει εσένα. Δεν έχω ξεχάσει τη σούπα».

Κεφάλαιο 38 ~

Όλες οι καρδιές στο σκοτάδι

Το περίεργο τριό κατέβηκε τις χρυσές σκάλες του πύργου. Η πριγκίπισσα και η Μιγκ περπατούσαν η μία πλάι στην άλλη και ο Ροσκούρο κρυμμένος στην τσέπη της Μιγκ. Η Μιγκ κρατούσε το μαχαίρι με τη μύτη στραμμένη στην πλάτη της Μπιζέλα και κατέβαιναν μαζί όλο και πιο κάτω, όλο και πιο κάτω.

Η πριγκίπισσα αφέθηκε στη μοίρα της μια και όλοι γύρω της κοιμόνταν. Ο βασιλιάς κοιμόταν στο τεράστιο κρεβάτι του φορώντας το στέμμα στο κεφάλι και έχοντας τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος του. Ονειρευόταν πως η γυναίκα του, η βασίλισσα, ήταν ένα πουλί με πράσινα και χρυσά φτερά που φώναζε τ' όνομά του –*Φίλιππε, Φίλιππε, Φίλιππε*– χωρίς σταματημό.

Η μαγείρισσα κοιμόταν σ' ένα διπλό μικρό κρεβάτι στην κουζίνα και ονειρευόταν πως είχε χάσει

μια συνταγή για σούπες και της ήταν αδύνατο να τη βρει. «Πού στο καλό την έβαλα;» μουρμούριζε μέσα στον ύπνο της. «Ήταν η αγαπημένη σούπα της βασίλισσας. Πρέπει οπωσδήποτε να τη βρω».

Όχι πολύ μακριά από τη μαγείρισσα, μέσα στην αποθήκη, στην κορυφή ενός σακιού με αλεύρι, κοιμόταν ο Ντεσπερό και ονειρευόταν ιππότες με αστραφτερές πανοπλίες, σκοτάδι και φως.

Μέσα σ' όλο αυτό το σκοτάδι του κοιμισμένου πύργου, το μοναδικό φως που υπήρχε ήταν από το κερί που κρατούσε στο χέρι της η Μίγκερι Σο. Το κερί φώτιζε το φόρεμα της πριγκίπισσας και το έκανε να αστράφτει ενώ εκείνη περπατούσε καμαρωτή μέσα στο σκοτάδι προσπαθώντας να μη φοβάται.

Σ' αυτή την ιστορία, αγαπητέ αναγνώστη, μιλήσαμε για την καρδιά του ποντικού, την καρδιά του αρουραίου και την καρδιά της υπηρέτριας, της Μίγκερι Σο, αλλά δεν έχουμε μιλήσει ακόμα για την καρδιά της πριγκίπισσας. Όπως όλες οι καρδιές, ήταν κι αυτή μπερδεμένη, σκιασμένη από σκοτάδι με φωτεινές πιτσιλιές.

Τα σκοτεινά πράγματα στην καρδιά της πριγκίπισσας ήταν τα εξής: ένα μικρό αλλά αναμμένο κάρβουνο μίσους για τον αρουραίο που ήταν υπεύθυνος για το θάνατο της μητέρας της, και μια τεράστια θλίψη, μια βαθιά λύπη που η μητέρα της ήταν

πεθαμένη κι εκείνη μπορούσε να της μιλάει μόνο στα όνειρά της.

Υπήρχε, όμως, και φως στην καρδιά της πριγκίπισσας. Αγαπητέ αναγνώστη, με μεγάλη μου χαρά σου λέω πως η Μπιζέλα ανήκε σ' αυτό το σπουδαίο είδος των ανθρώπων που λέγονται ευσπλαχνικοί. Ξέρεις τι σημαίνει να είσαι ευσπλαχνικός;

Θα σου εξηγήσω. Σημαίνει πως, όταν σε απαγάγουν για να σε σύρουν στο μπουντρούμι, μ' ένα μεγάλο μαχαίρι να σε απειλεί, και ενώ εσύ προσπαθείς να φανείς γενναίος, είσαι ακόμα σε θέση να σκεφτείς έστω και για ένα λεπτό τον άνθρωπο που κρατάει το μαχαίρι. Μπαίνεις στη διαδικασία να σκεφτείς: «Ω! Η καημένη Μιγκ. Θέλει τόσο πολύ να γίνει μια πριγκίπισσα και νομίζει ότι αυτός είναι ο τρόπος. Καημένη, Μιγκ. Άραγε, πώς είναι να ζητάς κάτι τόσο απεγνωσμένα;»

Αυτό, αγαπητέ αναγνώστη, είναι ευσπλαχνία. Και τώρα έχεις αποκτήσει μια μικρή εικόνα της καρδιάς της πριγκίπισσας – μίσος, λύπη, καλοσύνη, ευσπλαχνία. Καθώς κατέβαινε τις χρυσές σκάλες και περνούσε μέσα από την κουζίνα μαζί με τον αρουραίο και την υπηρέτρια, έξω από τον πύργο άρχισε, επιτέλους, να ξημερώνει.

Κεφάλαιο 39 ~

Η απουσία της αγαπημένης

Ο ήλιος ανέτειλε και φώτισε τις πράξεις του Ροσκούρο και της Μίγκερι Σο. Επιτέλους, ξύπνησε και ο Ντεσπερό αλλά –αλίμονο!– ξύπνησε πολύ αργά.

«Δεν τη βλέπω πουθενά», φώναζε η Λουίζ. «Δεν έχω ιδέα τι έγινε. Χαίρομαι όμως που την ξεφορτωθήκαμε. Να πάει από 'κεί που 'ρθε».

Ο Ντεσπερό σηκώθηκε και κοίταξε πίσω του. Ω! Η ουρά του έλειπε! Είχε κοπεί από το μαχαίρι. Πού μπορεί να ήταν τώρα η ουρά του;

«Συνέβη κάτι ακόμα πιο τρελό. Ο Γκρέγκορι πέθανε!» φώναζε η μαγεύρισσα. «Ο καημένος ο γέρος, ποιος ξέρει ποιος του έκοψε το σκοινί και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι τρομαγμένος μέχρι θανάτου. Παράειναι πολλά όλα αυτά».

«Όχι, όχι», ψιθύρισε ο Ντεσπερό. «Ω, όχι! Ο Γκρέγκορι είναι πεθαμένος». Ο ποντικός στάθηκε

όρθιος στα πόδια του και άρχισε να κατεβαίνει κάτω από το ράφι. Φτάνοντας στο πάτωμα, πέρασε το κεφάλι του κάτω από την πόρτα της αποθήκης και είδε τη μαγείρισσα να στέκεται στη μέση της κουζίνας, σφίγγοντας τα παχουλά της χέρια. Δίπλα της στεκόταν μια ψηλή γυναίκα που κουδούνιζε ένα μάτσο κλειδιά.

«Έτσι ακριβώς», έλεγε η Λουίζ. «Όλοι οι άνθρωποι του βασιλιά είχαν πάει στο μπουντρούμι ψάχνοντας για την Μπιζέλα και ποιον νομίζετε πως έφεραν μαζί τους όταν επέστρεψαν; Έφεραν το γέρο και, μάλιστα, πεθαμένο. Και τώρα μου λέτε ότι λείπει και η Μιγκ. Σκασίλα μου!»

Ο Ντεσπερό άφησε μια μικρή κραυγή απελπισίας. Τον είχε πάρει ο ύπνος και ο αρουραίος είχε αναλάβει δράση. Η πριγκίπισσα είχε εξαφανιστεί.

«Τι κόσμος είναι αυτός που ζούμε, δεσποινίς Λουίζ! Οι πριγκίπισσες απαγάγονται κάτω από τη μύτη μας, οι βασίλισσες πεθαίνουν στα καλά καθούμενα κι εμείς δεν μπορούμε να ανακουφιστούμε με μια σούπα!» Και τελειώνοντας αυτή τη φράση, η μαγείρισσα άρχισε να κλαίει.

«Σσς!» την έκοψε η Λουίζ. «Σε παρακαλώ, μη λες αυτή τη λέξη».

«Σούπα!» φώναξε η μαγείρισσα. «Θα τη λέω. Κανένας δεν μπορεί να με σταματήσει. Σούπα!

Σούπα! Σούπα!» Κι ύστερα άρχισε να κλαίει με αναφιλητά, να ουρλιάζει και να στριγκλίζει.

«Έλα τώρα!» προσπάθησε να την παρηγορήσει η Λουίζ και πήγε ν' αγγίξει τη μαγείρισσα, αλλά εκείνη της έδωξε το χέρι απότομα.

«Όλα θα πάνε καλά», είπε η Λουίζ.

«Δε θα πάει τίποτα καλά», είπε η μαγείρισσα και σκούπισε τα δάκρυά της με το στρίφωμα της ποδιάς της. «Τίποτα δε θα ξαναπάει ποτέ καλά. Μας πήραν τη μικρή μας αγαπημένη. Χωρίς την πριγκίπισσα δεν υπάρχει κανένα νόημα στη ζωή μας».

Ο Ντεσπερό έμεινε έκπληκτος ακούγοντας τη μαγείρισσα, μια τόσο άκαρδη γυναίκα που μισούσε τους ποντικούς, να νιώθει τέτοια συμπόνια και αγάπη για την αγαπημένη του πριγκίπισσα όσο και ο ίδιος.

Η Λουίζ πήγε πάλι ν' αγγίξει τη μαγείρισσα κι αυτή τη φορά η μαγείρισσα της επέτρεψε να βάλει το χέρι της γύρω από τον ώμο της.

«Τι θα κάνουμε; Τι θα κάνουμε;» έλεγε και έκλαιγε με αναφιλητά.

«Έλα τώρα, σώπα!» είπε η Λουίζ.

Αλίμονο, όμως, δεν υπήρχε κανένας για ν' ανακουφίσει τον Ντεσπερό. Έτσι κι αλλιώς, όμως, δεν είχε χρόνο για κλάματα. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Έπρεπε να βρει το βασιλιά. Επειδή είχε ακούσει το

σχέδιο του Ροσκούρο, ο Ντεσπερό ήξερε ότι η πριγκίπισσα ήταν κρυμμένη στο μπουντρούμι. Και καθώς ήταν πιο έξυπνος από τη Μίγκερι Σο, μυρίστηκε την τρομερή αλήθεια που κρυβόταν πίσω από τα λόγια του Ροσκούρο. Καταλάβαινε πως η Μιγκ δε θα γινόταν ποτέ πριγκίπισσα. Επίσης γνώριζε πως όταν ο αρουραίος θα συλλάμβανε την Μπιζέλα, δε θα την άφηνε ποτέ να φύγει.

Έτσι, λοιπόν, ο μικρός ποντικός που είχε βουτηχτεί στο λάδι, πασσαλειμμένος με το αλεύρι και χωρίς την ουρά του, βγήκε από την αποθήκη και πέρασε ανάμεσα από τις γυναίκες που έκλαιγαν.

Κεφάλαιο 40 ~

Το συμβούλιο των Ποντικών

Πήγε πρώτα στο δωμάτιο με το θρόνο, αλλά ο βασιλιάς δε βρισκόταν εκεί. Τότε ο Ντεσπερό γλίστρησε από μια τρύπα στην κορνίζα του τοίχου και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο της πριγκίπισσας. Στο δρόμο συνάντησε το Συμβούλιο των Ποντικών, τριάντα ποντικούς και τον αξιότιμο Πόντικα να κάθονται γύρω από ένα ξύλο για να λύσουν σπουδαία ποντικοθέματα. Ο Ντεσπερό πάγωσε και κοντοστάθηκε.

«Αξιότιμοι ποντικοί!» είπε ο αξιότιμος Πόντικας και μετά είδε τον Ντεσπερό πάνω από το τραπέζι των συνεδριάσεων. «Ντεσπερό!» ψιθύρισε.

Όλοι οι άλλοι ποντικοί έσκυψαν μπροστά τεντώνοντας τ' αφτιά τους για να καταλάβουν τη λέξη που ξεστόμισε ο αρχηγός του συμβουλίου.

«Ορίστε;» είπε ο ένας.

«Μπορείς να το επαναλάβεις;» ζήτησε ο άλλος.

«Δεν άκουσα καλά», είπε ο τρίτος. «Νόμιζα πως είπες “Ντεσπερό”».

Ο αξιότιμος Πόντικας συγκεντρώθηκε και προσπάθησε να ξαναμιλήσει.

«Αγαπητά μέλη», είπε, «ένα φάντασμα... Ένα φάντασμα!» και σήκωσε το τρεμάμενο χέρι του δείχνοντας τον Ντεσπερό.

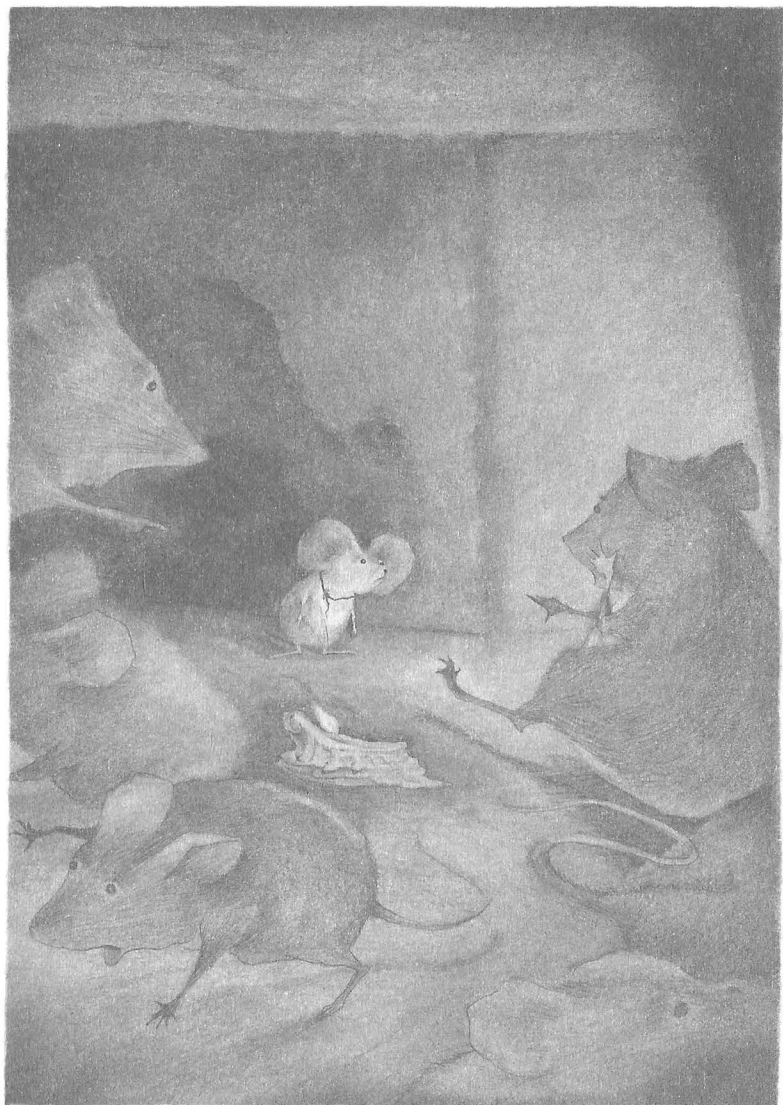
Οι υπόλοιποι ποντικοί γύρισαν να δουν και αντίκρισαν τον Ντεσπερό Τίλινγκ, καλυμμένο με αλεύρι, να τους κοιτάει και την κόκκινη κλωστή δεμένη ακόμη γύρω από το λαιμό του σαν μια λεπτή γραμμή από αίμα να μαρτυράει αυτά που είχαν συμβεί.

«Ντεσπερό...» είπε ο Λέστερ. «Γιε μου, ξαναγύρισες!»

Ο Ντεσπερό κοίταξε τον πατέρα του και είδε ένα γερο-ποντικό του οποίου η γούνα είχε αρχίσει να γκριζάρει. Πώς μπορεί να συνέβη κάτι τέτοιο; Ο Ντεσπερό είχε λείψει για λίγες ημέρες, αλλά ο πατέρας του έδειχνε ξαφνικά πολύ γερασμένος· σαν να είχαν περάσει χρόνια από τότε που τον έδωξαν.

«Γιε μου, φάντασμα του γιου μου», είπε ο Λέστερ με τρεμάμενα μουστάκια. «Σε βλέπω στον ύπνο μου κάθε βράδυ. Ονειρεύομαι πως κρατάω το ρυθμό στο τύμπανο που σε οδήγησε στο θάνατο. Έκανα λάθος. Αυτό που έκανα ήταν τραγικό λάθος».

«Όχι!» φώναξε ο αξιότιμος Πόντικας. «Όχι!»

«Γιε μου, ξαναγύρισες!» είπε ο Λέστερ.

«Το έχω καταστρέψει», είπε ο Λέστερ. «Έχω καταστρέψει το τύμπανο. Θα με συγχωρέσεις;» είπε στον Ντεσπερό κρατώντας τα χέρια του σφιχτά καθώς κοίταζε το γιο του.

«Όχι!» φώναξε ο αξιότιμος Πόντικας πάλι. «Μη ζητάς από το φάντασμα να σε συγχωρέσει, Λέστερ. Έκανες αυτό που έπρεπε να κάνεις. Έκανες το καλύτερο για την κοινότητα των ποντικών».

Ο Λέστερ αγνόησε τον αξιότιμο Πόντικα.

«Γιε μου», είπε, «σε παρακαλώ...»

Ο Ντεσπερό κοίταξε τον πατέρα του με την γκριζα πιτσιλωτή γούνα, τα τρεμάμενα μουστάκια και τα χέρια σφιχτά ενωμένα μπροστά στη καρδιά του και αισθάνθηκε ξαφνικά τη δική του καρδιά έτοιμη να ραγίσει. Ο πατέρας του έμοιαζε τόσο μικρός, τόσο λυπημένος.

«Συγχώρεσέ με», είπε πάλι ο Λέστερ.

Η συγχώρεση, αγαπητέ αναγνώστη, είναι, νομίζω, κάτι που μοιάζει πολύ με την ελπίδα και την αγάπη. Ένα δυνατό και υπέροχο πράγμα αλλά και γελοίο συγχρόνως. Δεν είναι γελοίο, έπειτα απ' όλα αυτά, να συγχωρέσει ο γιος τον πατέρα, ο οποίος κρατούσε το ρυθμό στο τύμπανο οδηγώντας το παιδί του στο θάνατο; Δεν είναι γελοίο να μπορεί να συγχωρεί ένας ποντικός οποιονδήποτε που του έχει φερθεί με τέτοια δολιότητα;

Παρ' όλα αυτά όμως, ο Ντεσπερό Τίλινγκ είπε τις εξής λέξεις στον πατέρα του: «Σε συγχωρώ, μπαμπά». Και τις είπε γιατί αισθάνθηκε πως ήταν ο μόνος τρόπος να σώσει τη δική του καρδιά ώστε να μη σπάσει στα δύο.

Ο Ντεσπερό, αγαπητέ αναγνώστη, είπε αυτές τις λέξεις για να σώσει τον εαυτό του και, στη συνέχεια, γύρισε και μίλησε σε όλο το Συμβούλιο των Ποντικών.

«Κάνετε λάθος», τους είπε. «Όλοι σας μου ζητήσατε να αναγνωρίσω τα αμαρτήματά μου. Τώρα σας ζητώ να κάνετε κι εσείς το ίδιο. Με αδικήσατε. Μετανοήστε».

«Ποτέ!» δήλωσε ο αξιότιμος Πόντικας.

Ο Ντεσπερό στάθηκε μπροστά στο Συμβούλιο των Ποντικών και συνειδητοποίησε ότι ήταν ένας τελείως διαφορετικός ποντικός από την τελευταία φορά που τους αντιμετώπισε. Είχε πάει στο μπουντρούμι και είχε ξαναγυρίσει. Ήξερε πράγματα που αυτοί ποτέ τους δε θα γνώριζαν. Η γνώμη τους γι' αυτόν δεν είχε καμία σημασία. Καμία απολύτως. Κι έτσι, χωρίς να πει άλλη κουβέντα, ο Ντεσπερό τους γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

Μετά την αποχώρηση του Ντεσπερό, ο Επικεφαλής ποντικός χτύπησε το τρεμάμενο χέρι του πάνω στο τραπέζι.

«Ποντικοί του Συμβουλίου», είπε, «μας επισκέφτηκε ένα φάντασμα που μας ζήτησε να μετανοήσουμε. Τώρα θα ψηφίσουμε. Όσοι συμφωνείτε πως αυτή η επίσκεψη δε συνέβη ποτέ, σηκώστε τα χέρια».

Όλα τα μέλη του Συμβουλίου των Ποντικών σηκώσαν τα χέρια.

Μόνο ένας ποντικός δε συμμετείχε σ' αυτή την ψηφοφορία. Αυτός ήταν ο πατέρας του Ντεσπερό. Ο Λέστερ Τίλινγκ είχε σκύψει το κεφάλι για να μη βλέπει τους άλλους ποντικούς. Προσπαθούσε να κρύψει τα δάκρυά του. Έκλαιγε, αγαπητέ αναγνώστη, γιατί είχε συγχωρεθεί.

Κεφάλαιο 41 ~

Τα δάκρυα του βασιλιά

Ο Ντεσπερό βρήκε το βασιλιά Φίλιππο στο δωμάτιο της Μπιζέλα να κάθεται στο κρεβάτι της κόρης του και να κρατάει σφιχτά στο στήθος του το κέντημα με την ιστορία της ζωής της. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του· μια μικρή λιμνούλα είχε σχηματιστεί στα πόδια του. Ο βασιλιάς έκλαιγε ασταμάτητα. Αγαπητέ αναγνώστη, έχεις δει ποτέ βασιλιά να κλαίει; Όταν οι δυνατοί γίνονται αδύναμοι, όταν αποκαλύπτουν την ανθρώπινη πλευρά τους, όταν ξεσκεπάζουν την καρδιά τους, αυτή η εκμηδένιση της προσωπικότητάς τους έχει κάτι το τρομερό.

Σίγουρα ο Ντεσπερό τρομοκρατήθηκε. Παρ' όλα αυτά, όμως, μίλησε.

«Κύριε...» είπε στο βασιλιά.

Ο βασιλιάς όμως δεν τον άκουσε, και τότε ο Ντεσπερό τον είδε να πετάει το κέντημα, να παίζει το

χρυσό στέμμα από τα πόδια του και να ξεσπάει χτυπώντας το δυνατά πάνω στο στήθος του. Ο βασιλιάς, όπως έχω ήδη αναφέρει, είχε μερικά ελαττώματα. Είχε μυωπία, εφάρμοζε γελοίους και παράλογους νόμους και, όπως η Μίγκερι Σο, έτσι και αυτός δε διακρινόταν για την ευφυΐα του.

Αλλά διέθετε κάτι που ήταν υπερβολικά όμορφο και θαυμαστό. Ήταν άνθρωπος που μπορούσε ν' αγαπήσει με όλη του την καρδιά. Και όπως ακριβώς είχε αγαπήσει τη βασίλισσα με όλη του τη δύναμη, το ίδιο αγαπούσε και την κόρη του, κι ακόμα πιο πολύ. Αγαπούσε την πριγκίπισσα Μπιζέλα περισσότερο κι απ' την ίδια τη ζωή του και τώρα του την είχαν πάρει.

Ωστόσο, ο Ντεσπερό είχε έρθει για να μιλήσει στο βασιλιά και έπρεπε οπωσδήποτε να το κάνει, γι' αυτό ξαναπροσπάθησε.

«Με συγχωρείτε», του είπε, μια και δεν ήταν σίγουρος πώς θα έπρεπε ένας ποντικός να απευθυνθεί στο βασιλιά. Η λέξη «κύριε» δεν του φαινόταν απόλυτα σωστή προσφώνηση. Ο Ντεσπερό το σκέφτηκε αυτό για αρκετή ώρα. Καθάρισε το λαιμό του και μίλησε όσο δυνατά μπορούσε.

«Με συγχωρείτε, κύριε Αριστοκράτη».

Ο βασιλιάς Φίλιππος σταμάτησε να χτυπάει το στήθος του με το στέμμα και κοίταξε γύρω του.

«Εδώ κάτω, κύριε Αριστοκράτη», είπε ο Ντεσπερό.

Ο βασιλιάς κοίταξε το πάτωμα αλληθωρίζοντας ενώ δάκρυα κυλούσαν ακόμη από τα μάτια του.

«Κάποιο έντομο μου μιλάει;» ρώτησε.

«Όχι», αποκρίθηκε ο Ντεσπερό. «Είμαι ένας ποντικός και έχουμε ξανασυναντηθεί».

«Ένας ποντικός!» μούγκρισε ο βασιλιάς. «Ο ποντικός δεν είναι παρά ένα βήμα πριν από τον αρουραίο».

«Κύριε Αριστοκράτη, σας παρακαλώ...» είπε ο Ντεσπερό, «πρέπει να με ακούσετε. Αυτό που έχω να σας πω είναι πολύ σπουδαίο. Ξέρω πού είναι η κόρη σας».

«Ξέρεις;» ρώτησε ο βασιλιάς και φτερνίστηκε. Κατόπιν φύσηξε τη μύτη του πάνω στη βασιλική κάπα. «Πού είναι;» ρώτησε γονατίζοντας κάτω για να βλέπει καλύτερα τον Ντεσπερό, ενώ εξακολούθουσαν να πέφτουν τα δάκρυά του με θόρυβο πάνω στο κεφάλι του ποντικού και να ξεπλένουν το αλεύρι από την πλάτη του, αποκαλύπτοντας το πραγματικό χρώμα που είχε το τρίχωμά του.

«Κύριε Αριστοκράτη», είπε ο Ντεσπερό καθώς σκούπιζε τα δάκρυα του βασιλιά από τα δικά του μάτια, «βρίσκεται στο μπουντρούμι».

«Ψεύτη!» φώναξε ο βασιλιάς και έκατσε πίσω

στη θέση του. «Το ήξερα. Όλα τα τρωκτικά είναι ψεύτες και κλέφτες. Δε βρίσκεται στο μουντρούμι. Οι άνθρωποι μου την έψαξαν στο μουντρούμι».

«Μα μόνο οι αρουραίοι γνωρίζουν καλά το μουντρούμι, κύριε. Υπάρχουν χιλιάδες κρυψώνες που μόνο εκείνοι ξέρουν και μπορούν να βρουν εύκολα. Οι άνθρωποι σου δεν πρόκειται να τη βρουν, αν κάτι τέτοιο δεν το θελήσουν και οι αρουραίοι».

«Αχ!» είπε ο βασιλιάς και χτύπησε με τα χέρια του τ' αφτιά του. «Μη μου μιλάς για τους αρουραίους και για το τι ξέρουν και δεν ξέρουν. Οι αρουραίοι είναι παράνομοι! Οι αρουραίοι είναι κατά του νόμου. Δεν υπάρχουν αρουραίοι στο βασίλειό μου. Δεν υπάρχουν», φώναξε ο βασιλιάς.

«Κύριε Αριστοκράτη, αυτό δεν είναι αλήθεια. Εκατοντάδες αρουραίοι ζουν στο μουντρούμι του πύργου. Ένας απ' αυτούς έκλεψε την κόρη σας κι αν στείλετε...»

Τότε ο βασιλιάς άρχισε να μουγκρίζει.

«Δεν μπορώ να σ' ακούω!» είπε. «Δεν μπορώ να σ' ακούω. Εξάλλου, ό,τι κι αν λες, είναι λάθος γιατί είσαι ένα τρωκτικό, άρα ένας ψεύτης!» Άρχισε και πάλι να μουγκρίζει. Έπειτα σταμάτησε και είπε: «Έχω καλέσει μάντισσες και μάγους να έρθουν από μακρινές χώρες. Αυτοί θα μου πουν πού βρίσκεται η όμορφη κόρη μου. Αυτοί θα μου πουν την

αλήθεια. Ένας ποντικός δεν μπορεί να πει την αλήθεια».

«Σας λέω την αλήθεια. Τ' ορκίζομαι», είπε ο Ντεσπερό.

Αλλά ο βασιλιάς δεν άκουγε. Κάθισε, κάλυψε τ' αφτιά του με τα χέρια του και μούγκριζε δυνατά. Μεγάλες χοντρές σταγόνες από δάκρυα κυλούσαν από το πρόσωπό του και έπεφταν στο πάτωμα.

Ο Ντεσπερό τον κοίταζε με κατάπληξη και αγωνία. Τι έπρεπε να κάνει τώρα; Έβαλε νευρικά το χέρι του πάνω στο λαιμό του και τράβηξε την κόκκινη κλωστή. Και ξαφνικά το όνειρο που είχε δει εμφανίστηκε μπροστά του ολοζώντανο· το σκοτάδι και το φως, ο ιππότης να κουνάει το σπαθί του και η φοβερή στιγμή που συνειδητοποίησε πως η πανοπλία του ιππότη ήταν άδεια.

Και ύστερα, αγαπητέ αναγνώστη, καθώς στεκόταν εκεί μπροστά στο βασιλιά, μια υπέροχη, εκπληκτική ιδέα μπήκε στο μυαλό του. Μήπως η άδεια πανοπλία ήταν άδεια για κάποιο λόγο; Μήπως ήταν άδεια γιατί περίμενε κάποιον να μπει μέσα; Μήπως αυτόν;

«Με ξέρεις», του είχε πει ο ιππότης στο όνειρό του.

«Ναι, σε ξέρω», είπε δυνατά ο Ντεσπερό γεμάτος έκπληξη.

«Δεν μπορώ να σ' ακούσω», ψιθύρισε ο βασιλιάς.

«Θα πρέπει να το κάνω μόνος μου», είπε ο ποντι-

κός. «Θα γίνω ο ιππότης μέσα στην αστραφτερή πανοπλία. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Θα πρέπει να τα καταφέρω μόνος μου».

Ο Ντεσπερό γύρισε την πλάτη του. Άφησε το βασιλιά να κλαίει και πήγε να βρει τον Τελετάρχη της κόκκινης κλωστής.

Κεφάλαιο 42 ~

Το υπόλοιπο της κλωστής

Ο Τελετάρχης της κόκκινης κλωστής καθόταν πάνω στην κουβαρίστρα με την κλωστή και, κουνώντας προς πίσω την ουρά του, μασουλούσε ένα κομμάτι σέλινο.

«Λοιπόν, κοιτάξτε εδώ», είπε όταν είδε τον Ντεσπερό. «Πρέπει να το δείτε αυτό· τον ποντικό που αγαπούσε την ανθρώπινη πριγκίπισσα, να επιστρέφει από το μπουντρούμι σώος κι αβλαβής. Ο παλιός τελετάρχης θα έλεγε ότι δεν έκανα τη δουλειά μου καλά γιατί είσαι ζωντανός. Μάλλον θα έδεσα πρόχειρα την κλωστή. Αλλά δεν είναι αλήθεια αυτό. Και πώς το ξέρω αν είναι ή αν δεν είναι αλήθεια; Επειδή η κλωστή είναι ακόμα περασμένη γύρω από το λαιμό σου».

Κούνησε το κεφάλι του και δάγκωσε ένα κομμάτι σέλινο.

«Χρειάζομαι το υπόλοιπο», είπε ο Ντεσπερό.

«Το υπόλοιπο τίνος; Του λαιμού σου;»

«Το υπόλοιπο της κλωστής».

«Δεν μπορώ να το δίνω σε κάθε παλιοποντικό», είπε ο Τελετάρχης. «Λένε πως η κόκκινη κλωστή έχει ιδιαίτερη σημασία· είναι ιερή. Έχοντας ασχοληθεί τόσο καιρό μ' αυτό το πράγμα, το ξέρω γι' αυτό που είναι στην πραγματικότητα».

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Ντεσπερό.

«Κλωστή», είπε ο Τελετάρχης και ροκάνισε άλλο ένα κομμάτι σέλινο. «Τίποτε λιγότερο, τίποτε περισσότερο. Αλλά προσποιούμαι, φίλε, προσποιούμαι. Μπορώ να μάθω τι έχεις σκοπό να κάνεις με την κλωστή;»

«Να σώσω την πριγκίπισσα».

«Ω! Ναι! Η πριγκίπισσα! Η όμορφη πριγκίπισσα. Έτσι δεν άρχισε όλη αυτή η ιστορία;»

«Πρέπει να τη σώσω. Μόνο εγώ μπορώ να το κάνω».

«Έτσι φαίνεται να συμβαίνει με τα περισσότερα πράγματα. Όλες τις δυσάρεστες δουλειές πρέπει να τις κάνει κάποιος μόνος του. Και πώς ακριβώς θα χρησιμοποιήσεις την κουβαρίστρα με την κλωστή για να σώσεις την πριγκίπισσα;»

«Ένας αρουραίος την έχει απαγάγει και την έχει κρύψει στο μπουντρούμι και γι' αυτό πρέπει να πάω

πίσω στο μπουντρούμι, που είναι γεμάτο διαδρόμους, στροφές και κρυψώνες».

«Σαν λαβύρινθος», είπε ο Τελετάρχης.

«Ναι, σαν λαβύρινθος. Και πρέπει να τη βρω, όπου κι αν την έχουν κρύψει, για να την οδηγήσω πάλι έξω· και ο μόνος τρόπος για να το κάνω αυτό είναι με μια κλωστή. Ο Γκρέγκορι, ο φύλακας, είχε δέσει ένα σκοινί γύρω απ' το λαιμό του για να μη χαθεί». Και καθώς ο ποντικός το έλεγε, ανατρίχιασε στη σκέψη του Γκρέγκορι με το κομμένο σκοινί, να πεθαίνει χαμένος μέσα στο σκοτάδι. «Εγώ», συμπλήρωσε ο Ντεσπερό, «εγώ θα χρησιμοποιήσω την κλωστή».

Ο Τελετάρχης κούνησε το κεφάλι του. «Κατάλαβα, κατάλαβα... Εσύ, φίλε, είσαι σε αποστολή», είπε κι έκοψε ένα κομμάτι σέλινο.

«Τι σημαίνει αυτό;» είπε ο Ντεσπερό.

«Δε χρειάζεται να ξέρεις. Πρέπει απλώς να νιώθεις το χρέος να κάνεις το μεγάλο, το σπουδαίο και το αδύνατο».

«Το αδύνατο;» ρώτησε ο Ντεσπερό.

«Το αδύνατο», επανέλαβε ο Τελετάρχης. Συνέχισε να τρώει το σέλινο και, στυλώνοντας τα μάτια στο κενό, κοίταξε μακριά, πέρα από τον Ντεσπερό, και ξαφνικά πήδησε κάτω από την κουβαρίστρα.

«Ποιος είμαι εγώ για να σταθώ εμπόδιο μπροστά

σε μια αποστολή; Πάρε την κουβαρίστρα και κύλησέ την».

«Μπορώ να την πάρω;»

«Ναι, για την αποστολή σου».

Ο Ντεσπερό άγγιξε την κουβαρίστρα με τα μπροστινά πόδια του και, στη συνέχεια, την έσπρωξε δοκιμαστικά προς τα εμπρός.

«Σ' ευχαριστώ», είπε κοιτάζοντας μέσα στα μάτια τον Τελετάρχη. «Δεν ξέρω το όνομά σου».

«Χόβις».

«Σ' ευχαριστώ, Χόβις».

«Υπάρχει και κάτι άλλο, κάτι που πάει με την κουβαρίστρα». Ο Χόβις πήγε μέσα σε μια γωνία και γύρισε με μια βελόνα. «Μπορείς να τη χρησιμοποιήσεις για προστασία».

«Σαν σπαθί. Σαν τον ιππότη με το σπαθί», είπε ο Ντεσπερό.

«Ακριβώς», του είπε ο Χόβις. Έκοψε λίγη κλωστή, την πέρασε από τη μύτη της βελόνας και την έδεσε γύρω από τη μέση του Ντεσπερό. «Υπέροχα!»

«Σ' ευχαριστώ, Χόβις», ξαναείπε ο Ντεσπερό και έσπρωξε μπροστά με το δεξιό ώμο του την κουβαρίστρα με την κλωστή.

«Περίμενε», τον συγκράτησε ο Χόβις. Στάθηκε στα πίσω πόδια του, έβαλε τα χέρια του πάνω στους ώμους του Ντεσπερό και έγειρε κοντά του. Ο ποντι-

«...Πηγαίνεις γιατί είναι δική σου επιλογή», είπε ο Τελετάρχης.

κούλης μύρισε τη διαπεραστική και καθαρή μυρωδιά του σέλινου, καθώς ο Χόβις έσκυψε το κεφάλι του και έκοψε την κλωστή γύρω από το λαιμό του με τα κοφτερά του δόντια.

«Έτοιμος!» είπε ο Χόβις όταν το κομμάτι με την κλωστή έπεσε κομμένο στο πάτωμα. «Τώρα είσαι ελεύθερος. Βλέπεις, δεν πας στο μπουντρούμι γιατί είσαι υποχρεωμένος να πας. Πηγαίνεις γιατί είναι δική σου επιλογή».

«Ναι, γιατί βρίσκομαι σε αποστολή», συμπλήρωσε ο Ντεσπερό και αισθάνθηκε καλά προφέροντας αυτή τη λέξη.

Αποστολή.

Πες το κι εσύ, αγαπητέ αναγνώστη. Πες τη λέξη «αποστολή» δυνατά. Είναι μια υπέροχη λέξη, έτσι δεν είναι; Τόσο μικρή μα τόσο γεμάτη από θαύμα, από ελπίδα.

«Στο καλό!» τον αποχαιρέτησε ο Χόβις καθώς ο Ντεσπερό έσπρωχνε την κουβαρίστρα με την κλωστή έξω από τη φωλιά του τελετάρχη. «Ποτέ μου δεν έχω γνωρίσει ποντικό που να έχει επιβιώσει από το μπουντρούμι και να επιλέγει να ξαναπάει πίσω. Στο καλό, φίλε. Στο καλό, ποντικέ των ποντικών».

Κεφάλαιο 43 ~

Τι αρακάτενε η μαγείρισσα;

Εκείνο το βράδυ ο Ντεσπερό κύλησε την κουβαρίστρα από τη φωλιά του Τελετάρχη της κόκκινης κλωστής και μέσα από αναρίθμητες τρύπες κατέβηκε τρία επίπεδα σκάλες.

Αγαπητέ αναγνώστη, επίτρεψέ μου να σου θέσω το θέμα υπό μία άλλη οπτική για να το καταλάβεις. Ο μέσος ποντικός του σπιτιού σου –ή του πύργου σου– ζυγίζει περίπου εκατόν είκοσι γραμμάρια. Ο Ντεσπερό, όπως γνωρίζεις, δεν αντιπροσώπευε με κανέναν τρόπο το μέσο ποντικό. Στην πραγματικότητα, ήταν τόσο μικροκαμωμένος, που ζύγιζε μόλις τα μισά από ό,τι ο μέσος ποντικός, δηλαδή εξήντα γραμμάρια. Αυτό είναι όλο. Σκέψου το. Δεν ήταν τίποτε παραπάνω από εξήντα γραμμάρια ποντικός που έσπρωχνε μια κουβαρίστρα με κλωστή που ζύγιζε όσο και ο ίδιος.

Ειλικρινά, ποιες νομίζεις πως είναι οι πιθανότητες που μπορεί να έχει ένα τόσο μικρό ποντίκι να πετύχει στην αποστολή του; Μηδαμινές! Ούτε μία στις χίλιες! Ωστόσο, δε θα πρέπει να σου διαφεύγει ο έρωτάς του για την πριγκίπισσα. Και ο έρωτας, όπως ήδη έχουμε πει, είναι ένα δυνατό, υπέροχο και γελοίο πράγμα, ικανό όμως να κινεί ακόμη και βουνά. Και, γιατί όχι, κουβαρίστρες με κλωστές.

Παρ' όλη την αγάπη, όμως, και τον ιερό σκοπό που είχε, ο Ντεσπερό ήταν πάρα πολύ κουρασμένος όταν έφτασε στην πόρτα της κουζίνας τα μεσάνυχτα. Τα πόδια του έτρεμαν, οι μύες του χοροπηδούσαν και το μέρος όπου θα έπρεπε να βρίσκεται η ουρά του παλλόταν. Και, φυσικά, είχε ακόμα πολύ δρόμο να διανύσει. Έπρεπε πρώτα να περάσει μέσα από την κουζίνα προκειμένου να κατεβεί τα σκαλιά για το μπουντρούμι και μετά, με κάποιον τρόπο, να περάσει από τη σκοτεινή περιοχή των αρουραίων, δίχως όμως να ξέρει προς τα πού ακριβώς να πάει. Όταν σταμάτησε για λίγο να αναλογιστεί αυτόν το λαβύρινθο ξανά μπροστά του, ο Ντεσπερό ένιωσε ένα οδυνηρό αίσθημα απόγνωσης να τον κυριεύει.

Έσκυψε το κεφάλι του πάνω από την κουβαρίστρα με την κλωστή και μύρισε το σέλινο. Τότε σκέφτηκε τον Χόβις, ο οποίος φαινόταν να πιστεύει σε

αυτόν και στην αποστολή του. Έτσι ο ποντικός σήκωσε το κεφάλι του, ίσιωσε τους ώμους του και σπρώχνοντας την κουβαρίστρα μπήκε μέσα στη κουζίνα. Εκεί είδε μια φωτιά αναμμένη.

Ο Ντεσπερό πάγωσε. Η μαγείρισσα βρισκόταν στην κουζίνα! Σκυμμένη πάνω από τη φωτιά, ανακάτενε κάτι. Άραγε, ήταν σάλτσα; Όχι. Μήπως ήταν κοκκινιστό; Όχι. Αυτό που ανακάτενε η μαγείρισσα ήταν μια σούπα. Σούπα, αγαπητέ αναγνώστη. Μέσα στον πύργο του βασιλιά, παρακούνοντας την εντολή του, ακριβώς κάτω από τη μύτη του, η μαγείρισσα ανακάτενε μια σούπα.

Ο Ντεσπερό την είδε να χώνει το πρόσωπό της μέσα στον ατμό που ανέβαινε από το τσουκάλι και να παίρνει βαθιές ανάσες. Χαμογελούσε μ' ένα μισό χαμόγελο και, καθώς ο ατμός αναδιδόταν από το σκεύος, σχημάτιζε ένα φωτοστέφανο γύρω από το κεφάλι της κάτω από το φως του κεριού. Ο Ντεσπερό ήξερε πόσο απεχθανόταν η μαγείρισσα τους ποντικούς που πηγαινοέρχονταν μέσα στην κουζίνα της. Θυμήθηκε όλες τις οδηγίες που την είχε ακούσει τότε να δίνει στη Μιγκ και αφορούσαν την εξόντωσή του: *«Σκότώσέ τον. Ο μόνος καλός ποντικός είναι ο πεθαμένος ποντικός».*

Για να καταφέρει όμως να φτάσει στην πόρτα του μπουντρουμιού έπρεπε να περάσει από την κου-

ζίνα, επομένως δεν είχε ώρα για χάσιμο. Σύντομα θα ξημέρωνε, θα ξυπνούσε ολόκληρο το κάστρο και ο ποντικός δε θα είχε καμία ελπίδα να σπρώχνει διαγώνια στο πάτωμα μια κουβαρίστρα με κλωστή χωρίς να τραβήξει την προσοχή. Τώρα θα έπρεπε να κρυφτεί από το βλοσυρό βλέμμα της μαγείρισσας. Και έτσι, μαζεύοντας το κουράγιο του, ο Ντεσπερό έγειρε πάνω στην κουβαρίστρα και αφέθηκε να κυλιστούν διαγώνια στο πάτωμα.

Η μαγείρισσα, κρατώντας ένα κουτάλι που έσταζε σούπα και με ένα φοβισμένο βλέμμα, παράτησε για λίγο το φαγητό και φώναξε: «Ποιος είναι εκεί;»

Κεφάλαιο 44 ~

Ποιανού είναι αυτά τα αφτιά;

«Ποιος είναι εκεί;» φώναξε πάλι η μαγείρισσα.

Ο Ντεσπερό, σοφά σκεπτόμενος, δεν έβγαλε τσιμουδιά. Στην κουζίνα βασίλευε σιωπή.

«Χμμ!...» ακούστηκε να κάνει η μαγείρισσα. «Τίποτα δεν είναι. Τίποτα απολύτως. Μόνο τα νεύρα μου παίζουν περιέργα παιχνίδια στ' αφτιά μου. Είσαι μια ηλίθια γριά», μονολόγησε και γύρισε πίσω στο τσουνάλι. «Είσαι μια ηλίθια γριά που φοβάσαι μην τυχόν σε πιάσουν να μαγειρεύεις σούπα».

Ο Ντεσπερό κυλούσε με την κουβαρίστρα. Καθώς λοιπόν ήταν σκυμμένος εκεί πάνω, με την καρδιά του να χτυπάει δυνατά και τα ποδαράκια του να τρέμουν, κάτι μικρό και υπέροχο συνέβη. Ένα νυχτερινό αεράκι μπήκε μέσα στην κουζίνα, χόρεψε πάνω από το τσουνάλι και, κλέβοντας λίγο από το άρωμα της σούπας, στροβιλίστηκε στον

αέρα και μετά χώθηκε στα ρουθούνια του ποντικού.

Ο Ντεσπερό ύψωσε τη μύτη του στον αέρα. Μύρισε. Μύρισε κι άλλο. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε μυρίσει κάτι τόσο υπέροχο και εμπνευσμένο. Με κάθε αναπνοή που έπαιρνε ένιωθε όλο και πιο γενναίος, όλο και πιο δυνατός. Η μαγείρισσα έσκυψε πάνω από το τσουκάλι, βούτηξε το κουτάλι στη σούπα και το φύσηξε για να κρυώσει. Μετά το έφερε στα χείλη της δοκίμασε και κατάπιε μια γουλιά.

«Χμμ!...» έκανε από ευχαρίστηση για τη θεσπέσια γεύση της. Μήπως όμως έλειπε κάτι; «Ίσως λίγο αλάτι», μονολόγησε. Άφησε το κουτάλι και έπιασε μια τεράστια αλατιέρα και αλάτισε τη σούπα.

Και ο Ντεσπερό, ανακτώντας θάρρος από τη μυρωδιά της σούπας, ξανάρχισε να σπρώχνει την κουβαρίστρα.

«Γρήγορα...» παρότρυνε τον εαυτό του κυλώντας την κουβαρίστρα. «Κάν' το γρήγορα. Μη σκέφτεσαι. Μόνο σπρώχνε».

Η μαγείρισσα, στριφογυρνώντας την αλατιέρα στο χέρι, φώναξε: «Ποιος είναι εκεί;»

Ο Ντεσπερό σταμάτησε να σπρώχνει. Και καθώς η μαγείρισσα έπιασε το κερί και το σήκωσε ψηλά, εκείνος κρύφτηκε πίσω από την κουβαρίστρα.

«Χμμ!...» έκανε. Το κερί πλησίαζε όλο και πιο κοντά. «Τι είναι αυτό;»

Το κερί φώτισε τα μεγάλα αφτιά του Ντεσπερό που εξείχαν πίσω από την κουβαρίστρα.

«Ποιανού είναι αυτά τα αφτιά;» ρώτησε η μαγείρισσα.

Τότε το φως από το κερί αποκάλυψε όλο τη μουσούδα του Ντεσπερό.

«Ένας ποντικός...» μουρμούρισε η μαγείρισσα.
«Ένας ποντικός στην κουζίνα μου».

Ο Ντεσπερό έκλεισε τα μάτια του και ετοιμάστηκε να πεθάνει. Περίμενε το τέλος του, αγαπητέ αναγνώστη· και περίμενε... Ύστερα όμως άκουσε γέλια. Άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε τη μαγείρισσα.

«Χα χα!» έκανε η μαγείρισσα. «Πρώτη φορά είμαι ευχαριστημένη που βλέπω έναν ποντικό μέσα στην κουζίνα μου. Γιατί είμαι ευχαριστημένη; Χα χα! Γιατί ο ποντικός δεν είναι άνθρωπος του βασιλιά να με τιμωρήσει που έφτιαξα μια σούπα. Γι' αυτόν το λόγο. Γιατί ένας ποντικός δεν είναι άνθρωπος του βασιλιά για να με πάει στο μπουντρούμι που έχω ένα κουτάλι. Ένας ποντικός. Εγώ, η μαγείρισσα, είμαι ευχαριστημένη που βλέπω έναν ποντικό!»

Το πρόσωπο της μαγείρισσας ήταν κόκκινο και το στομάχι της έτρεμε.

«Χα χα!» έκανε ξανά. «Και όχι έναν οποιονδήποτε ποντικό, αλλά έναν ποντικό χωρίς ουρά και με μια βελόνα γύρω από τη μέση του. Καλά, δεν είναι

καταπληκτικό; Χα χα!» Κούνησε το κεφάλι της και σκούπισε τα μάτια της. «Κοίτα, ποντικέ. Αυτό που συμβαίνει είναι απίστευτο. Και γι' αυτόν το λόγο πρέπει να υπάρξει ειρήνη ανάμεσά μας. Δε θα σε ρωτήσω τι κάνεις μέσα στην κουζίνα μου. Και εσύ δε θα πεις σε κανέναν τι μαγειρεύω».

Γύρισε την πλάτη της, πήγε πίσω στο φαγητό, έβαλε το κερί στη θέση του, σήκωσε το κουτάλι, το βούτηξε στη σούπα και το ξανάβγαλε για να δοκιμάσει άλλη μια ρουφηξιά γλείφοντας τα χείλη της.

«Ακόμη δεν είναι εντάξει. Κάτι λείπει», είπε.

Ο Ντεσπερό δεν κουνήθηκε. Δεν μπορούσε να κουνηθεί. Είχε παραλύσει από το φόβο του. Κάθισε κάτω στη μέση της κουζίνας. Ένα μικρό δάκρυ κύλησε από το αριστερό μάτι του. Περίμενε να τον είχε σκοτώσει η μαγείρισσα. Αντίθετα, αυτή άρχισε να γελάει μαζί του κι εκείνος έμεινε έκπληκτος με τον εαυτό του για το πόσο τον πονούσε αυτό το γέλιο.

Κεφάλαιο 45 ~

Θέλεις λίγη σούπα;

Η μαγείρισσα ανακάτεψε τη σούπα, ακούμπησε κάτω το κουτάλι, κράτησε το κερί ψηλά και ξανακοίταξε τον Ντεσπερό.

«Τι περιμένεις;» τον ρώτησε. «Φύγε! Φύγε! Φύγε! Δεν πρόκειται να υπάρξει ξανά άλλη ευκαιρία για κανέναν άλλο ποντικό να το σκάσει αλώβητος από την κουζίνα μου».

Η μυρωδιά της σούπας ταξίδεψε πάλι προς τον Ντεσπερό. Σήκωσε τη μύτη του ψηλά και μύρισε τον αέρα. Τα μουστάκια του άρχισαν να τρέμουν.

«Αυτή η μυρωδιά είναι από τη σούπα», του εξήγησε. «Η προιγκίπισσα, όχι ότι το ξέρεις ή ενδιαφέρεσαι, εξαφανίστηκε –ο Θεός να ευλογεί την καλή της καρδιά– και περνάμε δύσκολα. Και όταν οι καιροί είναι δύσκολοι, σούπα είναι η απάντηση. Δε μυρίζει σαν απάντηση αυτή η μυρωδιά;»

«Ναι», είπε ο Ντεσπερό και κούνησε το κεφάλι του.

Η μαγείρισσα απομακρύνθηκε από κοντά του. Έβαλε το κερί κάτω, σήκωσε το κουτάλι της και άρχισε να ανακατεύει τη σούπα.

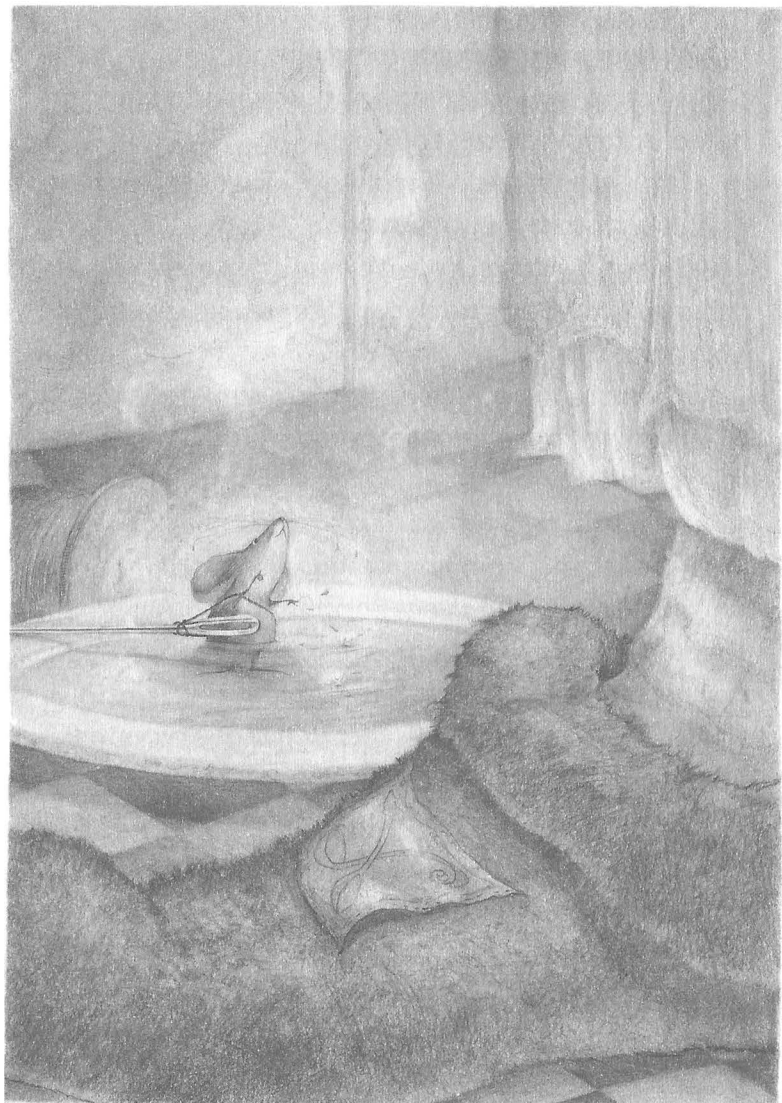
«Ω! Αυτές είναι σκοτεινές μέρες», είπε κουνώντας το κεφάλι της. «Κι εγώ κοροϊδεύω τον εαυτό μου. Δεν έχει νόημα να μαγειρεύει κάποιος σούπες όταν δεν υπάρχει κανένας για να τις δοκιμάσει. Η σούπα χρειάζεται κι άλλο ένα στόμα να τη δοκιμάσει, κι άλλη μια καρδιά να τη ζεστάνει». Σταμάτησε να ανακατεύει και κοίταξε τον Ντεσπερό. «Ποντικέ, θέλεις λίγη σούπα;» τον ρώτησε και, στη συνέχεια, χωρίς να περιμένει απάντηση, πήρε ένα κύπελλο, το γέμισε με σούπα και το ακούμπησε στο πάτωμα της κουζίνας. «Έλα πιο κοντά», του είπε. «Δεν πρόκειται να σου κάνω κακό. Σ' το υπόσχομαι».

Ο Ντεσπερό φτερνίστηκε. Η σούπα μύριζε υπέροχα. Προσέχοντας τη μαγείρισσα, προχώρησε επιφυλακτικά ένα βήμα προς τα εμπρός.

«Άντε, λοιπόν, δοκίμασέ τη».

Ο Ντεσπερό πάτησε μέσα στο κύπελλο. Η σούπα κάλυψε τα ποδαράκια του. Έσκυψε τα κεφάλι του μέσα στο ζεστό ζουμί και ρούφηξε λίγο. Ω! Τι νοστιμιά. Ήταν υπέροχη. Σκόρδο, κοτόπουλο και κάρδαμο – η ίδια σούπα που είχε μαγειρέψει η μαγείρισσα τη μέρα που πέθανε η βασίλισσα.

«Πώς είναι;» ρώτησε με αγωνία η μαγείρισσα.
«Υπέροχη!» απάντησε ο Ντεσπερό.
«Μήπως έχει πολύ σκόρδο;» ρώτησε η μαγεί-
ρισσα σφίγγοντας τα χέρια της.
«Όχι», απάντησε ο Ντεσπερό. «Είναι τέλεια!»
Η μαγείρισσα χαμογέλασε.
«Βλέπεις;» του είπε. «Δεν υπάρχει κανένας άν-
θρωπος ή ποντικός που να μη γίνεται καλύτερος με
λίγη σούπα».
Ο Ντεσπερό έσκυψε το κεφάλι του, ρούφηξε κι
άλλη σούπα και η μαγείρισσα στάθηκε από πάνω
του χαμογελώντας.
«Δε χρειάζεται τίποτε άλλο; Αυτό εννοείς;»
Ο Ντεσπερό κούνησε το κεφάλι του. Ήπιε όλη
τη σούπα με λαίμαργες, θορυβώδεις ρουφηξιές.
Βγήκε από το πιάτο με τα πόδια του υγρά, τα μου-
στάκια του να στάζουν και το στομάχι του γεμάτο.
«Χόρτασες; Μήπως θέλεις κι άλλο; Σίγουρα θέ-
λεις κι άλλο», του είπε η μαγείρισσα.
«Δεν μπορώ», αποκρίθηκε ο Ντεσπερό. «Δεν
έχω χρόνο. Έχω να πάω στο μουντρούμι για να
σώσω την πριγκίπισσα».
«Χα χα! Εσύ, ένας ποντικός, να σώσεις την πρι-
γκίπισσα;» τον ειρωνεύτηκε η μαγείρισσα.
«Ναι. Είμαι σε αποστολή», της απάντησε σοβαρά
ο ποντικούλης.

«Είναι τέλεια!» απάντησε.

«Καλά λοιπόν. Δεν πρόκειται να σ' εμποδίσω».

Κι έτσι, η μαγείρισσα άνοιξε την πόρτα που έβγαινε στη σκάλα του μπουντρουμιού και ο Ντεσπερό κύλησε την κουβαρίστρα.

«Καλή τύχη», του ευχήθηκε. «Καλή τύχη να έχεις για να σώσεις την πριγκίπισσα».

Έκλεισε την πόρτα και, ακουμπώντας την πλάτη της στην κλεισμένη πόρτα, μονολόγησε: «Αν όλα αυτά που συμβαίνουν δεν είναι σημάδια των περιέργων καιρών που ζούμε, τότε τι είναι; Ας μου το εξηγήσει κάποιος. Εγώ, η μαγείρισσα, ταΐζω σούπα έναν ποντικό και μετά του εύχομαι καλή τύχη για να σώσει την πριγκίπισσα. Απίστευτα πράγματα! Τελικά, είναι περίεργοι οι καιροί».

Κεφάλαιο 46 ~

Κόκκινη κλωστή Ξαρά...

Ο Ντεσπερό στεκόταν στην κορυφή της σκάλας του μπουντρουμιού και κοίταζε ερευνητικά μέσα στο σκοτάδι που τον περίμενε εκεί κάτω. «Οχ!» έκανε τρομαγμένος. Είχε ξεχάσει πόσο σκοτεινό ήταν το σκοτάδι του μπουντρουμιού. Όπως επίσης είχε ξεχάσει πόσο φρικτά μύριζε. Είχε ξεχάσει τη βρομιά των αρουραίων και τη δυσωδία του πόνου.

Η καρδιά του όμως ήταν γεμάτη από αγάπη για την πριγκίπισσα και το στομάχι του γεμάτο από τη σούπα της μαγειρίσσας. Έτσι, λοιπόν, ο Ντεσπερό Τίλινγκ ένωθε σπουδαίος και δυνατός. Γι' αυτό ξεκίνησε αμέσως τη σκληρή δουλειά χωρίς δεύτερη σκέψη. Έπρεπε να κυλήσει την κουβαρίστρα κάτω στα στενά μονοπάτια του μπουντρουμιού.

Ο Ντεσπερό κατέβαινε με την κουβαρίστρα κάτω, όλο και πιο βαθιά. Προχωρούσε όμως πολύ αργά,

απελπιστικά αργά. Και το μονοπάτι ήταν σκοτεινό, πολύ σκοτεινό, θεοσκοτεινό.

«Θ' αρχίσω να λέω μια ιστορία», είπε ο Ντεσπερό. «Θα δημιουργήσω λίγο φως. Για να δούμε... Θ' αρχίσω μ' αυτό τον τρόπο: Μια φορά κι έναν καιρό. Ναι. Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ποντικός που ήταν πολύ πολύ μικρός. Ιδιαίτερα μικρός. Και ήταν μια όμορφη πριγκίπισσα, που την έλεγαν Μπιζέλα. Και έτυχε να είναι αυτός ο ποντικός που επιλέχθηκε από τη μοίρα να υπηρετήσει την πριγκίπισσα, να την τιμήσει και να τη σώσει από το σκοτάδι που επικρατούσε στο τραγικό μπουντρούμι».

Αυτή η ιστορία έφτιαξε πολύ το κέφι του Ντεσπερό. Τα μάτια του συνήθισαν στο σκοτάδι και κατέβηκε τις σκάλες με μεγαλύτερη σιγουριά και γρηγοράδα, καθώς ψιθύριζε στον εαυτό του την ιστορία του δολερού αρουραίου, της χοντρής υπηρέτριας, της όμορφης πριγκίπισσας, του γενναίου ποντικού, της σούπας και της κουβαρίστρας.

Στην πραγματικότητα, ήταν μια ιστορία που έμοιαζε πολύ μ' αυτή που διαβάζεις τώρα και που η διήγησή της έδωσε στον Ντεσπερό δύναμη. Έσπρωξε την κουβαρίστρα με μεγάλη μαεστρία. Και η κουβαρίστρα, πρόθυμη μάλλον ν' αρχίσει το τιμητικό της καθήκον να σώσει την πριγκίπισσα, γλίστρησε από

τα χέρια του ποντικού και κατέβηκε τις σκάλες του μπροστά απ' αυτόν.

«Όχι!» φώναξε ο Ντεσπερό. «Όχι! Όχι! Όχι!» και άρχισε να κυνηγάει την κουβαρίστρα τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι. Αλλά η κουβαρίστρα κυλούσε πιο γρήγορα. Κατρακύλησε όλες τις σκάλες του μπουντρουμιού αφήνοντας τον Ντεσπερό πολύ πίσω. Μόλις έφτασε στο τέλος της σκάλας, κύλησε πιο αργά ώσπου σταμάτησε πάνω στο αηδιαστικό πόδι ενός αρουραίου.

«Μπα, τι έχουμε εδώ;» ρώτησε την κουβαρίστρα ο αρουραίος με το ένα αφτί. «Θα σου πω τι έχουμε», είπε ο Μποτιτσέλι Ρεμόρσο απαντώντας στην ερώτησή του. «Έχουμε κόκκινη κλωστή. Τι υπέροχα! Η κόκκινη κλωστή σημαίνει κάτι σημαντικό για έναν αρουραίο». Ύψωσε τη μύτη του προς τα πάνω, προς τον αέρα, και μύρισε δυνατά. Ξαναμύρισε. «Μυρίζω... Μα είναι δυνατόν; Βεβαίως, σίγουρα πρόκειται για σουύπα. Περίεργο, όμως». Μύρισε κι άλλο. «Και μυρίζω δάκρυα· ανθρώπινα δάκρυα. Καταπληκτικό! Και επίσης, υποψιάζομαι... μα, φυσικά, αλεύρι και λάδι. Ω! τι αφθονία οσμών. Αλλά κάτω απ' όλες αυτές τις μυρωδιές, τι μυρίζω; Το αίμα ενός ποντικού. Αναμφισβήτητα είναι το αίμα ενός ποντικού. Ακριβώς! Χα χα χα!»

Ο Μποτιτσέλι κοίταξε την κουβαρίστρα και χα-

μογέλασε. Της έδωσε μια ευγενική σπρωξιά με το πόδι του. «Κόκκινη κλωστή. Ναι. Ακριβώς. Ακριβώς την ώρα που σκέφτεσαι ότι η ζωή μέσα σ' ένα μπουντρούμι πάει απ' το κακό στο χειρότερο, τότε φτάνει ένας ποντικός».

Κεφάλαιο 47 ~

Χωρίς την κουβαρίστρα

Ο Ντεσπερό στεκόταν τρέμοντας πάνω στις σκάλες. Η κουβαρίστρα με την κλωστή είχαν εξαφανιστεί. Δεν την έβλεπε πια μα ούτε και την άκουγε να κυλάει. Θα έπρεπε να είχε δέσει την κουβαρίστρα πάνω του, προτού ακόμα αρχίσει να κυλάει. Αλλά τώρα ήταν πολύ αργά.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε πόσο δύσκολη ήταν η κατάσταση. Ήταν ένας ποντικός που ζύγιζε μόλις μερικά γραμμάρια μέσα σ' ένα σκοτεινό, λαβυρινθώδες μπουντρούμι γεμάτο αρουραίους. Το μόνο όπλο που είχε στη διάθεσή του για να υπερασπίσει τον εαυτό του ήταν μια βελόνα. Και έπρεπε να βρει την πριγκίπισσα και να τη σώσει.

«Είναι αδύνατον», είπε μέσα στο σκοτάδι. «Δεν μπορώ να το κάνω». Και στάθηκε ακίνητος. «Θα γυρίσω πίσω», συνέχισε αλλά δεν κουνήθηκε. «Καλύ-

τερα να γυρίσω», είπε και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. «Αλλά δεν μπορώ να πάω πίσω. Δεν έχω επιλογή. Δεν έχω καμία επιλογή». Έκανε ένα βήμα μπροστά και μετά άλλο ένα. «Καμία επιλογή, καμία επιλογή, καμία επιλογή», είπε τρεις φορές στον εαυτό του και η καρδιά του χτυπούσε καθώς κατέβαινε τις σκάλες.

Στη βάση της σκάλας περίμενε ο αρουραίος, ο Μποτιτσέλι, και μόλις ο Ντεσπερό κατέβηκε το τελευταίο σκαλοπάτι και πάτησε το δάπεδο του μπουντρουμιού, ο Μποτιτσέλι τον φώναξε σαν να ήταν ένας παλιός φίλος που είχε χρόνια να δει.

«Α! Εδώ είσαι; Όπως ακριβώς σε περίμενα», του είπε ο Μποτιτσέλι.

Ο Ντεσπερό είδε το σκοτεινό σχήμα του αρουραίου, αυτό το φρικτό πράγμα, την προσωποποίηση του φόβου και του τρόμου, να βγαίνει μέσα από το σκοτάδι και να έρχεται να τον προϋπαντήσει.

«Καλώς τον. Καλωσόρισες», είπε ο Μποτιτσέλι.

Ο Ντεσπερό έβαλε το χέρι του πάνω στη βελόνα.

«Α! Ώστε είσαι αρματωμένος. Τι χαριτωμένο», σχολίασε ο Μποτιτσέλι. Ύστερα, σηκώνοντας τα δυο του χέρια στον αέρα, είπε: «Παραδίνομαι! Μαναι, σίγουρα παραδίνομαι».

«Εγώ...» τραύλισε ο Ντεσπερό.

«Ναι», τον έκοψε ο Μποτιτσέλι. «Εσύ». Έβγαλε

το μενταγιόν από το λαιμό του και άρχισε να το κουνάει πέρα δώθε. «Παρακαλώ, συνέχισε».

«Δε θέλω να σου κάνω κακό», είπε ο Ντεσπερό. «Θέλω μόνο να σε προσπεράσω. Είμαι σε... αποστολή».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Μποτιτσέλι. «Πόσο απίστευτο! Ένας ποντικός σε αποστολή. Αποστολή για τι ακριβώς;»

«Αποστολή για να σώσω την πριγκίπισσα».

«Την πριγκίπισσα», είπε ο Μποτιτσέλι. «Ξαφνικά όλα γυρίζουν γύρω από την πριγκίπισσα αυτές τις μέρες. Οι άνθρωποι του βασιλιά ήρθαν εδώ κάτω στο μουντρούμι και την έψαχναν. Το ξέρεις, φαντάζομαι. Φυσικά, δεν τη βρήκαν. Σιγά μην την έβρισκαν! Και τώρα ένας ποντικός κατέφτασε με αποστολή να σώσει την πριγκίπισσα».

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ντεσπερό και έκανε ένα βήμα από τα αριστερά του Μποτιτσέλι.

«Πόσο εμπνευσμένο!» είπε ο Μποτιτσέλι και έκανε ένα αργό βήμα προς τα δεξιά κόβοντας το δρόμο στον Ντεσπερό. «Γιατί τόσο βιασύνη, μικρέ μου φίλε;»

«Επειδή πρέπει να...»

«Ναι, ξέρω, πρέπει να σώσεις την πριγκίπισσα. Ακριβώς. Αλλά προτού τη σώσεις, θα πρέπει να τη βρεις. Σωστά;»

«Σωστά», απάντησε ο Ντεσπερό.

«Και τι θα γινόταν αν σου έλεγα ακριβώς που βρίσκεται η πριγκίπισσα; Τι θα έκανες αν σε πήγαινα εκεί όπου είναι κρυμμένη;»

«Χμμ...» έκανε ο Ντεσπερό. Η φωνή του έτρεμε, το ίδιο και το χέρι του κοντά στη βελόνα. «Και γιατί να το κάνεις αυτό;»

«Γιατί να κάνω τι; Γιατί να σε βοηθήσω; Για να προσφέρω σε κάποιον την υπηρεσία μου. Για να εκπληρώσω το καθήκον μου στην ανθρωπότητα. Για να βοηθήσω στη διάσωση της πριγκίπισσας».

«Αλλά είσαι ένας...»

«Αρουραίος», συμπλήρωσε ο Μποτιτσέλι. «Και βλέπω από την τρεμούλα που σε έχει πιάσει ότι οι υπερβολικές φήμες που κυκλοφορούν για τη σατανική μας φύση έχουν φτάσει στα τεράστια αφτιά σου».

«Ναι», ψιθύρισε ο Ντεσπερό.

«Αν μου επιτρέψεις να σε βοηθήσω, θα μου κάνεις τεράστια χάρη. Γιατί όχι μόνο μπορώ να κάνω μια καλή πράξη για σένα και την πριγκίπισσα, αλλά θα καταφέρω να αποκαταστήσω και τη φήμη των αρουραίων· αυτό το φοβερό μύθο του κακού που περιβάλλει τους αρουραίους παντού. Θα με αφήσεις να σε βοηθήσω; Θα με αφήσεις να βοηθήσω τον εαυτό μου και το είδος μου;»

Αγαπητέ αναγνώστη, τι λες; Ήταν κόλπο ή όχι;

Σίγουρα ήταν. Ο Μποτιτσέλι δε θα πρόσφερε ποτέ τις υπηρεσίες του αν δεν είχε να κερδίσει κάτι με κανέναν τρόπο. Και γνωρίζεις καλά τι ήθελε ο Μποτιτσέλι. Ήθελε να κάνει τους άλλους να υποφέρουν. Συγκεκριμένα, ήθελε να κάνει αυτό το μικρό ποντικό να υποφέρει. Και αναρωτιόταν ποιος θα μπορούσε να ήταν ο καλύτερος τρόπος. Μα, φυσικά, οδηγώντας τον ακριβώς εκεί όπου ζητούσε να πάει στην πριγκίπισσα.

Τον άφησε να του δείξει τι επιθυμούσε η καρδιά του και τότε, μόνο τότε, όταν θα έβλεπε ο Ντεσπερό την αγαπημένη του, θα πέθαινε. Και όταν όλα αυτά θα τελείωναν, πόσο νόστιμος θα ήταν ο ποντικός με το άρωμα της ελπίδας, τα δάκρυα, το αλεύρι, το λάδι και τον εμποδισμένο έρωτά του.

«Το όνομά μου, μικρέ μου φίλε, είναι Μποτιτσέλι Ρεμόρσο. Μπορείς να μ' εμπιστευτείς. Και πρέπει να μ' εμπιστευτείς. Θα ήθελες να μου πεις τ' όνομά σου;»

«Ντεσπερό Τίλινγκ».

«Ντεσπερό Τίλινγκ, πάρε το χέρι σου από το όπλο σου και έλα μαζί μου».

Ο Ντεσπερό γούρλωσε τα μάτια του.

«Έλα, έλα», τον παρότρυνε ο Μποτιτσέλι. «Άφησε τη βελόνα και πιάσε την ουρά μου. Θα σε οδηγήσω στην πριγκίπισσα. Σ' το υπόσχομαι».

Πόσο νομίζεις, αγαπητέ αναγνώστη, σύμφωνα με την εμπειρία σου, ότι μπορεί κάποιος να βασιστεί στην υπόσχεση ενός αρουραίου; Σωστά μάντεψες. Καθόλου. Ούτε κατά διάνοια. Αλλά πρέπει να σε ρωτήσω και κάτι άλλο. Τι άλλο να έκανε ο Ντεσπερό; Από πού αλλού να κρατιόταν; Έχεις δίκιο. Δεν είχε από πουθενά αλλού να κρατηθεί. Έτσι, ο ποντικός άπλωσε το χέρι του και έπιασε την ουρά του αρουραίου.

Κεφάλαιο 48 ~

Κρατώντας την ουρά ενός αρουραίου

Έχεις κρατήσει ποτέ σου ουρά αρουραίου; Στην καλύτερη περίπτωση είναι ένα δυσάρεστο γλοιώδες και κρύο πράγμα, σαν να κρατάς ένα μικρό και στενό φίδι.

Στη χειρότερη περίπτωση, αν τυχαίνει να εξαρτάται και η επιβίωσή σου από έναν αρουραίο, αν αισθάνεσαι πως οδηγείσαι κατευθείαν στο θάνατο, τότε πρόκειται για ένα πράγματι αποκρουστικό συναίσθημα να μην έχεις από πουθενά αλλού να κρατηθείς παρά μονάχα από την ουρά ενός αρουραίου. Και έτσι ο Ντεσπερό συνέχισε να κρατιέται από την ουρά του Μποτιτσέλι Ρεμόρσο.

Ο αρουραίος τον οδηγούσε όλο και πιο βαθιά στο μπουντρούμι. Τα μάτια του Ντεσπερό είχαν προσαρμοστεί στο σκοτάδι.

Καλύτερα όμως να μη συνέβαινε κάτι τέτοιο,

γιατί αυτά που έβλεπε τον έκαναν να ανατριχιάζει και να τρέμει.

Τι έβλεπε; Έβλεπε απομεινάρια από το τρίχωμα ποντικών στο δάπεδο του μπουντρουμιού, κόμπους από κόκκινες κλωστές και σκελετούς ποντικών. Παντού υπήρχαν μικρά άσπρα κοκαλάκια που γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι. Περνώντας ανάμεσα από σήραγγες και τούνελ είδε ανθρώπινους σκελετούς και νεκροκεφαλές που μόρφάζαν και λεπτά κόκαλα από δάχτυλα να ανασηκώνονται μέσα από το σκοτάδι και να δείχνουν προς μια αλήθεια που είναι προτιμότερο να μην ειπωθεί.

Ο Ντεσπερό έκλεισε τα μάτια του αλλά αυτό δεν τον βοήθησε ιδιαίτερα. Η εικόνα απ' όλο αυτό το ανατριχιαστικό θέαμα και την απόγνωση υπήρχε ολοζώντανη μπροστά του, σαν να είχε τα μάτια του ακόμη ορθάνοιχτα.

«Χα χα! Εξαιρετικά!» έλεγε ο Μποτιτσέλι καθώς προχωρούσε ανάμεσα στις στροφές.

Εάν αυτό που πήγαινε μπροστά από τον Ντεσπερό ήταν πολύ δύσκολο για να το αντέξει κάποιος, αυτό που ακολουθούσε από πίσω ήταν ίσως ακόμα χειρότερο. Αρουραίοι! Μια ευτυχισμένη, πεινασμένη και έτοιμη για εκδίκηση παρέλαση από αρουραίους οσμίζονταν τον αέρα με ανασηκωμένες τις μύτες.

«Ο Ντεσπερό έκλεισε τα μάτια του».

«Ποντικός!» τραγούδησε χαρούμενα ένας αρουραίος.

«Ω, ναι! Βέβαια! Ένας ποντικός!» συμφώνησε ένας άλλος. «Αλλά και κάτι ακόμη!»

«Σούπα!» φώναξε ένας άλλος αρουραίος.

«Ναι, σούπα!» συμφώνησαν και οι υπόλοιποι.

«Αίμα!» τραγούδησε κάποιος άλλος αρουραίος.

«Αίμα!» τραγούδησαν και πάλι όλοι μαζί.

«Καλώς ήρθες, μικρό ποντικάκι. Καλώς ήρθες!» τραγούδησαν όλοι οι αρουραίοι στον ποντικούλη.

«Δικός μου! Κυρίες και κύριοι, αυτός ο μικρός θησαυρός είναι όλος δικός μου και, σας παρακαλώ, να μην παρεμβαίνετε πάνω σε ό,τι ανακαλύπτω», φώναξε ο Μποτιτσέλι στους άλλους αρουραίους.

«Κύριε Ρεμόρσο», είπε ο Ντεσπερό και, γυρνώντας προς τα πίσω, είδε τους αρουραίους με τα κόκκινα μάτια και τα χαμογελαστά στόματα. Έκλεισε τα μάτια του πάλι, κρατώντας τα σφαιριστά. «Κύριε Ρεμόρσο!» ξαναφώναξε.

«Ορίστε!» αποκρίθηκε ο Μποτιτσέλι.

«Κύριε Ρεμόρσο», είπε ο Ντεσπερό κλαίγοντας αυτή τη φορά. «Σας παρακαλώ... Την προγίγισσα!»

«Δάκρυα! Μυρίζουμε δάκρυα ποντικένια. Ποπό μυρωδιά!» φώναξαν εκστασιασμένοι οι αρουραίοι.

«Σας παρακαλώ!» τους διέκοψε ο Ντεσπερό.

«Μικρέ μου φίλε...» είπε ο Μποτιτσέλι. «Μικρέ

Ντεσπερό Τίλινγκ, σου το υποσχέθηκα και θα κρατήσω την υπόσχεσή μου». Ο αρουραίος σταμάτησε ξαφνικά. «Κοίταξε μπροστά σου. Τι βλέπεις;»

Ο Ντεσπερό άνοιξε τα μάτια του.

«Φως», είπε.

«Ακριβώς», απάντησε ο Μποτιτσέλι. «Φως».

Κεφάλαιο 49 ~

Τι θέλεις, Μίγκερι Σο;

Αγαπητέ αναγνώστη, για να προχωρήσουμε μπροστά πρέπει να κάνουμε αναγκαστικά ένα πισωγύρισμα. Πρέπει να μάθουμε τι συνέβη με τον αρουραίο, την υπηρέτρια και την πριγκίπισσα μέσα στο μπουντρούμι προτού καταφτάσει ο Ντεσπερό.

Αυτό που συνέβη είναι το εξής: ο Ροσκούρο οδήγησε τη Μιγκ και την Μπιζέλα βαθιά μέσα στο μπουντρούμι σ' ένα κρυφό κελί και εκεί διέταξε τη Μιγκ να αλυσοδέσει την πριγκίπισσα.

«Έτσι όπως θα είναι δεμένη θα δυσκολευτεί να μάθει τα μαθήματά της», είπε η Μιγκ.

«Κάνε ό,τι σου λέω», πρόσταξε ο Ροσκούρο.

«Δε θα ήταν καλή ιδέα, πριν τη δέσω, να αλλάξαμε ρούχα, για ν' αρχίσουμε να γίνεται αυτή εγώ κι εγώ αυτή;»

«Μα βέβαια», είπε ο Ροσκούρο. «Καταπληκτική

η ιδέα σου, δεσποινίς Μίγκερι. Πριγκίπισσα, βγάλε την κορόνα σου και δώσ' τη στην υπηρέτρια».

Η Μπιζέλα τους κοίταξε και, βγάζοντας την κορόνα της, την έδωσε στη Μιγκ. Εκείνη φόρεσε το στέμμα στο μικρό της κεφάλι, αλλά αυτό γλίστρησε και σταμάτησε πάνω στα κακοποιημένα κουνουπιδοαφτιά της.

«Αυτό παραείναι μεγάλο και πονάει», παραπονήθηκε η Μιγκ.

«Μπα! Μπα!» είπε ο Ροσκούρο.

«Πώς σου φαίνομαι;» ρώτησε η Μιγκ.

«Είσαι για γέλια!» απάντησε ο Ροσκούρο.

Τότε άρχισαν να κυλούν δάκρυα από τα μάτια της μικρής βλαμμένης κουνουπιδοαφτούλας.

«Εννοείς πως δε μοιάζω με πριγκίπισσα;» ρώτησε τον αρουραίο.

«Εννοώ πως ποτέ δε θα μπορέσεις να μοιάσεις με αληθινή πριγκίπισσα ακόμα κι αν φορέσεις τη μεγαλύτερη κορόνα που υπάρχει στο μικρό σου κεφάλι. Είσαι ακριβώς όσο ηλίθια φαίνεσαι. Και πάντα αυτό θα είσαι. Άντε τώρα να δέσεις την πριγκίπισσα μπας και φανείς λίγο χρήσιμη. Το θέμα με την αλλαγή των ρούχων τελείωσε».

Η Μιγκ ρούφηξε τη μύτη της, σκούπισε τα μάτια της και μετά έσκυψε στο σωρό με τις αλυσίδες και τις κλειδαριές.

«Και τώρα, πριγκίπισσα», είπε ο Ροσκούρο, «φοβάμαι πως ήρθε η ώρα της αλήθειας. Θα σου πω τι προμηνύει το μέλλον σου... Όπως με καταδίκασες στο σκοτάδι, έτσι κι εγώ θα σε καταδικάσω να περάσεις την υπόλοιπη ζωή σου μέσα στο μπουντρούμι».

Η Μιγκ κοίταξε με απορία.

«Δε θα πάει πάνω να γίνει υπηρέτρια;»

«Όχι», είπε ο Ροσκούρο.

«Κι εγώ δε θα γίνω πριγκίπισσα;»

«Όχι», είπε ο Ροσκούρο.

«Μα θέλω να γίνω πριγκίπισσα».

«Κανένας δεν ενδιαφέρεται για το τι θέλεις».

Και όπως γνωρίζεις, αγαπητέ αναγνώστη, η Μίγκερι Σο είχε ακούσει αυτή τη φράση πολλές φορές στη ζωή της. Αλλά τώρα, μέσα στο μπουντρούμι, της την έδωσε κανονικά. Ο αρουραίος είχε δίκιο. Κανένας ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε για το τι ήθελε. Κανένας ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν. Και, πιθανόν, το χειρότερο απ' όλα, ίσως κανένας ποτέ να μην ενδιαφερόταν.

«Θέλω!» έλεγε κλαίγοντας η Μιγκ.

«Σσς!» έκανε η πριγκίπισσα.

«Σκάσε!» φώναξε ο Ροσκούρο.

«Θέλω... Θέλω... Θέλω...» έλεγε καθώς έκλαιγε με αναφιλητά.

«Τι θέλεις, Μιγκ;» τη ρώτησε γλυκά η πριγκίπισσα.

«Εεεε;» φώναξε η Μιγκ.

«Τι θέλεις, Μίγκερι Σο;» επανέλαβε πιο δυνατά η πριγκίπισσα.

«Μην τη ρωτάς κάτι τέτοιο», είπε ο Ροσκούρο.
«Σκάσε, επιτέλους!»

Αλλά ήταν πολύ αργά πια. Οι λέξεις είχαν ειπωθεί, η ερώτηση επιτέλους είχε τεθεί. Ο κόσμος σταμάτησε να γυρίζει και όλη η πλάση κράτησε την αναπνοή της αναμένοντας ν' ακούσει τι ήθελε η Μίγκερι Σο.

«Θέλω...» άρχισε να λέει η Μιγκ.

«Ναι;» φώναξε η Μπιζέλα.

«Θέλω τη μαμά μου», φώναξε η Μιγκ μέσα σε ένα σιωπηλό αναμένοντα κόσμο. «Θέλω τη μαμά μου».

«Ωωω!» είπε η πριγκίπισσα· έτεινε το χέρι της στη Μιγκ και η Μιγκ πήρε το χέρι της πριγκίπισσας.
«Κι εγώ θέλω τη μαμά μου», είπε απαλά η πριγκίπισσα και της έσφιξε το χέρι.

«Σταμάτα!» πρόσταξε ο Ροσκούρο. «Δέσε τη με τις αλυσίδες. Κάνε ό,τι σου λέω».

«Όχι! Δεν το κάνω με τίποτε αυτό! Δεν μπορείς να με πιέσεις. Μην ξεχνάς πως έχω το μαχαίρι», απάντησε νευριασμένα και τον απείλησε με το μαχαίρι.

«Αν σου έχει απομείνει λίγο μυαλό, που πολύ αμφιβάλλω», είπε ο Ροσκούρο, «δεν πρόκειται να χρησιμοποιήσεις αυτό το εργαλείο εναντίον μου. Χωρίς εμένα δεν πρόκειται να βρεις την έξοδο από

«Τι θέλεις, Μίγκερι Σο;» ρώτησε η πριγκίπισσα.

το μπουντρούμι και θα πεθάνεις από την πείνα ή από άλλα χειρότερα».

«Οχ!» έκανε η Μιγκ. «Τότε οδήγησέ μας τώρα προς την έξοδο, αλλιώς θα σε κόψω κομματάκια».

«Όχι!» είπε αποφασιστικά ο Ροσκούρο. «Η περιγίπισσα θα μείνει εδώ μέσα στο σκοτάδι κι εσύ θα της κάνεις παρέα».

«Θέλω ν' ανεβώ πάνω», διαμαρτυρήθηκε η Μιγκ.

«Φοβάμαι πως έχουμε κολλήσει εδώ», είπε η περιγίπισσα, «εκτός κι αν η καρδιά του αρουραίου αλλάξει και αποφασίσει να μας οδηγήσει έξω».

«Δε θα υπάρξουν... καρδιακές αλλαγές», είπε ο Ροσκούρο.

«Η Μιγκ, απογοητευμένη, χαμήλωσε το μαχαίρι.

Έτσι λοιπόν ο αρουραίος, η περιγίπισσα και η υπηρέτρια κάθονταν μαζί μέσα στο μπουντρούμι επί ώρες. Κάθονταν μαζί μέχρι να σβήσει το ένα κερί και να ανάψει ένα άλλο. Κάθονταν μαζί, έτσι μέσα στο μπουντρούμι χωρίς να υπάρχει καμία εξέλιξη. Και, αγαπητέ αναγνώστη, μπορεί ακόμα να κάθονταν εάν δεν κατέφτανε ένας ποντικός.

Κεφάλαιο 50 ~

Η πριγκίπισσα λέει το όνομά του

«Πριγκίπισσα! Πριγκίπισσα!» φώναξε ο Ντεσπερό. «Πριγκίπισσα, ήρθα να σε σώσω!»

Η πριγκίπισσα Μπιζέλα άκουσε τ' όνομά της και γύρισε να κοιτάξει.

«Ντεσπερό!» ψιθύρισε. «Ντεσπερό!» φώναξε αμέσως μετά.

Αγαπητέ αναγνώστη, δεν υπάρχει τίποτε πιο γλυκό σ' αυτό το θλιβερό κόσμο από τον ήχο του ονόματός σου όταν προφέρεται απ' αυτόν που αγαπάς· τίποτε πιο γλυκό. Αυτός ο ήχος άξιζε τα πάντα για τον Ντεσπερό· τη χαμένη του ουρά, το ταξίδι στο μπουντρούμι κι έπειτα επάνω, και πάλι τώρα κάτω.

Έτρεξε προς την πριγκίπισσα. Ο Ροσκούρο, όμως, δείχνοντας τα δόντια του, εμπόδισε το δρόμο του ποντικού.

Τότε η πριγκίπισσα άρχισε να κλαίει.

«Όχι, αρουραίε, σε παρακαλώ, μην του κάνεις κακό. Είναι φίλος μου».

«Μην ανησυχείς, πριγκίπισσα. Θα σώσω εγώ το ποντικάκι», είπε η Μιγκ και, πιάνοντας το μαχαίρι της κουζίνας, βάλθηκε να κόψει το κεφάλι του αρουραίου. Αλλά αστόχησε.

Κεφάλαιο 51 ~

Τι είναι αυτό που μυρίζει;

«Οουου!» ούρλιαξε ο Ροσκούρο.

Γύρισε να δει τι είχε γίνει η ουρά του και εκείνη τη στιγμή ο Ντεσπερό έβγαλε τη βελόνα και την έστρεψε προς την καρδιά του αρουραίου.

«Μην κουνιέσαι!» τον διέταξε ο Ντεσπερό. «Θα σε σκοτώσω».

«Χα χα χα!» γέλασε ο Μποτιτσέλι από την άλλη μεριά. «Εξαιρετικό!» είπε και χτύπησε την ουρά του στο πάτωμα για επιβεβαίωση. «Ένας ποντικός πάει να σκοτώσει έναν αρουραίο. Αυτό που συμβαίνει είναι πολύ καλύτερο από ό,τι περίμενα. Λατρεύω να έρχονται ποντικοί μέσα στο μπουντρούμι».

«Για να δούμε!» είπαν οι άλλοι αρουραίοι, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο.

«Μείνετε στις θέσεις σας!» είπε ο Μποτιτσέλι. «Αφήστε τον ποντικό να κάνει τη δουλειά του».

«Μην κουνιέσαι!» τον διέταξε ο Ντεσπερό.
«Θα σε σκοτώσω».

Ο Ντεσπερό κράτησε την τρεμάμενη βελόνα πάνω στην καρδιά του Ροσκούρο. Γνώριζε πως σαν ιππότης έπρεπε να προστατεύσει την πριγκίπισσα. Αλλά σκοτώνοντας τον αρουραίο θα έδιωχνε το σκοτάδι;

Ο Ντεσπερό χαμήλωσε το κεφάλι του τόσο πολύ που τα μουστάκια του ακούμπησαν τη μύτη του αρουραίου. Ο Ροσκούρο μύρισε.

«Τι είναι αυτή η μυρωδιά;» ρώτησε.

«Αίμα ποντικού!» φώναξε ένας αρουραίος.

«Αίμα και κόκαλα!» φώναξε ένας άλλος.

«Μυρίζεις δάκρυα», του είπε ο Μποτιτσέλι. «Δάκρυα και εμποδισμένο έρωτα».

«Ακριβώς», είπε ο Ροσκούρο. «Ωστόσο, υπάρχει και κάτι άλλο».

Οσμίστηκε ξανά και η μυρωδιά της σούπας εισχώρησε μέσα στην ψυχή του με τέτοια δύναμη που του έφερε την ανάμνηση του φωτός, τον πολυέλαιο, τη μουσική, το γέλιο, και όλα τα πράγματα που δεν ήταν και δε θα γίνονταν ποτέ δικά του επειδή ήταν αρουραίος.

«Σούπα», ψιθύρισε ο Ροσκούρο κι άρχισε να κλαίει.

«Μπουουου!» φώναξε ο Μποτιτσέλι.

«Σσας!» έκαναν οι άλλοι αρουραίοι.

«Σκότώσέ με», είπε ο Ροσκούρο κι έπεσε κάτω μπροστά στον Ντεσπερό. «Δεν έχω καμία ελπίδα.

Το μόνο που θα ήθελα είναι λίγο φως. Γι' αυτόν το λόγο έφερα την πριγκίπισσα εδώ, στα αλήθεια, για λίγη ομορφιά, για λίγο φως».

«Σε παρακαλώ!» είπε ο Μποτιτσέλι. «Σκότωσέ τον. Πρόκειται για θλιβερή περίπτωση».

«Όχι, Ντεσπερό! Μην τον σκοτώσεις», παρακάλεσε η πριγκίπισσα.

Ο Ντεσπερό χαμήλωσε τη βελόνα του. Γύρισε και κοίταξε την Μπιζέλα.

«Μπουνου!» φώναξε ο Μποτιτσέλι. «Σκότωσέ τον. Σκότωσέ τον. Όλη αυτή η καλοσύνη μ' έχει αρρωστήσει. Έχω χάσει τελείως την όρεξή μου».

«Θα τον σκοτώσω εγώ», είπε τότε η Μιγκ κουνώντας το μαχαίρι της.

«Όχι, περίμενε!» είπε η πριγκίπισσα. «Ροσκούρο!» απευθύνθηκε στον αρουραίο.

«Τι;» ρώτησε ενώ παράλληλα δάκρυα έπεφταν από τα μάτια του και, γλιστρώντας από τα μουστάκια του, έσταζαν στο πάτωμα.

Στη συνέχεια, η πριγκίπισσα πήρε μια βαθιά αναπνοή και έβαλε το χέρι της στην καρδιά. Νομίζω, αγαπητέ αναγνώστη, πως ένιωσε το ίδιο μ' αυτό που ένιωσε ο Ντεσπερό όταν ο πατέρας του του ζήτησε να τον συγχωρέσει. Αυτό ήταν· η Μπιζέλα συνειδητοποίησε πόσο εύθραυστη ήταν η καρδιά της, πόσο σκοτάδι υπήρχε μέσα της, που πάλευε με το φως.

Ποτέ της δε θα συμπαθούσε τον αρουραίο, αλλά ήξερε πως έπρεπε να κάνει κάτι για να σώσει τη δική της καρδιά. Και αυτές είναι οι λέξεις που είπε η πριγκίπισσα στον εχθρό της.

«Ροσκούρο, μήπως θα ήθελες λίγη σούπα;»

Ο αρουραίος μύρισε.

«Μη με βασανίζεις», της είπε.

«Σου υπόσχομαι πως, αν μας οδηγήσεις έξω από εδώ, θα πω στη μαγείρισσα να σου φτιάξει μια σούπα. Και θα μπορέσεις να την πιεις στην αίθουσα δεξιώσεων του πύργου», του είπε η πριγκίπισσα.

«Μια και μιλάμε για φαγητό», φώναξε ένας από τους αρουραίους, «δώσε μας το ποντικάκι».

«Ναι», πετάχτηκε ένας άλλος, «αυτό το νόστιμο ποντικάκι φέρ' το προς τα 'δώ».

«Ποιος τον θέλει τώρα;» ρώτησε ο Μποτιτσέλι. «Το άρωμά του έχει καταστραφεί. Με όλη αυτή τη συγχώρεση και την, καλοσύνη. Μπλιαχ! Εγώ αποχωρώ».

«Σούπα μέσα στην αίθουσα δεξιώσεων του πύργου;» ρώτησε ο Ροσκούρο την πριγκίπισσα.

«Ναι», αποκρίθηκε εκείνη.

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια. Σ' το υπόσχομαι».

«Οχ! Μα η σούπα είναι παράνομη», έκανε η Μιγκ.

«Ναι, αλλά η σούπα κάνει καλό», συμπλήρωσε ο Ντεσπερό.

«Ακριβώς, κάνει καλό», συμφώνησε και η πριγκίπισσα.

Η πριγκίπισσα γονάτισε μπροστά στον ποντικό, λέγοντάς του: «Εσύ είσαι ο ιππότης μου με την αστραφτερή βελόνα. Και είμαι τόσο ευτυχισμένη που με βρήκες. Πάμε πάνω, να ρουφήξουμε λίγη σούπα». Κι έτσι έκαναν.

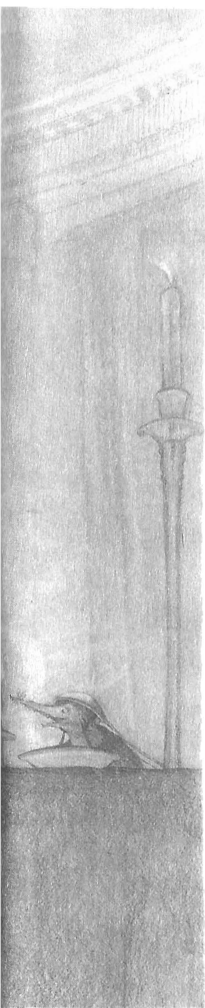
Κεφάλαιο 52 ~

Ευτυχισμένοι για πάντα

Αγαπητέ αναγνώστη, ξέρω τι πρόκειται να ρωτήσεις· αν έζησαν τελικά ευτυχισμένοι για πάντα. Ναι και... όχι. Και ο Ροσκούρο τι απέγινε; Έζησε κι αυτός ευτυχισμένος; Η πριγκίπισσα Μπιζέλα του έδωσε την άδεια να επισκέπτεται τον πύργο όποτε ήθελε. Και του επέτρεψαν να μπαينوβγαίνει από το σκοτάδι του μπουντρουμιού στο φως του επάνω ορόφου. Γιατί, αλίμονο, δεν ανήκε πουθενά. Φοβάμαι πως αυτή είναι η μοίρα όσων η καρδιά ραγίζει και την μπαλώνουν με ανέντιμο τρόπο. Αλλά ο αρουραίος, ζητώντας συγχώρεση, κατάφερε να κρύψει μέσα του λίγο φως, λίγη ευτυχία για την άλλη ζωή. Πώς το έκανε;

Είπε στην πριγκίπισσα για τον κατάδικο που κάποτε είχε στην κατοχή του ένα κόκκινο τραπεζομάντιλο και η πριγκίπισσα φρόντισε να ελευθερωθεί.

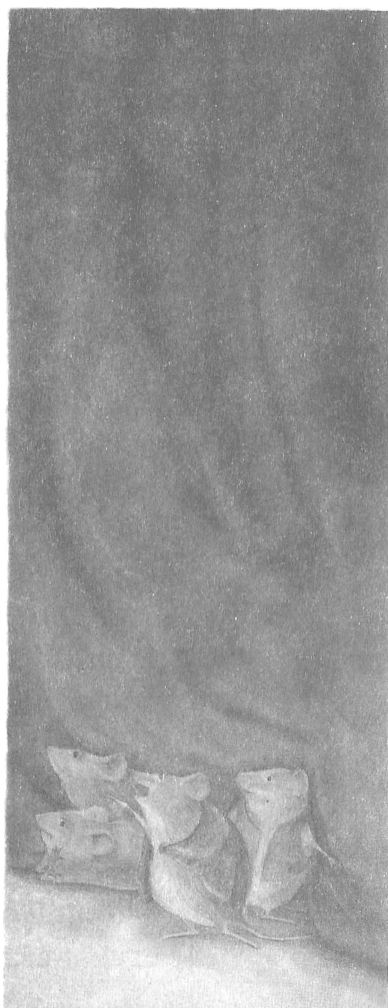

Έπειτα ο Ροσκούρο οδήγησε τον κατάδικο έξω από το μπουντρούμι και τον πήγε να δει την κόρη του, τη Μίγκερι Σο. Η Μιγκ, όπως θα έχεις ήδη μαντέψει, δεν έγινε πριγκίπισσα. Αλλά ο πατέρας της, προκειμένου να εξιλεωθεί για το κακό που της έκανε, της συμπεριφέρθηκε στο εξής με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Και ο Ντεσπερό τι απέγινε; Έζησε ευτυχισμένα από 'δώ και πέρα; Φυσικά δεν παντρεύτηκε την πριγκίπισσα, αν είναι αυτό που σκέφτεσαι, γιατί ακόμα και σε έναν κόσμο περίεργο σαν και αυτόν που ζούμε ένας ποντικός δεν μπορεί να παντρευτεί μια πριγκίπισσα.

Αλλά, αγαπητέ αναγνώστη, μπορούν να είναι φίλοι. Έτσι κι έγινε. Μοιράστηκαν

Coda ~

Θυμάστε τότε που ο Ντεσπερό βρισκόταν μέσα στο μπουντρούμι, κουλουριασμένος στο χέρι του Γκρέγκορι, του γερο-δεσμοφύλακα και ψιθύριζε μία ιστορία στο αφτί του;

Θα ήθελα πολύ να με δείτε κι εμένα σαν ένα ποντίκι που σας διηγούμαι μία ιστορία, αυτήν εδώ την ιστορία, με όλη μου την καρδιά και σας την ψιθυρίζω στο αφτί για να σωθώ από το σκοτάδι και για να σώσω κι εσάς από το σκοτάδι.

«Οι ιστορίες είναι φως», είπε ο Γκρέγκορι ο δεσμοφύλακας στον Ντεσπερό.

Αγαπητέ αναγνώστη, ελπίζω να βρήκες κι εσύ λίγο φως σ' αυτήν εδώ την ιστορία.

Η **Kate DiCamillo** γεννήθηκε στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ. Το πρώτο της διήγημα *Because of Winn-Dixie* απέσπασε το Newbery Honor. Το δεύτερο διήγημά της *The Tiger Rising* προτάθηκε για το National Book Award, ενώ το 2004 βραβεύτηκε με το βραβείο Newbery Medal για το μυθιστόρημά της *Η Ιστορία του Ντεσπερό*.

Ο **Timothy Basil Ering** τελείωσε το Art Center College of Design της Πασαντίνα, στην Καλιφόρνια. Έχει γράψει και εικονογραφήσει το παιδικό βιβλίο *The Story of Frog Belly Rat Bone*. Έργα του μπορεί να δει κάποιος σε περιοδικά, σκηνικά θεάτρου και γκαλερί. Ζει και εργάζεται στη Μασαχουσέτη.

Αυτή είναι η ιστορία του Ντεσπερό Τίλινγκ, ενός μικροκαμωμένου ποντικού με πολύ μεγάλα αφτιά, που μένει σε ένα βασιλικό πύργο, λατρεύει τη μουσική, τα παραμύθια, τη νόστιμη σούπα και βέβαια... την πεντάμορφη πριγκίπισσα Μπιζέλα! Είναι ακόμα η ιστορία ενός βρόμικου αρουραίου, του Κιαροσκούρο, που ζει στα υγρά, σκοτεινά μπουντρούμια του ίδιου πύργου και ονειρεύεται να αντικρίσει το φως του ήλιου! Αυτή, όμως, είναι και η ιστορία της Μίγκερι Σο, της αγαθής μικρούλας που, παρά το μέγεθος των... κουνουπιδοαφτιών της, βαριακούει, δεν μπορεί να κάνει τίποτε σωστά και επιθυμεί να γίνει πριγκίπισσα!

Όταν όλοι αυτοί οι χαρακτήρες –και άλλοι τόσοι– διασταυρώνονται, η ζωή στο αστραφτερό παλάτι γίνεται άνω κάτω! Η βασίλισσα χάνεται, η σούπα απαγορεύεται, η πριγκίπισσα Μπιζέλα εξαφανίζεται και μόνο ο γενναίος Ντεσπερό, μια κουβαρίστρα κόκκινη κλωστή, μια βελόνα και κάτι πολύ σημαντικό ακόμα μπορούν να δώσουν τη λύση! Αυτό, όμως, αγαπητέ αναγνώστη, θα το ανακαλύψεις διαβάζοντας το βιβλίο που κρατάς στα χέρια σου!

www.moderntimes.gr

ISBN: 978-960-397-904-3

9 789603 979043

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ